

Udskriftsdato: 15. december 2025

2013/1 LSF 40 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af købeloven og forskellige andre love
(Ændringer som følge af forslag til ny forbrugeraftalelov m.v.)

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: Justitsmin., j.nr. 2013-720/21-0061

Forslag

til

Lov om ændring af købeloven og forskellige andre love¹⁾

(Ændringer som følge af forslag til ny forbrugeraftalelov m.v.)

§ 1

I købeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 237 af 28. marts 2003, som ændret ved § 1 i lov nr. 523 af 6. juni 2007 og § 7 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. Som fodnote til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed, EU-Tidende 1999, nr. L 171, side 13, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, EU-Tidende 2011, nr. L 304, side 64.«

2. I § 1, stk. 2, indsættes efter »§§ 55-58,«: »§ 73, stk. 1 og 2,«.

3. I § 1 a, stk. 3, ændres »§§ 5, 10 og 11,« til: »§ 5, §§ 10-13,«, og efter »§ 17, stk. 2,« indsættes: »§ 21, stk. 2,«.

4. I § 17, stk. 1, udgår »(jf. §§9-11)«.

5. I § 73 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Hvis salgsgenstanden er overdraget til en fragtfører, som køberen har indgået aftale med, og som ikke var blandt dem, der blev tilbudt af sælgeren, anses leveringen for sket, når genstanden er kommet i fragtførerens besiddelse.«

6. § 74 affattes således:

»§ 74. Medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, skal sælgeren levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse, dog senest 30 dage efter aftalens indgåelse. Leveres salgsgenstanden ikke i rette tid, jf. 1. pkt., og skyldes dette ikke køberen eller en omstændighed, som køberen bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse.

Stk. 2. I tilfælde af forsinkelse kan køberen hæve købet, såfremt forsinkelsen er af væsentlig betydning for denne, og sælgeren måtte forudsætte dette, eller såfremt sælgeren har nægtet levering. Det samme gælder, hvis sælgeren ikke efter påkrav fra køberen leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist.

Stk. 3. Ved ophævelse af aftalen skal sælgeren uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.«

7. I § 75 udgår », eller, hvis der ikke er fastsat en sådan frist, inden rimelig tid«.

§ 2

I lov om betalingstjenester og elektroniske penge, jf. lovbekendtgørelse nr. 365 af 26. april 2011, som ændret ved senest lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. § 44, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Ved forbrugeraftaler om betalingstjenester indgået ved fjernsalg skal udbyder endvidere give forbrugeren oplysninger i henhold til lov om forbrugeraftaler § 14, stk. 1, nr. 2-5, 10-12 og 15-16. For så vidt angår oplysningskravet i § 14, stk. 1, nr. 2, i lov om forbrugeraftaler skal der alene gives oplysninger om, at der kan være andre afgifter eller omkostninger, der ikke betales af den erhvervsdrivende eller pålægges af denne.«

2. § 48, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Ved forbrugeraftaler om betalingstjenester indgået ved fjernsalg skal udbyder endvidere give forbrugeren oplysninger i henhold til lov om forbrugeraftaler § 14, stk. 1, nr. 2-5, 10-12 og 15-16. For så vidt angår oplysningskravet i § 14, stk. 1, nr. 2, i lov om forbrugeraftaler skal der alene gives oplysninger om, at der kan være andre afgifter eller omkostninger, der ikke betales af den erhvervsdrivende eller pålægges af denne.«

§ 3

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1139 af 24. september 2013, som ændret ved lov nr. 1242 af 18. december 2012, foretages følgende ændring:

1. I § 501, stk. 3, nr. 4, ændres »jf. § 3 i lov om visse forbrugeraftaler,« til: »jf. § 2 i lov om forbrugeraftaler,«.

§ 4

I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 761 af 11. juni 2011, som ændret ved lov nr. 1243 af 18. december 2012, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 4 indsættes før overskriften før § 7:

»Visse lovvalgsaftaler og lovens fravigelighed

§ 5. Er det i en aftale bestemt, at lovgivningen i et land uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde skal finde anvendelse på aftalen, kan forbrugeren tillige påberåbe sig ufravigelige bestemmelser i lovgivningen i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, hvis det uden lovvalgsaftalen ville være dette lands lovgivning, der gjaldt for aftalen.«

2. Overskriften før § 7 ophæves.

3. I § 8, stk. 5, indsættes som nr. 9:

»9) Proceduren for udøvelse af retten til at opsig kreditaftalen.«

4. I § 19, stk. 6, ændres »kapitel 4 i lov om visse forbrugeraftaler« til: »kapitel 4 i lov om forbrugeraftaler«.

§ 5

I pensionsbeskatningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 586 af 24. maj 2013, som ændret ved § 6 i lov nr. 513 af 7. juni 2006, foretages følgende ændring:

1. I § 22 b, stk. 1, ændres »lov om visse forbrugeraftaler § 17« til: »lov om forbrugeraftaler § 18«.

§ 6

I lov om markedsføring, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 20. januar 2012, som ændret ved § 33 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, § 5 i lov nr. 1387 af 23. december 2012 og § 1 i lov nr. 378 af 17. april 2013, foretages følgende ændring:

1. § 12, stk. 2, 3. og 4. pkt., affattes således:

»Garantien skal meddeles forbrugeren i overensstemmelse med reglerne i forbrugeraftaleloven. Garantien skal være affattet på dansk.«

§ 7

Stk. 1. §§ 1-3, § 4, nr. 4, og §§ 5 og 6 træder i kraft den 13. juni 2014.

Stk. 2. § 4, nr. 1-3, træder i kraft den 1. januar 2014.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på forbrugeraftaler indgået før lovens ikrafttræden. For sådanne aftaler finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 8

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. §§ 1, 2 og 4 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

- ¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, EU-Tidende 2011, nr. L 304, side 64.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Baggrund
3. Nødvendige ændringer af dansk ret
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer mv.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget tager sammen med det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler sigte på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF, samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (herefter forbrugerrettighedsdirektivet). Direktivet, der er optrykt som bilag 2 til lovforslaget, skal være gennemført i national lovgivning senest den 13. december 2013, og reglerne skal finde anvendelse fra den 13. juni 2014.

Forbrugerrettighedsdirektivet afløser dørsalgsdirektivet (direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted) og det generelle fjernsalgsdirektiv (direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg). Endvidere indeholder forbrugerrettighedsdirektivet en ændring af henholdsvis direktivet om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993) og direktivet om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999).

Forbrugerrettighedsdirektivet har til formål at harmonisere visse aspekter af medlemsstaternes regulering af forbrugeraftaler med henblik på at fremme den grænseoverskridende handel og opnå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau.

Forbrugerrettighedsdirektivet er i modsætning til de to direktiver, som det afløser, som udgangspunkt et totalharmoniseringsdirektiv. Der vil derfor som udgangspunkt ikke inden for det område, som direktivet regulerer, kunne indføres eller opretholdes andre regler end dem, der følger af direktivet. Uden for direktivets område kan medlemsstaterne derimod frit indføre eller opretholde egne regler eller indføre regler svarende til direktivets. På enkelte områder giver direktivet imidlertid medlemsstaterne adgang til – inden for det område, som direktivet regulerer – at opretholde eller indføre regler, der afviger fra direktivets ordning. En sådan valgmulighed i henhold til direktivets artikel 6, stk. 7, er foreslået udnyttet ved at fastsætte krav om, at oplysningerne efter forbrugeraftaleloven skal gives til forbrugeren på dansk, såfremt varen har været markedsført på dansk, jf. forslaget til § 8, stk. 3, i det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler.

Forbrugerrettighedsdirektivet foreslås hovedsageligt gennemført i dansk ret ved forslag til en ny forbrugeraftalelov, jf. det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler. Direktivet indeholder dog en række bestemmelser, der mest hensigtsmæssigt gennemføres ved ændringer af købeloven. Det drejer sig om direktivets bestemmelser om levering, forsinkelse og risikoens overgang. Endvidere nødvendiggør det fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler en række konsekvensændringer i andre love, som også gennemføres med dette lovforslag.

2. Baggrund

Efter vedtagelsen af forbrugerrettighedsdirektivet nedsatte Justitsministeriet i marts 2012 en arbejdsgruppe, der fik til opgave at overveje, hvordan direktivet bør gennemføres i dansk ret. Arbejdsgruppen fik herunder til opgave at overveje, i hvilket omfang (visse af) bestemmelserne i direktivet bør gælde uden for det område, som direktivet regulerer, samt om og i givet fald i hvilket omfang der bør indføres regler, som afviger fra direktivets ordning på de specifikke områder inden for direktivets anvendelsesområde, hvor medlemsstaterne har adgang til at afvige fra direktivets ordning.

Arbejdsgruppen afgav i juni 2013 betænkning nr. 1540 om gennemførelse af direktivet om forbrugerrettigheder (herefter betænkningen), der indeholdt et lovudkast til en ny forbrugeraftalelov og et lovudkast til ændring af købeloven.

Forslag til lov om ændring af købeloven og forskellige andre love er udarbejdet på baggrund af dette lovudkast, men indeholder herudover forslag til konsekvensændringer af en række andre love.

3. Nødvendige ændringer af dansk ret som følge af direktivet

I det følgende beskrives de ændringer af dansk ret, der er nødvendige for en korrekt gennemførelse af direktivet, og hvor ændringerne ikke kommer til at fremgå af den nye forbrugeraftalelov, jf. det samtidig fremsatte lovforslag herom.

3.1. Direktivets anvendelsesområde

3.1.1. Direktivets artikel 17

Efter direktivets artikel 17, stk. 1, finder bestemmelserne om levering (artikel 18) og risikoens overgang (artikel 20) anvendelse på alle købsaftaler, herunder aftaler indgået på den erhvervsdrivendes faste forretningssted. Dette gælder dog ikke for aftaler om forsyning af vand, gas eller elektricitet, når disse varer ikke sælges i et afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, samt for aftaler om fjernvarme eller levering af digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium.

Ved en købsaftale forstås efter direktivets artikel 2, nr. 5, enhver aftale, i henhold til hvilken den erhvervsdrivende overdrager eller påtager sig at overdrage ejerskabet til varer til forbrugeren, og forbrugeren betaler eller påtager sig at betale prisen herfor, herunder enhver aftale der omfatter både varer og tjenesteydelser. Der henvises herom til betænkningens afsnit 6.1.7.4.

Efter direktivets artikel 17, stk. 2, finder bestemmelser om gebyrer for anvendelse af betalingsmidler (artikel 19), anvendelse på købsaftaler, tjenesteydelsesaftaler og aftaler om levering af vand, gas, elektricitet, fjernvarme eller digitalt indhold. Endvidere finder reglerne om den erhvervsdrivendes opkrævning for kommunikation pr. telefon (artikel 21) og den erhvervsdrivende mulighed for at opkræve betaling for ydelser udover hovedydelsen (artikel 22) også anvendelse på købsaftaler, tjenesteydelsesaftaler og aftaler om levering af vand, gas, elektricitet, fjernvarme eller digitalt indhold.

Ved en tjenesteydelsesaftale forstås efter direktivets artikel 2, nr. 6, enhver aftale, dog ikke en købsaftale, i henhold til hvilken den erhvervsdrivende leverer eller påtager sig at levere en tjenesteydelse til forbrugere-

ren, og forbrugeren betaler eller påtager sig at betale prisen herfor. Der henvises herom til betænkningens afsnit 6.1.7.5.

3.1.2. Overvejelser vedrørende gennemførelsen af direktivets artikel 17

Bestemmelsen i artikel 17 omhandler anvendelsesområdet for artikel 18-22. Idet anvendelsesområdet for artikel 18-22 fremgår af gennemførelsen af de enkelte bestemmelser, foreslås der ikke indsat en særskilt lovbestemmelse til gennemførelse af artikel 17 i dansk ret.

3.2. Levering og forsinkelse

3.2.1. Direktivets artikel 18

Medmindre parterne har aftalt andet, er den erhvervsdrivende forpligtet til at levere varerne ved at lade den fysiske besiddelse af eller kontrol med varerne overgå til forbrugeren uden unødigt forsinkelse, dog ikke senere end 30 dage efter aftalens indgåelse, jf. artikel 18, stk. 1.

Om baggrunden for indførelsen af en bestemmelse om levering fremgår af præambelbetragtning 51:

”Forbrugernes største vanskeligheder og en af de vigtigste kilder til tvister med erhvervsdrivende vedrører levering af varer, herunder varer, som går tabt eller bliver beskadiget under transporten, og forsinket eller delvis levering. Derfor er det hensigtsmæssigt at præcisere og harmonisere de nationale bestemmelser om, hvornår leveringen bør finde sted. Leveringssted og -vilkår og bestemmelserne om fastlæggelse af vilkårene og tidspunktet for overgangen af ejendomsretten til varerne er fortsat underlagt national ret og bør derfor ikke berøres af dette direktiv. Dette direktivs regler om levering bør omfatte muligheden for, at forbrugeren lader en tredjemand tage varerne i fysisk besiddelse eller få kontrol med varerne på forbrugerens vegne. Forbrugeren bør anses for at have kontrol med varerne, hvis forbrugeren eller en af forbrugeren udpeget tredjemand har adgang til at anvende varerne som ejer, eller kan videresælge varerne (f.eks. når forbrugeren har modtaget nøgler eller er i besiddelse af dokumenter, der beviser ejerskabet). ”

Af præambelbetragtning 52, 1. og 2. pkt. fremgår videre:

”I forbindelse med købsaftaler kan vareleveringen finde sted på forskellig måde enten omgående eller på et senere tidspunkt. Hvis parterne ikke har aftalt en bestemt leverings-

dato, skal den erhvervsdrivende levere varerne så hurtigt som muligt, men under alle omstændigheder ikke senere end 30 dage fra datoen for indgåelsen af aftalen. ”

Hvis den erhvervsdrivende ikke opfylder sin forpligtelse til at levere varerne på det tidspunkt, der er aftalt med forbrugeren, eller inden for fristen i stk. 1 (dvs. 30 dage fra aftalens indgåelse), skal forbrugeren kræve, at den erhvervsdrivende leverer inden for et yderligere tidsrum, der er tilpasset omstændighederne. Hvis den erhvervsdrivende ikke leverer inden for dette yderligere tidsrum, er forbrugeren berettiget til at ophæve aftalen, jf. direktivets artikel 18, stk. 2, 1. afsnit.

Kravet om, at forbrugeren skal fastsætte en yderligere frist i forhold til den erhvervsdrivendes levering, gælder imidlertid ikke i de situationer, hvor den erhvervsdrivende har nægtet at levere varerne, eller hvor levering inden for den aftalte leveringsperiode under hensyntagen til alle omstændigheder er afgørende for aftalens indgåelse, eller hvor forbrugeren inden indgåelse af aftalen oplyser den erhvervsdrivende om, at levering inden eller på en nærmere angivet dato er afgørende, jf. artikel 18, stk. 2, 2. afsnit. I disse tilfælde kan forbrugeren hæve straks, hvis tidspunktet for levering efter stk. 1 er indtrådt.

I tilknytning til artikel 18, stk. 2, fremgår af præambelbetragtning 52, 3.- 11. pkt.:

”Bestemmelserne om forsinket levering bør også tage hensyn til varer, som først skal tilvirkes eller indkøbes specielt til forbrugeren, og som den erhvervsdrivende ikke kan genbruge uden et betydeligt tab. Der bør derfor i dette direktiv medtages en bestemmelse, der giver den erhvervsdrivende en yderligere rimelig frist under visse omstændigheder. Hvis den erhvervsdrivende ikke har leveret varerne inden for den periode, der er aftalt med forbrugeren, bør forbrugeren, inden forbrugeren kan ophæve aftalen, opfordre den erhvervsdrivende til at foretage levering inden for en rimelig yderligere frist og være berettiget til at ophæve aftalen, hvis den erhvervsdrivende ikke leverer varerne inden for den yderligere frist. Denne bestemmelse bør dog ikke finde anvendelse, hvis den erhvervsdrivende i en utvetydig erklæring har nægtet at levere varerne. Den bør heller ikke finde anvendelse under visse omstændigheder, hvor leveringsfristen er afgørende, f.eks. for en bryllupskjole, der skulle leveres før brylluppet. Den bør heller ikke finde anvendelse under omstændigheder, hvor forbrugeren oplyser den erhvervsdrivende om, at det er væsentligt, at leveringen finder sted på en

nærmere angivet dato. Forbrugerne kan til dette formål anvende den erhvervsdrivendes kontaktoplysninger, der er givet i overensstemmelse med dette direktiv. Hvis den erhvervsdrivende ikke leverer varerne til tiden i sådanne specifikke tilfælde, bør forbrugeren være berettiget til at ophæve aftalen straks efter udløbet af den leveringsfrist, der oprindeligt var aftalt. Dette direktiv bør ikke berøre nationale bestemmelser om måden, hvorpå forbrugeren kan meddele den erhvervsdrivende sin ophævelse af aftalen.”

Hvis forbrugeren hæver aftalen, skal den erhvervsdrivende uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, jf. artikel 18, stk. 3.

Det følger herudover af artikel 18, stk. 4, at forbrugeren ud over at hæve aftalen jf. stk. 2, kan benytte andre retsmidler i den nationale lovgivning. Som anført i præambelbetragtning 53 kan sådanne retsmidler blandt andet bestå i at give den erhvervsdrivende en yderligere leveringsfrist, fastholde opfyldelsen af aftalen, tilbageholde betaling eller søge erstatning.

3.2.2. *Gældende ret*

3.2.2.1. Købeloven indeholder regler om sælgerens og køberens forpligtelser ved køb samt retsvirkningerne af misligholdelse af disse forpligtelser. Købeloven indeholder således bl.a. regler om, hvor og hvornår sælgeren skal levere salgsgenstanden. Købeloven indeholder herudover bl.a. regler om risikoens overgang samt særlige regler om forbrugerkøb. Forbrugerkøbsreglerne gennemfører dele af forbrugerkøbsdirektivet (99/44/EF) i dansk ret. Med undtagelse af de særlige regler om forbrugerkøb er hovedindholdet af den gældende købelov stadig identisk med den oprindelige købelov fra 1906, jf. lov nr. 102 af 6. april 1906 om køb.

Efter købelovens § 1, stk. 1, finder loven kun anvendelse for så vidt andet ikke er udtrykkeligt aftalt, eller må anses for indeholdt i aftalen eller følger af handelsbrug eller sædvane. Af købelovens § 1, stk. 2, fremgår det dog, at en række af lovens bestemmelser ikke kan fraviges til skade for køberen, når der er tale om et forbrugerkøb.

Efter købelovens § 1 a, stk. 1, gælder loven for alle køb, bortset fra køb af fast ejendom. Købelovens §§ 72-87 gælder kun i forbrugerkøb, mens en række af lovens øvrige bestemmelser ikke gælder i forbrugerkøb, jf. nærmere herom købelovens § 1 a, stk. 2 og 3.

Ved et forbrugerkøb forstås efter købelovens § 4 a, stk. 1, et køb, som en køber (forbruger) foretager hos en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv, når køberen hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Sælgeren har bevisbyrden for, at købet ikke er et forbrugerkøb. Som forbrugerkøb anses under i øvrigt samme betingelser som nævnt i stk. 1 endvidere køb fra ikke-erhvervsdrivende, hvis aftalen om køb er indgået eller formidlet for sælgeren af en erhvervsdrivende, jf. § 4 a, stk. 2. Definitionen af forbrugerkøb er således (i alt væsentligt) udformet på samme måde som i forbrugeraftaleloven og i store dele af den øvrige civile retlige forbrugerbeskyttelseslovgivning.

3.2.2.2. Købeloven indeholder ikke nogen nærmere bestemmelse om, hvad der forstås ved levering. Derimod indeholder købeloven regler om leveringsstedet. I forbrugerkøb findes reglerne om leveringsstedet i købelovens §§ 9 og 73. Efter § 9 anses leveringsstedet som udgangspunkt for at være sælgerens forret-

ningssted. Hvis der er tale om et forbruger køb, hvor salgsgenstanden skal sendes, anses levering for sket, når salgsgenstanden kommer i forbrugerens besiddelse, jf. købelovens § 73. Efter denne bestemmelse skal salgsgenstanden overgives til køberen, eller nogen som handler på dennes vegne, før leveringen er gennemført. Det er i den forbindelse uden betydning, hvem der forestår transporten, dvs. om salgsgenstanden sendes ved fremmed fragtfører eller udbringes til køber ved sælgers egne folk.

Idet købeloven som anført ikke fastlægger, hvad der forstås ved levering, har bestemmelserne i købelovens §§ 9 og 73 om leveringsstedet afgørende betydning for fortolkningen af, om levering anses for sket. Efter købelovens bestemmelser anses levering først for sket, når salgsgenstanden er kommet frem til leveringsstedet, og genstanden er kommet i køberens besiddelse, dvs. at genstanden er overgivet til køberen eller nogen, som handler på dennes vegne.

Det bemærkes, at bestemmelsen i købelovens § 73 om leveringsstedet, når sælgeren skal sende salgsgenstanden, kan fraviges ved aftale. Dette følger af købelovens § 1, stk. 2, modsætningsvis.

Købeloven indeholder ikke en bestemmelse svarende til direktivets artikel 18 om tidspunktet for salgsgenstandens levering. Købelovens § 12 fastsætter i overensstemmelse med almindelige kontraktretlige regler, hvornår påkrav skal afgives for, at skyldnerens ydelsespligt indtræder, dvs. hvornår påkrav er nødvendigt for at bringe skyldneren i misligholdelse.

Hvis parterne ikke har aftalt tidspunktet for salgsgenstandens levering, og fremgår det ikke af omstændighederne, at leveringen skal ske snarest muligt, er sælgeren således efter købelovens § 12 forpligtet til at levere salgsgenstanden ved forbrugerens påkrav.

I tilfælde, hvor der er fastsat et tidsrum for leveringen, har sælgeren ret til inden for dets grænser at vælge tidspunktet for leveringen, medmindre det fremgår af omstændighederne, at spillerummet er fastsat i køberens interesse, jf. købelovens § 13.

Leverer sælgeren ikke salgsgenstanden i rette tid, og skyldes dette ikke forhold, som forbrugerens bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse. Forbrugerens har i så fald valget mellem at forlange salgsgenstanden leveret og at hæve købet, jf. købelovens § 21, stk. 1. Bestemmelsen, der også gælder i forbruger køb, kan fraviges ved aftale, jf. købelovens § 1, stk. 2, modsætningsvis. Efter købelovens § 21, stk. 2, kan køber dog ikke hæve købet, hvis forsinkelsen var – eller af sælgeren måtte forudsættes at være – af uvæsentlig betydning for køberen, medmindre køberen har betinget sig opfyldelse af købsaftalen nøjagtig til bestemt tid.

Endvidere følger det af købelovens § 74, stk. 2, 1. pkt., at forbrugerens som udgangspunkt kun kan hæve købet, hvis forsinkelsen er væsentlig for vedkommende, og sælgeren måtte forudse dette. Forbrugerens kan dog altid hæve købet, hvis sælgeren efter leveringsfristens udløb ikke leverer, selvom vedkommende har modtaget påkrav fra forbrugerens om at levere salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist, som forbrugerens har fastsat, eller – hvis der ikke er fastsat en sådan frist – inden rimelig tid, jf. købelovens § 74, stk. 2, 2. pkt. Endvidere kan køberen efter købelovens § 74, stk. 2, 1. pkt., uden først at fremsætte et leveringspåkrav hæve købet i tilfælde af forsinkelse, hvis forsinkelsen er af væsentlig betydning for ham, og sælgeren måtte forudsætte dette.

I forbruger køb antages således både købelovens § 21 og købelovens § 74, stk. 2, at kunne finde anvendelse i forhold til spørgsmålet om forbrugerens mulighed for at hæve købet i tilfælde af forsinkelse, dog forudsat at der foreligger væsentlig forsinkelse. Herudover kan forbrugerens også hæve købet, selv om forsinkelsen ikke er væsentlig, hvis forbrugerens har givet et leveringspåkrav, jf. § 74, stk. 2, 2. pkt., eller hvis forbrugerens har betinget sig opfyldelse nøjagtig til bestemt tid, jf. 21, stk. 2.

Af motiverne til den oprindelige købelov (udkast til lov om køb med tilhørende bemærkninger, udarbejdet af den ved kongelig resolution af 28. juli 1901 nedsatte kommission til købeloven) fremgår, at væsentlighedsbetingelsen skal forhindre, at køberen gør hævebeføjelsen gældende i tilfælde, hvor ophævelse ikke er begrundet i en virkelig interesse i at få salgsgenstanden leveret til aftalt tid, men hvor køberen søger at slippe ud af et køb, som på grund af prisfald eller andre omstændigheder senere viser sig at være ufordelagtig for ham.

Forbrugeren har endvidere efter købelovens § 75 mulighed for at hæve købet, selvom forsinkelsen ikke er væsentlig, hvis sælgeren i købsaftalen har taget et forbehold om udskudt levering, men hvor sælgeren ikke efter påkrav leverer varen inden udløbet af en rimelig frist, som forbrugeren har fastsat eller – hvis der ikke er fastsat en frist – inden rimelig tid. Bestemmelsen indebærer i modsætning til påkravsreglen i § 74, stk. 2, der forudsætter, at leveringstidspunktet er passeret, at der i de tilfælde, hvor leveringstiden efter aftalen er udskudt, alligevel kan rettes et påkrav om levering, og at manglende efterlevelse heraf betyder, at forbrugeren kan hæve købet.

Efter købelovens § 1, stk. 2, kan hverken købelovens § 74 eller § 75 fraviges til skade for forbrugeren.

3.2.2.3. For aftaler om fjernsalg af varer og ikkefinansielle tjenesteydelser er der i forbrugeraftalelovens § 24 fastsat særlige regler om levering og forsinkelse.

Af bestemmelsen følger, at sælger, medmindre andet er aftalt, i sådanne aftaler skal levere salgsgenstanden (dvs. have opfyldt alle sine forpligtelser efter købsaftalen) senest 30 dage efter, at forbrugeren afgav sin bestilling eller sit tilbud. Reglen, der modificerer princippet i købelovens § 12, indebærer, at den erhvervsdrivendes ydelsespligt i forhold til fjernsalgsaftalen indtræder 30 dage efter, at forbrugeren afgav sin bestilling til den erhvervsdrivende, selv om forbrugeren ikke har fremsat påkrav herom. Hvis den erhvervsdrivende misligholder aftalen på grund af forsinkelse, som skyldes, at den aftalte vare som helhed ikke kan leveres, kan forbrugeren hæve aftalen, uanset om forsinkelsen er af væsentlig betydning for forbrugeren, jf. forbrugeraftalelovens § 24, stk. 2.

Hvis forbrugeren hæver aftalen i medfør af denne bestemmelse, skal den erhvervsdrivende tilbagebetale eventuelle beløb snarest og senest 30 dage efter, at den erhvervsdrivende har modtaget forbrugers meddelelse om ophævelsen, jf. forbrugeraftalelovens § 24, stk. 3.

Forbrugeraftalelovens § 24 gennemfører artikel 7 i det generelle fjernsalgsdirektiv. I forbindelse med gennemførelsen af det generelle fjernsalgsdirektiv blev der ikke fundet behov for at give bestemmelsen et videre anvendelsesområde, end hvad der følger af direktivet, og bestemmelsen gælder derfor som anført alene for fjernsalgsaftaler vedrørende varer og ikkefinansielle tjenesteydelser.

3.2.2.4. Leverer sælgeren ikke salgsgenstanden til tiden, er forbrugeren efter omstændighederne berettiget til erstatning for det tab, som forbrugeren pådrages som følge af forsinkelsen. Forbrugers erstatningskrav er navnlig betinget af, at der foreligger det fornødne ansvarsgrundlag i forhold til sælger. Ansvarsgrundlaget afhænger af, om der foreligger et specieskøb eller et genuskøb. Er der tale om et køb af en individuelt bestemt genstand (specieskøb), kan forbrugeren kræve erstatning i anledning af forsinkelsen, hvis sælgeren har handlet culpøst (dvs. uagtsomt), jf. købelovens § 23. Ved køb af genstande bestemt efter art (genuskøb) er sælger derimod erstatningsansvarlig på det næsten objektive grundlag, der beskrives i købelovens § 24. Det følger af bestemmelsen, at sælgeren er erstatningsansvarlig, medmindre denne har taget forbehold, eller aftalen ikke kan opfyldes på grund af ekstraordinære omstændigheder, som sælgeren ikke kunne have taget i betragtning ved køkets afslutning.

3.2.3. *Lovforslagets udformning*

3.2.3.1. Arbejdsgruppen har overvejet, om bestemmelsen i direktivets artikel 18 om levering bør gennem-

føres i købeloven eller i forbrugeraftaleloven. Bestemmelsen gælder for alle forbruger købsaftaler omfattet af direktivets anvendelsesområde og er således ikke begrænset til alene at gælde for aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg.

På den ene side kan det anføres, at forbrugeraftaleloven ikke er begrænset til alene at regulere fjernsalgsaftaler og aftaler indgået uden for fast forretningssted, at forbrugeraftaleloven allerede i dag indeholder en bestemmelse om levering (dog begrænset til fjernsalgsaftaler), at en gennemførelse af direktivets artikel 5 vil indebære, at forbrugeraftaleloven i videre omfang end hidtil vil skulle regulere andre aftaler end aftaler indgået uden for fast forretningssted og ved fjernsalg, og at det – henset til at direktivets definitioner og anvendelsesområde vil blive nærmere afgrænset i forbrugeraftaleloven – vil være mere enkelt at gennemføre reglen i forbrugeraftaleloven.

På den anden side kan det anføres, at direktivets artikel 18, der alene vedrører levering af varer, men som gælder generelt i forhold til forbruger køb, umiddelbart synes at ville blive placeret mest hensigtsmæssigt i kontekst med købelovens generelle bestemmelser om forbruger køb. Hermed placeres reglen i tilknytning til den øvrige regulering vedrørende levering, som er blandt de centrale køberetlige emner, der i øvrigt generelt reguleres i købeloven.

Arbejdsgruppen foreslår på denne baggrund, at direktivets artikel 18 om levering gennemføres i købelovens kapitel om forbruger køb.

Arbejdsgruppen har endvidere overvejet, hvorvidt anvendelsesområdet i artikel 18 bør udstrækkes ud over det anvendelsesområde, som bestemmelsen forudsættes at have i forbrugerrettighedsdirektivet.

Henset til, at der ikke bør gælde forskellige regler om levering og risikoens overgang for forbruger køb omfattet af købeloven alt afhængig af, om købet kan anses som en købsaftale i forbrugerrettighedsdirektivets forstand, foreslår arbejdsgruppen, at der ikke indsættes begrænsninger i forhold til, hvilke forbruger køb bestemmelsen finder anvendelse på.

Særligt i forhold til ikkefinansielle tjenesteydelser bemærker arbejdsgruppen, at der også kan være behov for en regulering af spørgsmålet om levering og forsinkelse. Tjenesteydelser er ikke omfattet af købelovens anvendelsesområde, og derfor vil indførelse af bestemmelser om levering i købeloven ikke omfatte denne type aftaler. Som anført indeholder forbrugeraftalelovens § 24 bestemmelser om levering og forsinkelse af levering af såvel varer som ikkefinansielle tjenesteydelser indgået ved fjernsalg. I forhold til varer vil denne bestemmelse med henvisning til forbrugerrettighedsdirektivets artikel 18 ikke kunne opretholdes. Derimod vil en sådan regel kunne videreføres i forhold til ikkefinansielle tjenesteydelser.

Arbejdsgruppen bemærker i den forbindelse, at det forekommer uhensigtsmæssigt at have to forskellige regelsæt om levering og forsinkelse afhængig af, om der er tale om en aftale vedrørende en tjenesteydelse eller en vare, og arbejdsgruppen foreslår derfor, at bestemmelserne i købeloven til gennemførelse af direktivets artikel 18 med de fornødne tilpasninger også finder anvendelse på aftaler om ikkefinansielle tjenesteydelser indgået ved fjernsalg. Da tjenesteydelser ikke er omfattet af købelovens anvendelsesområde foreslås reglerne herom imidlertid indsat i forbrugeraftaleloven. Der henvises nærmere herom til forslaget til § 27 i det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler med tilhørende bemærkninger.

I forhold til varekøbssituationer foreslår arbejdsgruppen, at der i købeloven fastsættes en bestemmelse, der i vidt omfang svarer til den gældende bestemmelse i forbrugeraftalelovens § 24, stk. 1, hvorefter den erhvervsdrivende skal levere varerne ikke senere end 30 dage efter aftalens indgåelse.

Arbejdsgruppen foreslår, at bestemmelserne gennemføres i tilknytning til købelovens bestemmelser om forbruger køb (§§ 72-87) ved en ændring af købelovens § 74, stk. 1.

Arbejdsgruppen bemærker endvidere, at det følger af direktivets artikel 25, at de regler, der gennemfører direktivets bestemmelser, ikke må kunne fraviges til skade for forbrugeren. Arbejdsgruppen foreslår på denne baggrund, at det ved en ændring af købelovens § 1, stk. 2, sikres, at bestemmelsen i § 74 ikke kan fraviges til skade for forbrugeren. Herudover foreslår arbejdsgruppen, at købelovens §§ 12 og 13 om tiden for aftalens opfyldelse ved en ændring af købelovens § 1 a, stk. 3, ikke skal gælde for forbrugerkøb, idet der med gennemførelsen af direktivets artikel 18, stk. 1, i købelovens § 74 fastsættes nye regler herom.

Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at købelovens § 21, stk. 2, om købers adgang til at hæve på grund af (væsentlig) forsinkelse ved en ændring af købelovens § 1 a, stk. 3, ikke skal gælde i forbrugerkøb, da § 74, stk. 2, udtømmende regulerer samme spørgsmål i relation til forbrugerkøb.

Arbejdsgruppen bemærker, at der umiddelbart ikke er noget til hinder for at opretholde bestemmelsen i købelovens § 9 om leveringsstedet, idet fastlæggelsen af leveringssted efter direktivets præambelbetragtning 13 fortsat er underlagt national ret, og idet købelovens regler om leveringsstedet kan eksistere ved siden af den foreslåede nye § 74.

Efter arbejdsgruppens opfattelse gør direktivets artikel 18, stk. 2, udtømmende op med, hvornår en forbruger kan hæve en aftale på grund af forsinkelse.

Efter arbejdsgruppens opfattelse synes der ikke at bestå nogen væsentlige forskelle mellem på den ene side direktivets artikel 18, stk. 2, 1. afsnit og den anden side købelovens § 74, stk. 2, 2. pkt., henholdsvis artikel 18, stk. 2, 2. afsnit, og købelovens §§ 21, stk. 2, og 74, stk. 2, 1. pkt., med hensyn til spørgsmålet om, hvornår køberen i tilfælde af forsinkelse kan hæve aftalen uden først at fremsætte påkrav herom til sælgeren.

Arbejdsgruppen finder i den forbindelse, at købelovens formulering "... såfremt forsinkelsen er af væsentlig betydning for ham, og sælgeren måtte forudsætte dette" i praksis vil dække over de samme situationer som direktivets formulering "... hvor leveringen inden for den aftalte leveringsperiode er afgørende for aftalens indgåelse, eller hvor forbrugeren inden indgåelsen af aftalen oplyser den erhvervsdrivende om, at levering inden eller på en nærmere angivet dato er afgørende". Arbejdsgruppen bemærker hertil, at købelovens anvendelse af formuleringen "...sælgeren måtte forudsætte..." i lighed med direktivets formulering henviser til tidspunktet forud for aftalens indgåelse.

I forhold til betydningen af sælgers leveringsnægtelse anfører arbejdsgruppen, at købeloven – i modsætning til direktivet – ikke indeholder en generel regel om køberens hæveadgang i tilfælde af sælgerens leveringsnægtelse. Arbejdsgruppen peger dog på, at det følger af almindelige obligationsretlige regler, at køberen også har adgang til at hæve købet, hvis sælgeren nægter at levere salgsgenstanden. Endvidere indeholder købeloven i § 22, 2. pkt., en bestemmelse om anticiperet misligholdelse i tilfælde, hvor sælgeren skal levere salgsgenstanden efterhånden. Bestemmelsen indebærer, at en køber i tilfælde af forsinkelse med en enkelt levering ikke alene kan hæve købet for denne levering, men også for senere leveringers vedkommende, såfremt gentagelse af forsinkelsen må ventes.

For at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet foreslår arbejdsgruppen, at der i købelovens § 74, stk. 2, 1. pkt. indsættes en tilføjelse vedrørende tilfælde af sælgerens leveringsnægtelse, idet arbejdsgruppen i øvrigt ikke finder det nødvendigt at foretage ændringer i § 74, stk. 2, 1. pkt., med henblik på at gennemføre direktivets artikel 18, stk. 2. Det bemærkes, at der med tilføjelsen ikke i øvrigt tilsigtes nogen ændring af gældende ret i relation til spørgsmålet om retten til at hæve køb, herunder forbrugerkøb, i tilfælde af anticiperet misligholdelse.

3.2.3.2. Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens overvejelser om implementeringen af direktivets artikel 18 i købeloven. Ministeriet er således enig i, at der ikke bør indsættes begrænsninger

for, hvilke forbruger køb bestemmelsen finder anvendelse på, herunder at bestemmelsen også bør finde anvendelse på levering af ikkefinansielle tjenesteydelser indgået ved fjernsalgsaftaler. Der henvises i denne forbindelse til bemærkningerne til § 27 i det samtidig fremsatte forslag til lov om forbruger aftaler.

Justitsministeriet kan ligeledes tilslutte sig arbejdsgruppens forslag vedrørende ændring af købelovens § 74, stk. 1, herunder at begrebet levering skal forstås i overensstemmelse med direktivet. Ministeriet er endvidere enig med arbejdsgruppen i, at bestemmelsen i købelovens § 9 om leveringsstedet bør opretholdes.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig arbejdsgruppens overvejelser vedrørende bestemmelsen i direktivets artikel 18, stk. 2, om, hvornår forbrugeren kan hæve aftalen på grund af manglende/forsinket levering, der i det væsentlige ses at være sammenfaldende med købelovens § 74, stk. 2, 1. pkt., dog således at der til sidst i dette punktum foretages en tilføjelse vedrørende leveringsnægtelse. Endvidere er Justitsministeriet enig i, at der foreslås en justering af ordlyden af 2. pkt. i § 74, stk. 2. Justitsministeriet bemærker, at selv om udgangspunktet må være, at køberen fastsætter en frist i forbindelse med påkravet, så synes direktivet ikke at udelukke, at køberen i de tilfælde, hvor der ikke i forbindelse med leveringspåkravet er fastsat en frist for leveringen, også fremadrettet må antages at kunne hæve købet som følge af forsinkelse, hvis der ikke herefter sker levering inden for rimelig tid. Justitsministeriet har som følge heraf foretaget en justering af ordlyden af 2. pkt. i forhold til arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til købelovens § 74), til med tilhørende bemærkninger.

3.2.4. Overvejelser vedrørende købelovens § 75

3.2.4.1. Arbejdsgruppen har overvejet, hvorvidt bestemmelsen i købelovens § 75 om forbrugers hæveadgang i situationer med udskudt levering kan opretholdes.

I forhold til spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelsen kan opretholdes, bemærkes, at der som udgangspunkt ikke inden for det område, som direktivet regulerer, kan indføres eller opretholdes andre regler end dem, der følger af direktivet, jf. artikel 4. Det synes således umiddelbart ikke at være foreneligt med direktivet at opretholde særlige nationale regler om forbrugers hæveadgang i tilfælde af forsinkelse. Direktivet berører imidlertid ikke de nationale aftaleretlige regler, herunder regler om aftalers gyldighed, indgåelse og virkning, jf. artikel 3, stk. 5.

Det bemærkes i den forbindelse, at købelovens § 75, som ikke ved aftale kan fraviges til skade for forbrugeren, jf. købelovens § 1, stk. 2, sikrer, at den udvidede hæveadgang for forbrugeren i medfør af købelovens § 74, stk. 2, ikke omgås ved en aftale mellem parterne om, at sælger vil være berettiget til ensidigt at udskyde det (i øvrigt) aftalte leveringstidspunkt, idet forbrugeren i givet fald vil være afskåret fra at fremsætte påbud efter denne bestemmelse, da påkrav efter købelovens § 74, stk. 2, først kan fremsættes når leveringstiden er passeret.

Arbejdsgruppen bemærker på denne baggrund, at § 75 regulerer virkningen af en aftale om, at sælgeren ensidigt kan udskyde leveringstidspunktet, nærmere bestemt fastsætter bestemmelsen, at en sådan aftale ikke fratager forbrugeren retten til at fremsætte påkrav om levering (efter ”oprindeligt” leveringstidspunkt) i medfør af købelovens § 74, stk. 2. Bestemmelsen sætter dermed grænser for, hvad en erhvervsdrivende og en forbruger gyldigt kan aftale omkring leveringstidspunktet. Dette spørgsmål ses ikke reguleret i direktivet, og arbejdsgruppen finder derfor ikke, at direktivet er til hinder for opretholdelse af en sådan regel, jf. herved også artikel 3, stk. 5.

Arbejdsgruppen foreslår på den baggrund, at bestemmelsen i købelovens § 75 opretholdes, dog således at

påkravsreglen sidst i bestemmelsen affattes i overensstemmelse med forslaget til ændring af købelovens § 74, stk. 2.

3.2.4.2. Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter, herunder vedrørende købelovens § 75, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7 (forslag til ændring af købelovens § 75), med tilhørende bemærkninger.

3.3 Konsekvenser af ophævelse som følge af forsinkelse

3.3.1. Direktivets artikel 18, stk. 3

Efter direktivets artikel 18, stk. 3, skal den erhvervsdrivende ved ophævelse af aftalen uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.

Endvidere følger det af direktivets artikel 18, stk. 4, at forbrugeren ud over at hæve aftalen i medfør af stk. 2, kan benytte andre retsmidler i national lovgivning.

3.3.2. Gældende ret

Købeloven indeholder ikke en regulering af spørgsmålet om tilbagebetaling. Det er imidlertid en almindelig obligationsretlig regel, at en retmæssig meddelelse om aftalens ophævelse indebærer, at ydelserne skal gå tilbage, og dermed at forbrugers eventuelle betalte beløb skal tilbagebetales.

I forhold til fjernsalgsaftaler følger det af forbrugeraftalelovens § 24, stk. 3, at den erhvervsdrivende skal tilbagebetale eventuelle forudbetalte beløb snarest og senest 30 dage efter, at den erhvervsdrivende har modtaget forbrugers meddelelse om ophævelsen i tilfælde, hvor forbrugeren hæver aftalen i medfør af § 24, stk. 2.

3.3.3. Lovforslagets udformning

3.3.3.1. Arbejdsgruppen foreslår, at der til gennemførelsen af direktivets artikel 18, stk. 3, fastsættes en ny bestemmelse i købelovens § 74, hvorefter den erhvervsdrivende ved ophævelse af aftalen uden unødigt forsinkelse skal tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.

Arbejdsgruppen foreslår i tilknytning hertil, at den gældende bestemmelse i forbrugeraftalelovens § 24, stk. 3, ophæves og erstattes af en tilsvarende bestemmelse for så vidt angår ikkefinansielle tjenesteydelser. Der henvises herom til forslag til lov om forbrugeraftaler § 27, stk. 3, med tilhørende bemærkninger.

I forhold til forbrugers rets til at benytte andre retsmidler antager arbejdsgruppen, at der med betegnelsen retsmidler sigtes mod køberetlige misligholdelsesbeføjelser og ikke processuelle retsmidler i retsplejelovens forstand, jf. herved også den engelske sporgversion, som anvender formuleringen ”*other remedies provided for by national law*”.

Direktivet er således ikke til hinder for, at forbrugeren i tilfælde af forsinkelse efter de almindelige gældende regler påberåber sig andre misligholdelsesbeføjelser end ophævelse af aftalen. Forbrugeren vil således efter omstændighederne f.eks. kunne kræve naturalopfyldelse eller tilbageholde betalingen. Forbrugeren vil endvidere kunne kræve erstatning, hvis forbrugeren har krav herpå efter almindelige obligationsretlige regler, herunder købelovens §§ 23 og 24.

At købelovens øvrige regler også finder anvendelse i forbrugerkøb følger modsætningsvist af købelovens § 1 a, stk. 3, der positivt opregner de bestemmelser i købeloven, som ikke gælder i forbrugerkøb.

Arbejdsgruppen finder ikke, at der er behov for en særlig lovbestemmelse til gennemførelse af direktivets artikel 18, stk. 4.

3.3.3.2. Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter. Uanset at almindelige obligationsretlige principper fører til, at ydelserne skal gå tilbage i tilfælde af ophævelse, finder Justitsministeriet, at der er behov for en regel som den foreslåede for også herigennem at fastslå, at tilbagebetalingen skal ske uden unødigt forsinkelse, og at tilbagebetalingen vedrører alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til nyaffattelse af købelovens § 74), med tilhørende bemærkninger.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig, at der ikke er behov for en særlig lovbestemmelse til gennemførelse af direktivets artikel 18, stk. 4.

3.4. Risikoens overgang

3.4.1. Direktivets artikel 20

Efter direktivets artikel 20 overgår risikoen for tab eller beskadigelse af varen til forbrugeren på det tidspunkt, hvor forbrugeren eller en tredjemand angivet af forbrugeren, dog ikke befragteren, får varerne i fysisk besiddelse. Risikoen overgår dog til forbrugeren, når varen overdrages til en befragter angivet af forbrugeren, hvis den valgte befragter ikke var blandt dem, der blev tilbudt af den erhvervsdrivende, jf. artikel 20, 2. pkt.

Af præambelbetragtning 55 fremgår:

”Når den erhvervsdrivende sender varerne til forbrugeren, kan tidspunktet for risikoens overgang give anledning til tvister, hvis varerne går tabt eller bliver beskadiget. Det bør derfor i dette direktiv fastsættes, at forbrugeren beskyttes mod enhver risiko for tab eller beskadigelse af varerne, der forekommer, før vedkommende har taget varerne i fysisk besiddelse. Forbrugeren bør beskyttes i forbindelse med transport arrangeret eller foretaget af den erhvervsdrivende, selv når forbrugeren har valgt en særlig leveringsmetode fra en række muligheder, som den erhvervsdrivende har tilbudt. Dog bør denne bestemmelse ikke finde anvendelse på aftaler, hvor det er op til forbrugeren selv at afhente varerne eller få en befragter til at afhente varerne. For så vidt angår tidspunktet for risikoens overgang bør en forbruger anses for at have taget varerne i fysisk besiddelse, når vedkommende har modtaget dem. ”

3.4.2. Gældende ret

Efter købelovens § 17, stk. 1, bestemmes tidspunktet for risikoens overgang af reglerne om salgsgenstandens levering. Efter købelovens § 73, der på samme måde som direktivets artikel 20 vedrører tilfælde, hvor den erhvervsdrivende skal sende salgsgenstanden, anses leveringen for sket, når salgsgenstanden er kommet i køberens besiddelse. Salgsgenstanden skal således overgives til køberen eller nogen, som handler på dennes vegne, før leveringen er gennemført.

Købeloven indeholder som nævnt ikke en tilsvarende regel. Som tidligere anført følger det imidlertid af købelovens § 73, at leveringen anses for sket, når salgsgenstanden er kommet i køberens besiddelse, dvs. salgsgenstanden skal være overgivet til køberen, eller nogen der handler på dennes vegne, før leveringen er gennemført.

Efter købeloven vil risikoen for varen således også overgå til forbrugeren på det tidspunkt, hvor varen overdrages til en transportør angivet af forbrugeren, idet transportøren i dette tilfælde må antages at handle på vegne af forbrugeren.

Købelovens § 17, stk. 1, der finder anvendelse i alle køb, regulerer, hvem der bærer risikoen for hændelige begivenheder, som bevirker at salgsgenstanden går til grunde eller forringes. Det følger således heraf, at sælgeren som udgangspunkt bærer risikoen for salgsgenstandens hændelige undergang eller forringelse indtil det tidspunkt, hvor levering har fundet sted.

Efter omstændighederne kan risikoen forblive hos sælger, selv om levering har fundet sted. Således opretholdes hæveretten, hvis forbrugeren i øvrigt er berettiget til at hæve købet som følge af mangler ved salgsgenstanden, selvom salgsgenstanden i tiden efter, at der er sket levering, er blevet forringet eller er gået til grunde på grund af hændelige omstændigheder, jf. købelovens § 58. Denne bestemmelse kan efter købelovens § 1, stk. 2, ikke fraviges til skade for forbrugeren.

Risikoen kan endvidere trods levering forblive hos sælgeren i tilfælde, hvor forbrugeren benytter sig af fortrydelsesretten, der følger af forbrugeraftaleloven. Udgangspunktet i forhold til forbrugers adgang til at benytte fortrydelsesretten ved køb af varer er, at det modtagne kan overgives til den erhvervsdrivende på dennes forretningssted i væsentlig samme stand og mængde, som det var i, da forbrugeren fik det i hænde, jf. forbrugeraftalelovens § 20, stk. 1, 1. pkt. Er der imidlertid tale om et fjernsalg af varer, hvor den erhvervsdrivende har påtaget sig at afhente varen hos forbrugeren i tilfælde af dennes brug af fortrydelsesretten eller ved køb af varer uden for fast forretningssted, er fortrydelsesretten betinget af, at forbrugeren holder det modtagne til disposition for den erhvervsdrivende i væsentlig samme stand og mængde som forbrugeren modtog, jf. forbrugeraftalelovens § 20, stk. 1, 2. pkt.

Forbrugeren bevarer dog sin fortrydelsesret, selv om varen ikke kan tilbageleveres i væsentlig samme stand og mængde, hvis beskadigelsen eller forringelsen skyldes en omstændighed, der ikke kan bebrejdes forbrugeren, jf. forbrugeraftalelovens § 20, stk. 2. Sælgeren bærer med andre ord risikoen for varens hændelige beskadigelse eller forringelse i tilfælde, hvor forbrugeren gør brug af sin fortrydelsesret.

Forbrugerklagenævnet har i en afgørelse (FKN 2001, afsnit 6.7.1), hvor en pakke med strømper forsvandt under tilbagesendelsen til den erhvervsdrivende, fortolket bestemmelsen således, at den også finder anvendelse i tilfælde, hvor varen er forsvundet under tilbagesendelsen under omstændigheder, der ikke kan bebrejdes forbrugeren.

Selv om det følger af forbrugeraftalelovens § 21, stk. 3, at den erhvervsdrivende ved fjernsalg af varer, hvor den erhvervsdrivende ikke har påtaget sig at afhente varen hos forbrugeren, hvis denne bruger sin fortrydelsesret, skal tilbagebetale købesummen senest 30 dage efter, at den erhvervsdrivende har modtaget varen og har haft mulighed for at undersøge den, ændrer dette ikke på, at det fortsat er den erhvervsdrivende, der bærer forsendelsesrisikoen. I tilfælde, hvor forbrugeren kan fremlægge dokumentation for varens returnering, kan der således argumenteres for, at den erhvervsdrivendes tilbagebetalingspligt i stedet følger af reglen i forbrugeraftalelovens § 21, stk. 4, hvorefter tilbagebetalingen skal ske snarest muligt og senest 30 dage efter, at underretningen om, at købet er fortrudt, er kommet frem til den erhvervsdrivende.

Bestemmelsen i den gældende forbrugeraftalelovs § 20, stk. 2, svarer indholdsmæssigt til den oprindelige

forbrugeraftalelovs § 8, stk. 2, der fandt anvendelse på aftaler indgået uden for fast forretningssted, samt i medfør af henvisningen til § 8, stk. 2, i samme lovs § 11, stk. 2, på postordresalg.

Af forarbejderne til sidstnævnte bestemmelse (Folketingstidende 1977-78, Tillæg A, sp. 769) fremgår følgende:

”Det er efter 1. pkt. en betingelse, at varen overgives til sælgeren på dennes forretningssted i væsentlig samme stand og mængde. Henvisningen i 2. pkt. til § 8, stk. 2, udgør en undtagelse herfra, idet den indebærer, at sælgeren bærer risikoen for varens hændelige beskadigelse eller forringelse, såvel medens varen befinder sig hos køberen som under hele tilbagetransporten. Er varen blevet beskadiget under tilbagetransporten som følge af, at køberen ikke har sørget for forsvarlig indpakning, er beskadigelsen ikke hændelig, og sælgeren vil kunne afvise at tage varen tilbage, medmindre beskadigelsen er uvæsentlig.”

Af forarbejderne til den oprindelige forbrugeraftalelovs § 8, stk. 2, fremgår endvidere, at det følger af almindelige bevisbyrderegler, at det må påhvile køberen at godtgøre, at en beskadigelse, som er sket, efter at han har fået varen i hænde, ikke skyldes uagtsomhed eller manglende omsorg fra hans side, jf. Folketingstidende 1977-78, Tillæg A, sp. 763.

Ved lov nr. 442 af 31. maj 2000 om ændring af lov om visse forbrugeraftaler blev § 11, stk. 2, i den oprindelige forbrugeraftalelov erstattet af § 12 a, stk. 6, mens den oprindelige forbrugeraftalelovs § 8, stk. 2, blev videreført uændret. Det fremgår af forarbejderne til lov nr. 442 af 31. maj 2000, at den nye § 12 a, stk. 6, svarede til gældende ret, jf. Folketingstidende 1999-2000, Tillæg A, s. 5961.

Ved lov nr. 451 af 9. juni 2004 om visse forbrugeraftaler, der sammenskrev betingelserne for at fortryde henholdsvis aftaler om køb uden for fast forretningssted og fjernsalgsaftaler, blev den tidligere forbrugeraftalelovs § 8, stk. 2, jf. § 12 a, stk. 6, erstattet af den gældende forbrugeraftalelovs § 20, stk. 2.

Af bemærkningerne til den gældende forbrugeraftalelovs § 20 (Folketingstidende 2003-4, Tillæg A, s. 7606) fremgår følgende:

”... Der er tale om en datasammenskrivning af de gældende regler i § 8, stk. 1 og 2 (aftaler indgået uden for fast forretningssted), og § 12, stk. 3, og § 12 a, stk. 6 og 7 (jernsalgsaftaler om varer). Der kan om de hidtil gældende regler henvises til Folketingstidende 1977/78, tillæg A, sp. 760 ff., henholdsvis Folketingstidende 1999/2000, tillæg A, s. 5960 f.

Der henvises herudover til de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.4.5.

Efter det foreslåede stk. 1 er fortrydelsesretten som hidtil betinget af, at varen overgives til /stilles til disposition for den erhvervsdrivende i væsentlig samme stand og mængde, hvori den var, da forbrugeren fik den i hænde. Den foreslåede stk. 2 svarer ligeledes til gældende ret. ”

Af pkt. 4.2.4.5 i de almindelige bemærkninger til lovforslagets § 20 (Folketingstidende 2003-4, Tillæg A, s. 7576) fremgår følgende:

”I relation til fjernsalgsaftaler vedrørende køb af varer følger det af den gældende forbrugerftalelovs § 12 a, stk. 6, at fortrydelsesretten i de – oftest forekommende – tilfælde, hvor den erhvervsdrivende ikke har påtaget sig at afhente varen hos forbrugeren ved dennes udøvelse af fortrydelsesretten, er betinget af, at det modtagne overgives til den erhvervsdrivende på dennes forretningssted i væsentlig samme stand og mængde, hvori det var, da forbrugeren fik det i hænde. Endvidere gælder de ovennævnte regler i lovens § 8, stk. 1, 2. pkt., og § 8, stk. 2. Risikoen for transportkader påhviler således forbrugeren.

...

Udvalget foreslår de gældende regler videreført i en fælles bestemmelse for fjernsalgsaftaler og aftaler indgået uden for fast forretningssted...

...

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 20. ”

Henset til, at der ikke i øvrigt er holdepunkter til støtte for, at der med lov nr. 451 af 9. juni 2004 tilsigtedes en ændring af den forud for loven gældende retstilstand på dette punkt, må det antages, at det anførte i forarbejderne vedrørende forbrugers risikoen for transportkader ikke er udtryk for gældende ret. Der henvises hermed også til betænkningens afsnit 6.5.7.3.

3.4.3. Lovforslagets udformning

3.4.3.1. Arbejdsgruppen har overvejet, om bestemmelsen i direktivets artikel 20 bør gennemføres i købeloven eller i forbrugeraftaleloven.

Bestemmelsen gælder for alle forbruger købsaftaler omfattet af direktivets anvendelsesområde og er således ikke begrænset til alene at gælde for aftaler indgået uden for forretningssted eller ved fjernsalg.

Af tilsvarende grunde, som er anført vedrørende artikel 18 ovenfor under pkt. 3.2.3.1, foreslår arbejdsgruppen, at direktivets artikel 20 om risikoens overgang gennemføres i købelovens kapitel om forbruger-køb og ikke i forbrugeraftaleloven.

Efter købeloven bærer sælgeren risikoen for salgsgenstandens hændelige undergang eller forringelse, jf. § 17, stk. 1, mens sælgeren efter direktivets artikel 20 bærer risikoen for tab eller beskadigelse af varen.

Arbejdsgruppen har overvejet, om der på dette punkt er nogle materielle forskelle mellem købeloven og direktivet. Efter arbejdsgruppens opfattelse består der formentlig ikke nogen indholdsmæssige forskelle mellem begreberne undergang og tab samt begreberne forringelse og beskadigelse. Arbejdsgruppen finder dog, at det i en dansk kontekst vil være mest hensigtsmæssigt at anvende købelovens indarbejdede terminologi, hvorfor det foreslås fortsat at anvende begreberne undergang og forringelse.

Arbejdsgruppen bemærker herudover, at det i købeloven udtrykkeligt er anført, at forbrugeren alene bevarer sin fortrydelsesret – og dermed at risikoen ligger hos sælgeren – i tilfælde af den hændelige undergang eller forringelse af salgsgenstanden. Ved hændelig undergang eller forringelse forstås skader, som ikke kan tilregnes hverken sælger eller køber (eller nogen, som de hæfter for) som uagtsomme.

I forhold til spørgsmålet om risikoens overgang er det arbejdsgruppens opfattelse, at der ikke synes at være indholdsmæssige forskelle mellem direktivets artikel 20 og de gældende regler i købelovens § 17, stk. 1, jf. § 73 om risikoens overgang, dog med den ikke uvæsentlige modifikation, at de gældende regler i modsætning til direktivets ikke er beskyttelsespræceptive.

Arbejdsgruppen foreslår, at der for at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet og for at sikre klarhed i forhold til, hvilke regler der gælder i forbrugerforhold i tilknytning til købelovens bestemmelser om forbruger køb (§§ 72-87), foretages en tilføjelse i købelovens § 73 svarende til direktivets artikel 20, 2. pkt.

Arbejdsgruppen finder det i den forbindelse ikke hensigtsmæssigt at anvende betegnelsen ”befragter”, som fremgår af den danske oversættelse af direktivet, da denne betegnelse har en specifik søretlig betydning, hvor begrebet henviser til den, der får stillet et skib til disposition. Arbejdsgruppen foreslår i stedet, at man anvender det mere transportretlige neutrale begreb ”transportør”, jf. herved også den engelske sprogversion af direktivet, der anvender betegnelsen ”carrier”.

Efter arbejdsgruppens opfattelse bør der ikke ske en begrænsning af anvendelsesområdet for købelovens § 17, stk. 1, idet bestemmelsen fortsat vil kunne have en praktisk betydning i de forbruger køb, hvor det ikke er aftalt, at den erhvervsdrivende skal sende varen til forbrugeren.

Arbejdsgruppen finder imidlertid, at der ved en ændring af købelovens § 1, stk. 2, bør fastsættes, at bestemmelsen i § 73, herunder den foreslåede nye bestemmelse i § 73, stk. 2, ikke kan fraviges til skade for forbrugeren.

3.4.3.2. Arbejdsgruppen har herudover overvejet, hvorvidt den gældende retstilstand efter forbrugeraftalelovens § 20, stk. 2, er i overensstemmelse med direktivet.

Direktivet indeholder ingen bestemmelser, der udtrykkeligt tager stilling til risikoens overgang ved forbrugerens tilbagesendelse af en vare i forbindelse med udnyttelse af fortrydelsesretten.

Som anført finder arbejdsgruppen ikke, at der består en indholdsmæssig forskel mellem direktivets artikel 20, hvorefter risikoen overgår til forbrugeren på det tidspunkt, hvor forbrugeren eller en tredjemand angivet af forbrugeren, dog ikke befragteren, får varen i sin fysiske besiddelse, og reglerne i købelovens § 17, stk. 1, jf. § 73, om risikoens overgang.

Et flertal af arbejdsgruppen finder i den forbindelse, at direktivets artikel 20 skal ses i sammenhæng med direktivets artikel 14, stk. 2, 1. pkt., hvorefter forbrugeren kun hæfter for en eventuel forringelse af varens værdi, som skyldes anden håndtering af varen, end hvad der er nødvendigt for at fastslå varens art, egenskaber og den måde, den fungerer på, jf. herved de almindelige bemærkninger til det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler.

Henset til, at risikoen for varen efter artikel 20 er overgået til forbrugeren ved levering, antager flertallet, at artikel 14, stk. 2, 1. pkt., skal forstås således, at forbrugeren i tilfælde af udnyttelse af fortrydelsesretten alene fritages for hæftelse for forringelse af varen, som skyldes en håndtering af varen, som har været nødvendigt for at fastslå varens art, egenskaber og den måde, den fungerer på, mens forbrugeren derimod hæfter for forringelse af varen som har andre årsager, herunder forringelse som følge af anden håndtering eller som følge af hændelig beskadigelse eller forringelse af varen.

Flertallet finder i den forbindelse, at det må følge af princippet i artikel 20, stk. 1, at forbrugeren ved udnyttelse af fortrydelsesretten bærer risikoen for varen, indtil denne er leveret tilbage til den erhvervsdrivende.

Flertallet bemærker hertil, at dette indebærer en ændring i forhold til gældende ret, som man umiddelbart kan anse som en forringelse af forbrugerbeskyttelsen, idet forbrugeren efter gældende ret ikke hæfter for hændelig forringelse af varen, der indtræffer i perioden, inden forbrugeren gør brug af sin fortrydelsesret. Flertallet antager dog, at ændringen vil have en begrænset betydning i praksis, hvor erhvervsdrivende sjældent foretager tilbagebetaling til forbrugeren, før varen er modtaget retur, hvilket i praksis forudsætter, at varen når ubeskadiget frem til den erhvervsdrivende.

Flertallet bemærker endvidere, at ændringen i forhold til gældende ret også bør ses i lyset af, at der ved gennemførelse af direktivet indføres en ny ordning for forbrugerens fortrydelsesret, idet udnyttelse heraf ikke længere vil være betinget af, at varen kan tilbageleveres til den erhvervsdrivende i væsentlig samme stand og mængde. Efter den foreslåede ordning vil forbrugere have en videre adgang til at gøre brug af fortrydelsesretten, idet forringelse af varen ikke hindrer fortrydelse, men i stedet som udgangspunkt kan medføre, at forbrugeren betaler for værdiforringelsen, herunder således bl.a. værdiforringelse som følge af hændelige begivenheder, som er indtruffet, efter at forbrugeren fik varen i sin fysiske besiddelse.

Flertallet bemærker endvidere, at en regel, hvorefter forbrugeren bærer risikoen for varen, mens den er i forbrugerens besiddelse, tillige medfører, at forbrugeren afskæres fra at spekulere i udnyttelse af fortrydelsesretten, eksempelvis i tilfælde, hvor varen går hændeligt til grunde, inden forbrugeren har givet meddelelse om udnyttelse af fortrydelsesretten. Endvidere undgås vanskelige bevismæssige vurderinger af, hvorvidt en forringelse af varen, mens denne befinder sig i forbrugerens fysiske besiddelse, kan betragtes som hændelig eller ej.

Herudover bemærker flertallet, at forbrugeren i kraft af sin besiddelse af varen er den nærmeste til at drage omsorg for denne.

Arbejdsgruppen har endvidere i relation til tilfælde, hvor varen i forbindelse med forbrugerens udnyttelse

af fortrydelsesretten afsendes til den erhvervsdrivende, særskilt overvejet betydningen af direktivets artikel 13, stk. 3. Efter bestemmelsen indtræder den erhvervsdrivendes tilbagebetalingspligt i visse tilfælde på det tidspunkt, hvor forbrugeren fremlægger den fornødne dokumentation for varens tilbagesendelse, hvilket umiddelbart kan tale for, at det er den erhvervsdrivende, der bærer risikoen for varen under tilbagesendelse.

Efter flertallets opfattelse skal bestemmelsen dog ses i lyset af det generelle princip om risikoens overgang ved levering, som er afspejlet i direktivets artikel 20. Artikel 13, stk. 3, forholder sig ikke udtrykkeligt til spørgsmålet om risikoen for varen, hvorfor flertallet antager, at bestemmelsen alene skal forstås som en regel om kreditrisiko, dvs. en regel, som fastsætter, hvem af parterne, der indtil endelig økonomisk opgørelse af parternes forhold kan ske, bærer risikoen for, at endelig betaling fra den anden part i aftaleforholdet vil ske.

Det er på ovenstående baggrund flertallets opfattelse, at det ikke vil være i overensstemmelse med direktivet at opretholde bestemmelsen i forbrugeraftalelovens § 20, stk. 2, hvorefter forbrugeren bevarer sin fortrydelsesret, uanset at varen er blevet beskadiget eller forringet, når dette ikke skyldes uagtsomhed eller manglende omsorg fra forbrugerens side, hvorfor denne bestemmelse foreslås ophævet.

3.4.3.3. Et medlem af arbejdsgruppen mener i modsætning til flertallet, at det følger af direktivets artikel 14, stk. 2, 1. pkt., hvorefter forbrugeren kun hæfter for eventuel forringelse af varens værdi, som skyldes anden håndtering af varen, end hvad der er nødvendigt for at fastslå varens art, egenskaber og den måde, den fungerer på, at risikoen for varens hændelige beskadigelse eller forringelse påhviler den erhvervsdrivende, når forbrugeren benytter sig af sin ret til at fortryde købet.

Dette medlem bemærker endvidere, at flertallets opfattelse vil føre til en forringelse af forbrugerbeskyttelsen i forhold til gældende ret, hvorefter forbrugeren ikke hæfter for hændelig forringelse af varen, der indtræffer i perioden, inden forbrugeren gør brug af sin fortrydelsesret.

Dette medlem bemærker endvidere, at en antagelse om, at forbrugeren i tilfælde af varens hændelige undergang eller forringelse under tilbagesendelsen, skulle være forpligtet til at returnere den erlagte tilbagebetaling til den erhvervsdrivende udover at udgøre en omstændelig og u hensigtsmæssig proces ikke forekommer at være i overensstemmelse med hensigten med artikel 13, stk. 3. Sammenholdt med, at artikel 14, stk. 2, 1. pkt., placerer risikoen for hændelige beskadigelser eller forringelser hos den erhvervsdrivende i fortrydelsestilfælde, må bestemmelsen i artikel 13, stk. 3, efter dette medlems opfattelse antages at indebære, at det ligeledes er den erhvervsdrivende, som under varens forsendelse bærer risikoen for varens hændelige undergang eller forringelse.

Bestemmelsen udgør således efter dette medlems opfattelse en fravigelse af princippet i direktivets artikel 20, hvorefter risikoen for tab eller beskadigelse af en vare overgår til forbrugeren, når denne eller en af forbrugeren angivet tredjemand har fået varen i fysisk besiddelse.

I forhold til spørgsmålet om forsendelsesrisikoen finder dette medlem således, at de foreslåede regler ikke adskiller sig fra den gældende retstilstand, men foreslår dog af klarhedshensyn at indsætte en regel, hvoraf det klart fremgår, at forbrugeren i øvrigt ikke hæfter for beskadigelse eller forringelse af varen, når dette ikke skyldes uagtsomhed eller manglende omsorg fra forbrugerens side.

3.4.3.4. Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens overvejelser om implementering af direktivets artikel 20 i købeloven, herunder den foreslåede tilføjelse af et nyt stk. 2 til § 73 samt forslaget vedrørende den anvendte terminologi. Lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 og 5 (forslag til købelovens §§ 1, stk. 2, og 73, stk. 2), med tilhørende bemærkninger.

Af de grunde, som er anført af arbejdsgruppens flertal, kan Justitsministeriet endvidere tilslutte sig, at det ikke vil være i overensstemmelse med direktivet at opretholde bestemmelsen i forbrugeraftalelovens § 20, stk. 2, hvorefter forbrugeren bevarer sin fortrydelsesret, uanset at varen er blevet beskadiget eller forringet, når dette ikke skyldes uagtsomhed eller manglende omsorg fra forbrugers side. Denne bestemmelse foreslås på den baggrund ophævet. Der henvises til det samtidig fremsatte lovforslag om lov om forbrugeraftaler med tilhørende bemærkninger.

3.5. Fordringshavermora

3.5.1. Gældende ret

Hvis salgsgenstanden ikke kan overgives til forbrugeren på det aftalte tidspunkt på grund af forbrugers forhold (såkaldt fordringshavermora), overgår risikoen til forbrugeren på det aftalte leveringstidspunkt, selv om varen endnu ikke er kommet i forbrugers fysiske besiddelse, jf. købelovens § 37. Er der tale om en genusaftale (dvs. køb af genstande bestemt efter art), overføres risikoen kun til forbrugeren, hvis sælgeren har udskilt bestemte genstande til opfyldelse af forpligtelsen over for forbrugeren.

Det beror på en konkret vurdering, hvornår køberens forhold bevirker, at salgsgenstanden ikke bliver leveret i rette tid, men eksempelvis kan forbrugers undladelse af at afhente varen til den aftalte tid efter omstændighederne bringe forbrugeren i fordringshavermora.

3.5.2. Lovforslagets udformning

3.5.2.1. Arbejdsgruppen har overvejet, hvorvidt direktivets artikel 20 er til hinder for fortsat at lade bestemmelsen i købelovens § 37 finde anvendelse i forbrugerbetaling, hvor den erhvervsdrivende sender varen til forbrugeren, dvs. tilfælde omfattet af direktivets artikel 20.

Vurderingen heraf afhænger af den nærmere forståelse af direktivets artikel 20, herunder om bestemmelsen (også) kan antages at gøre op med spørgsmålet om risikoens overgang i situationer, hvor forbrugeren er i fordringshavermora.

Det fremgår i den forbindelse af præambelbetragtning 55, 1.-3. pkt., at tidspunktet for risikoens overgang i tilfælde, hvor den erhvervsdrivende sender varen til forbrugeren, kan give anledning til tvister, hvis varen går tabt eller bliver beskadiget, og at forbrugeren bør beskyttes mod enhver risiko for tab eller beskadigelse af varen, der forekommer, før vedkommende har taget varerne i fysisk besiddelse. Det gælder også i forhold til tab eller beskadigelse af varen, der sker i forbindelse med transport arrangeret eller foretaget af den erhvervsdrivende, selv når forbrugeren har valgt en særlig leveringsmetode fra en række muligheder, som den erhvervsdrivende har tilbudt.

Artikel 20 skal endvidere ses i nær sammenhæng med direktivets artikel 18, der fastsætter, hvornår levering anses for foretaget, idet artikel 20 (indirekte) gør op med tvivlen om, hvornår indlevering til transport udgør levering.

Det bemærkes endvidere, at artikel 20 indgår i direktivets kapitel IV, som indeholder en række vidt forskellige bestemmelser rettet mod forskellige aspekter af forbrugerbetaling under samleoverskriften ”andre forbrugerrettigheder”. I modsætning til direktivets kapitel III, der i vidt omfang fastlægger en udtømmende regulering af henholdsvis den erhvervsdrivendes oplysningspligt og forbrugers fortrydelsesret, regulerer bestemmelserne i kapitel IV, herunder artikel 20, alene specifikke aspekter af forbrugerbetaling.

Det er på denne baggrund arbejdsgruppens opfattelse, at det kræver særlige holdepunkter at antage, at bestemmelserne i direktivets kapitel IV skal tillægges virkning ud over deres umiddelbare ordlyd,

herunder skal anses for udtømmende at have gjort op med problemstillinger, som ikke specifikt adresseres i hverken direktivets bestemmelser eller i præambelbetragtningerne.

Det er arbejdsgruppens opfattelse, at hovedsigtet med direktivets artikel 20 har været at regulere risikoen for skader under transport, herunder (præcist) at gøre op med, hvad der skal til, før transporten kan siges at foretages på vegne af forbrugeren, således at denne bærer risikoen for transportskader.

Navnlig i forhold til købelovens § 37 finder arbejdsgruppen, at direktivets artikel 20 – der som anført navnlig sigter mod at regulere risikoen under transport og herved supplerer reglerne om, hvornår levering kan siges at have fundet sted – ikke er til hinder for at opretholde bestemmelsen i købelovens § 37, der specifikt regulerer risikoen for en vare i tilfælde, hvor denne ikke kan leveres (rettidigt) på grund af køberens forhold.

3.5.2.2. Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens overvejelser vedrørende opretholdelsen af købelovens § 37.

3.6. Sprogkrav

3.6.1. Direktivets artikel 6, stk. 7

Efter direktivets artikel 6, stk. 7, kan medlemsstaterne opretholde eller indføre sprogkrav vedrørende de aftalemæssige oplysninger i deres nationale lovgivning for at sikre, at sådanne oplysninger let kan forstås af forbrugeren. Direktivet giver således medlemsstaterne valgfrihed på dette område.

Artikel 6, stk. 7, står i direktivets kapitel III om forbrugeroplysning og fortrydelsesret i forbindelse med aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted, og bestemmelsen må derfor antages alene at finde anvendelse på disse aftaler.

3.6.2. Gældende ret

Der er i gældende dansk ret ikke generelle regler om, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren bestemte oplysninger forud for en aftales indgåelse. Forbrugeraftaleloven indeholder dog i kapitel 3 regler om oplysningspligt i forbindelse med fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted.

Oplysninger, der gives forud for en aftales indgåelse har dog stor betydning, blandt andet i og med at sådanne oplysninger tillægges betydning i forhold til vurderingen af, hvad der kan anses som aftalt mellem parterne, herunder for, hvorvidt der foreligger en mangel ved f.eks. salgsgenstanden, jf. bl.a. købelovens § 76.

Udover de regler om oplysningspligt, der følger af forbrugeraftaleloven, indeholder markedsføringslovens § 13 visse krav om afgivelse af prisoplysninger bl.a. i forbindelse med dels erhvervsmæssigt udbud af varer (løsøre), dog ikke ved auktionssalg, dels tjenesteydelser til forbrugere der er udbudt fra fast forretningssted. Herudover er den erhvervsdrivende også forpligtet til at afgive visse prisoplysninger i forbindelse med forbrugerens kreditkøb, jf. markedsføringslovens § 14.

Endvidere følger det af markedsføringslovens § 12, stk. 1, at erklæringer om garanti eller lignende efter markedsføringsloven kun må anvendes over for en forbruger, hvis erklæringen giver modtageren en væsentlig bedre retsstilling end den, vedkommende har efter lovgivningen. Ydes der garanti, skal den erhvervsdrivende på klar og tydelig måde informere forbrugeren om garantiens indhold og give de oplysninger, der er nødvendige for at gøre garantien gældende. Endvidere skal den erhvervsdrivende på en klar og tydelig måde oplyse om, at forbrugerens ufravigelige rettigheder efter lovgivningen ikke berøres af garantien. Efter anmodning skal den erhvervsdrivende udlevere garantien skriftligt. Skriftlige garantier skal være affattet på dansk, jf. markedsføringslovens § 12, stk. 2.

Herudover er der imidlertid ikke i gældende ret fastsat regler om sådanne sprogkrav som nævnt i direktivets artikel 6, stk. 7.

3.6.3. Lovforslagets udformning

3.6.3.1. Arbejdsgruppen har overvejet, om der i forhold til aftaler indgået ved fjernsalg eller uden for den erhvervsdrivendes forretningssted bør indføres sprogkrav vedrørende de aftalemæssige oplysninger.

Arbejdsgruppen finder i den forbindelse, at forbrugere, som indgår aftaler på baggrund af markedsføringsmateriale udarbejdet på dansk, med rette bør kunne forvente, at aftalen også udfærdiges på dansk, hvorfor arbejdsgruppen indstiller, at man gør brug af denne reguleringsmæssige valgmulighed, således at der indføres et krav om, at en aftales oplysninger skal foreligge på dansk, hvis den erhvervsdrivende har markedsført den pågældende vare eller tjenesteydelse på dansk.

3.6.3.2. Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed. Justitsministeriet finder endvidere ikke, at kravet i markedsføringslovens § 12, stk. 2, 3. og 4. pkt., i lyset af forbrugerrettsdirektivet kan opretholdes, og der foreslås derfor en ændring heraf, således at det i denne bestemmelse præciseres, at garantien skal meddeles forbrugeren i overensstemmelse med reglerne i forbrugeraftaleloven. Samtidig fastholdes kravet om at garantien skal være affattet på dansk.

Det bemærkes i den forbindelse, at forbrugerrettighedsdirektivet fastsætter en oplysningspligt i forhold til garantier både i forbindelse med aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted og i forbindelse med andre aftaler.

Der henvises til lovforslagets § 6 (forslag til ændring af markedsføringslovens § 12, stk. 2, 3. og 4. pkt.), med tilhørende bemærkninger og det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler § 8, stk. 3, med tilhørende bemærkninger.

3.7. Kreditaftalelovens § 6 om forbrugerbeskyttelse ved lovvalg

Ved implementeringen af forbrugerkreditdirektivet (direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008) i dansk ret lov nr. 535 af 26. maj 2010 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring blev der ikke fastsat en bestemmelse, der direkte implementerer forbrugerkreditdirektivets artikel 22, stk. 4.

Det fremgår af forbrugerkreditdirektivets artikel 22, stk. 4, at forbrugerne uanset en bestemmelse i en aftale om, at det er lovgivningen i et land uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejde, der skal finde anvendelse på aftalen, tillige kan påberåbe sig ufravigelige regler i lovgivningen i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejde, hvis det uden lovvalgsreglen ville være dette lands lovgivning, der gjaldt for aftalen. Tilsvarende bestemmelse er fastsat i artikel 12, stk. 2, i det generelle fjernsalgsdirektiv, artikel 12, stk. 2, i det finansielle fjernsalgsdirektiv, der er gennemført i den gældende forbrugeraftalelovs § 27. Endvidere er en tilsvarende bestemmelse fastsat i købelovens § 87, der har til hensigt at gennemføre forbrugerkøbsdirektivets artikel 7, stk. 2.

Som også anført i forarbejderne til disse bestemmelser (bl.a. bemærkningerne til § 27 i lov nr. 451 af 9. juni 2004), er der ikke med bestemmelsen tale om en egentlig lovvalgsregel. Bestemmelsen ændrer således ikke ved de almindelige internationale privatretlige regler om, hvilket lands lovgivning der finder anvendelse på aftalen, jf. herved navnlig reglerne i Rom-konventionen, men tilsigter alene at afbøde visse uheldige virkninger af det frie lovvalg. Med bestemmelsen sikres forbrugeren, uanset hvilket lands lovgivning der er aftalt, som minimum den beskyttelse, der følger af forbrugerkreditdirektivet.

Det foreslås på denne baggrund, at der indsættes en bestemmelse svarende til forbrugerkreditdirektivets artikel 22, stk. 4, i kreditaftaleloven.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 1 (forslag til kreditaftalelovens § 5), med tilhørende bemærkninger.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF, samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF.

9. Hørte myndigheder og organisation mv.

Betænkning nr. 1540 om gennemførelse af direktivet om forbrugerrettigheder har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, Samtlige byretter, Aalborg Universitet, Juridisk Institut, Aarhus Universitet, Juridisk Institut, Advokatrådet, Andelsboligforeningens fællesrepræsentation ABF, Antenne-, satellit- og kabel-tv-branchens fællesorganisation, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Autobranchens Handels- og Industriforening, Brancheforum Digitale Medier, Branchen ForbrugerElektronik, Boxer TV ApS, Business Danmark, Canal Digital Danmark A/S, Copenhagen Business School, Juridisk Institut, Danmarks Automobilforhandler Forening, Danmarks Optikerforening, Danmarks Teaterforening, Dansk Annoncørforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Boldspil-Union, Dansk Byggeri, Dansk Detail, Dansk Detail Kreditråd, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fitness & Helse Organisation, Dansk Fjernvarme, Dansk Folkeoplysnings Samråd, Dansk Franchise Forening, Dansk Idrætsforbund, Dansk Industri, Dansk Inkassobrancheorganisation, Dansk IT, Dansk Kredit Råd, Dansk Markedsføringsforbund, Dansk Organisation af Detailhandelskæder, Dansk Revisorforening, Dansk Teaterunion, Danske Advokater, Danske Biografer, Danske Boligadvokater, Danske Gymnastik og Idrætsforeninger, Danske Medier, Danske Mediers Forum, Danske Regioner, Danske Teatres Fællesorganisation, Danske Zoologiske Haver og Akvarier, Datatilsynet, De Danske Bilimportører, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Boghandlerforening, Den Danske Dommerforening, Det Danske Filminstitut, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Dong Energy, Ejendomsforeningen Danmark, Ejendomsrådgiverne Landsorganisation, Energitilsynet, Experian, Falck A/S, Finans og Leasing, Finansrådet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerklagenævnet, Forbrugerrådet, Forenede Danske Antenneanlæg, Forenede Danske Motorejere (FDM), Foreningen af fabrikanten og importører af elektriske husholdningsapparater (FEHA), Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Dansk Internethandel (FDIH), Forlæggerforeningen, Forsikring & Pension, FSR-danske revisorer, Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger, Helsebranchens Leverandørforening, HK-Landsklubben, HMN Naturgas, Huset Markedsføring, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation ISOBRO, IT-branchen, Kommunernes Landsforening (KL), Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kreativitet & Kommunikation, Københavns Universitet, Det Juridiske Fakultet, Landbrug & Fødevarer, LO-Landsorganisationen

i Danmark, Liberale Erhvervs Råd, Magasinpressens udgiverforening, MTG A/S, Organisationen Danske Museer, Pengeinstitutankenævnet, Politiforbundet i Danmark, Post Danmark, Realkreditforeningen, Realkreditankenævnet, Realkreditrådet, Rigsadvokaten, Rigsombudsmanden i Grønland, SBS-Net, Sikkerhedsbranchen, Syddansk Universitet, Juridisk Institut, TDC A/S, TEKNIQ Installatørernes Organisation, Telia Stofa A/S, Teleindustrien, Telenor A/S, TV2/Danmark A/S og TV3 A/S.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

(købeloven)

Til nr. 1 (fodnote til titlen)

Det foreslås, at der indsættes en fodnote til titlen, hvoraf det fremgår af loven indeholder bestemmelser, der gennemfører direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed og dele af direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder.

Direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 blev gennemført i købeloven ved lov nr. 213 af 22. april 2002 om ændring af lov om køb, men der blev ved denne ændringslov ved en fejl ikke indsat en fodnote til købelovens titel. Derfor foreslås det at medtage henvisningen til direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 i

fodnoten i forbindelse med indsættelse af en note, der henviser til direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 2)

Det foreslås, at det i stk. 2 i § 1 tilføjes, at købelovens § 73 ikke kan fraviges til skade for forbrugeren. Købelovens § 73, der indeholder regler om risikoens overgang, foreslås ændret med henblik på at gennemføre artikel 20 i forbrugerrettighedsdirektivet, jf. lovforslagets § 1, nr. 5 og bemærkningerne hertil. Ændringen foretages for at sikre opfyldelse af forbrugerrettighedsdirektivets artikel 25.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 1a, stk. 3)

Det foreslås, at §§ 12, 13 og 21, stk. 2, tilføjes til opregningen i § 1 a, stk. 3, af de bestemmelser, som ikke finder anvendelse i forbruger køb.

For så vidt angår købelovens §§ 12 og 13 om tiden for aftalens opfyldelse, er denne ændring en konsekvens af, at der med forslaget til ændring af købelovens § 74, stk. 1, fastsættes nye regler om tiden for aftalens opfyldelse i forbruger køb, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

Tilsvarende er tilføjelsen af købelovens § 21, stk. 2, om købers adgang til at hæve på grund af forsinkelse en konsekvens af, at § 74, stk. 2, som foreslås ændret, udtømmende regulerer dette spørgsmål i relation til forbruger køb.

Det følger modsætningsvist af bestemmelsen i købelovens § 1 a, stk. 3, der positivt opregner de bestemmelser i købeloven, som ikke gælder i forbruger køb, at købelovens øvrige bestemmelser, herunder øvrige misligholdelsesbeføjelser, kan finde anvendelse i forbruger køb.

Forbrugeren vil således i tilfælde af forsinkelse f.eks. kunne kræve natural-opfyldelse eller tilbageholde betalingen. Forbrugeren vil endvidere kunne kræve erstatning, hvis forbrugeren har krav herpå efter almindelige obligationsretlige regler, herunder købelovens §§ 23 og 24.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.3.3.1.

Til nr. 4 (§ 17, stk. 1)

Det foreslås at lade henvisningen til købelovens §§ 9-11 i § 17, stk. 1, udgå. Baggrunden herfor er, at § 17 stk. 1, finder anvendelse i forbruger køb, mens §§ 10 og 11, som der bl.a. henvises til i § 17 stk. 1, ikke finder anvendelse i forbruger køb, jf. § 1 a, stk. 3 (modsætningsvist). Henvisningen kan derfor give anledning til usikkerhed.

Til nr. 5 (§ 73)

Der foreslås indsat et nyt *stk. 2* i købelovens § 73, hvorefter levering anses for sket, når genstanden er kommet i fragtførerens besiddelse, forudsat at køberen (selv) har indgået aftale med fragtføreren, og at fragtføreren ikke var blandt dem, der blev tilbudt af sælgeren.

Begrebet besiddelse forudsættes såvel i relation til den foreslåede *stk. 2*, som til det gældende *stk. 1* i § 73 at indebære, at den fysiske besiddelse af eller kontrol over genstanden er overgået til køberen. Med kontrol forstås i den forbindelse rådighed over varen frem for besigtigelse/gennemgang af det leverede.

Kravet om, at forbrugeren skal have anmodet den pågældende fragtfører, indebærer, at det ikke er tilstrækkeligt for, at levering kan anses for sket, at genstanden er overdraget til en fragtfører, som ikke var

blandt dem, der oprindeligt blev tilbudt af sælgeren, men i stedet anvendes på baggrund af et ønske fra køberen, såfremt det er sælgeren, der har indgået aftale med den pågældende transportør. Hvor sælgeren eksempelvis indleverer en forsendelse til Post Danmark på baggrund af forbrugers anmodning om at anvende denne forsendelsesform, på trods af at denne ikke var blandt de muligheder, som sælgeren selv tilbød, anses levering således ikke for sket ved indlevering til Post Danmark.

Den foreslåede § 73, stk. 2, tilsigter at gennemføre direktivets artikel 20, 2. pkt., og forudsættes ikke at indebære nogen indholdsmæssig forskel i forhold til de gældende regler i købeloven, herunder navnlig § 73, stk. 1, hvorefter levering anses for sket, når genstanden er kommet i køberens besiddelse, idet dette antages at omfatte overgivelse til køberen eller nogen, der handler på køberens vegne, herunder en transportør angivet af forbrugeren, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 3.5.3.1.

I modsætning til de gældende regler kan den foreslåede bestemmelse dog ikke fraviges til skade for forbrugeren. Med lovforslaget foreslås det nye stk. 2 i § 73 på den baggrund medtaget i § 1, stk. 2, der opregner de bestemmelser i købeloven, der ikke kan fraviges til skade for forbrugeren, jf. lovforslagets § 1, nr. 2.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.5.3.1.

Til nr. 6 (§ 74)

Med lovforslaget nyaffattes købelovens § 74 om forsinkelse. Det foreslåede *stk. 1*, svarer til den gældende stk. 1, idet der dog er tilføjet et nyt *1. pkt.* med henblik på at gennemføre direktivets artikel 18, stk. 1. Bestemmelsen svarer i vidt omfang til den gældende bestemmelse i forbrugeraftalelovens § 24, stk. 1.

Til forskel fra den gældende bestemmelse i forbrugeraftalelovens § 24, der alene gælder for aftaler om varer og ikkefinansielle tjenesteydelser indgået ved fjernsalg, vil den foreslåede bestemmelse gælde for alle aftaler vedrørende varer, herunder aftaler indgået ved fjernsalg og uden for den erhvervsdrivendes forretningssted samt for andre aftaler end fjernsalgsaftaler og aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted.

Efter den foreslåede nye bestemmelse i § 74, *stk. 1, 1. pkt.* skal sælger, medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse, dog senest 30 dage efter aftalens indgåelse. Levering skal forstås i overensstemmelse med direktivet, dvs. at den erhvervsdrivende skal lade den fysiske besiddelse af eller kontrol med varerne overgå til forbrugeren.

Da der således som noget nyt fastsættes en regel om tiden for aftalens opfyldelse i forbrugerkøb, vil købelovens generelle regler om tiden for aftalens opfyldelse, jf. købelovens §§ 12 og 13 (der ikke foreslås ændret), fremover ikke skulle finde anvendelse i forhold til forbrugerkøb, jf. herved også den foreslåede ændring af købelovens § 1 a, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 3. Købelovens § 9 (der ikke foreslås ændret) om leveringsstedet vil derimod fortsat finde anvendelse også i forbrugerkøb.

I § 74, *stk. 1, 2. pkt.*, der svarer til den gældende bestemmelse i § 74, stk. 1, fastslås det, at der foreligger forsinkelse, hvis salgsgenstanden ikke leveres i rette tid, og dette ikke skyldes køberens forhold.

I købelovens § 74, *stk. 2, 1. pkt.*, foreslås, at situationen, hvor sælgeren har nægtet levering, tilføjes til opregningen af de tilfælde, hvor forbrugeren kan hæve et køb uden forinden af have fremsat påkrav. Det skal klart fremgå af omstændighederne, at sælgeren har nægtet levering, idet forbrugeren i tvivlstilfælde er henvist til at gøre brug af påkravsreglen i stk. 2, 2. pkt.

Den foreslåede ændring tilsigter at gennemføre direktivets artikel 18, stk. 2, 2. afsnit. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3 i de almindelige bemærkninger.

Den foreslåede ændring af købelovens § 74, stk. 2, 2. pkt., om en yderligere påkravsfrist tilsigter at gennemføre direktivets artikel 18, stk. 2, 1. afsnit, som i vidt omfang svarer til den gældende bestemmelse i § 74, stk. 2, 2. pkt. Dog foreslås en justering af ordlyden af 2. pkt. i § 74, stk. 2, idet det bemærkes, at selv om udgangspunktet må være, at køberen fastsætter en frist i forbindelse med påkravet, udelukker direktivet ikke, at køberen i de tilfælde, hvor der ikke i forbindelse med leveringspåkravet er fastsat en frist for leveringen, også fremadrettet må kunne hæve købet som følge af forsinkelse, hvis der ikke herefter sker levering inden for rimelig tid.

Forslaget ændrer ikke på den gældende forudsætning om, at påkrav først kan fremsættes efter, at leveringstidspunktet er passeret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3 i de almindelige bemærkninger.

Der foreslås herudover indsat en ny bestemmelse i § 74, stk. 3, hvorefter sælgeren ved ophævelse af aftalen uden unødigt forsinkelse skal tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.

Med den foreslåede bestemmelse lovfæstes den almindelige obligationsretlige regel om ydelsernes tilbagegang ved ophævelse, som betyder, at forbrugersens meddelelse om aftalens ophævelse indebærer, at eventuelle betalte beløb skal tilbagebetales.

Til § 2

(lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Til nr. 1 (§ 44, stk. 3)

Som følge af ændringerne i forbrugeraftalelovens bestemmelser er der behov for at ændre henvisningerne i § 44, stk. 3, til den gældende forbrugeraftalelovs § 13, stk. 1, jf. § 11, stk. 1, nr. 3-7, samt § 13, stk. 1, således at der i stedet henvises til de tilsvarende bestemmelser i den nye forbrugeraftalelovs § 14, stk. 1, nr. 2-5, 10-12 og 15-15, samt § 14, stk. 1, nr. 2.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler, som der i øvrigt henvises til.

Til nr. 2 (§ 48, stk. 2)

Som følge af ændringerne i forbrugeraftalelovens bestemmelser er der behov for at ændre henvisningerne i § 48, stk. 2, til den gældende forbrugeraftalelov svarende til henvisningerne i § 44, stk. 3.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler, som der i øvrigt henvises til.

Til § 3

(retsplejeloven)

Til nr. 1 (§ 501, stk. 3, nr. 4)

Som følge af ændringerne i forbrugeraftalelovens bestemmelser er der behov for at ændre henvisningerne i retsplejelovens § 501, stk. 3, nr. 4, til den gældende forbrugeraftalelov.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler, som der i øvrigt henvises til.

Til § 4

(lov om kreditaftaler)

Til nr. 1. (Overskrift og § 5)

Indsættelsen af en overskrift før § 5 er en følge af den nye bestemmelse, der foreslås indsat som § 5.

Ved implementeringen af forbrugerkreditdirektivet (direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008) i dansk ret med lov nr. 535 af 26. maj 2010 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring blev der ikke fastsat en bestemmelse, der direkte implementerer forbrugerkreditdirektivets artikel 22, stk. 4. Bestemmelsen har til formål at fastsætte en bestemmelse i kreditaftaleloven som gennemfører bestemmelsen i artikel 22, stk. 4, i forbrugerkreditdirektivet.

Det fremgår af forbrugerkreditdirektivets artikel 22, stk. 4, at forbrugerne uanset en bestemmelse i en aftale om, at det er lovgivningen i et land uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejde, der skal finde anvendelse på aftalen, tillige kan påberåbe sig ufravigelige regler i lovgivningen i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejde, hvis det uden lovvalgsreglen ville være dette lands lovgivning, der gjaldt for aftalen. Tilsvarende bestemmelse er fastsat i artikel 12, stk. 2, i det generelle fjernsalgsdirektiv, artikel 12, stk. 2, i det finansielle fjernsalgsdirektiv, der er gennemført i den gældende forbrugeraftalelovs § 27. Endvidere er en tilsvarende bestemmelse fastsat i købelovens § 87, der har til hensigt at gennemføre forbrugerkøbsdirektivets artikel 7, stk. 2.

Som også anført i forarbejderne til disse bestemmelser (jf. bl.a. bemærkningerne til § 27 i lov nr. 451 af 9. juni 2004), er der ikke med bestemmelsen tale om en egentlig lovvalgsregel. Bestemmelsen ændrer således ikke ved de almindelige internationale privatretlige regler om, hvilket lands lovgivning der finder anvendelse på aftalen, jf. herved navnlig reglerne i Rom-konventionen, men tilsigter alene at afbøde visse uheldige virkninger af det frie lovvalg. Med bestemmelsen sikres forbrugeren uanset hvilket lands lovgivning, der er aftalt, som minimum den beskyttelse, der følger af forbrugerkreditdirektivet.

Det foreslås på denne baggrund, at der indsættes en bestemmelse i kreditaftaleloven, der sikrer forbrugeren den beskyttelse, der følger af forbrugerkreditdirektivets artikel 22, stk. 4.

Til nr. 2. (Overskrift før § 7)

Ophævelsen af overskriften før § 7 er en følge af den nye bestemmelse, der foreslås indsat som § 5, jf. ovenfor.

Til nr. 3. (§ 8, stk. 5)

Ændringen tilsigter at gennemføre bestemmelsen i artikel 10, stk. 5, litra h, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (forbrugerkreditdirektivet). Bestemmelsen blev ved en fejl ikke gennemført ved implementeringen af direktivets øvrige bestemmelser ved lov nr. 535 af 26. maj 2010 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring.

Til nr. 4 (§ 19, stk. 6)

Som følge af ændringerne i forbrugeraftalelovens bestemmelser er der behov for at ændre henvisningerne i kreditaftalelovens § 19, stk. 6, til den gældende forbrugeraftalelov.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler, som der i øvrigt henvises til.

Til § 5

(pensionsbeskatningsloven)

Til nr. 1 (§ 22 b, stk. 1)

Som følge af ændringerne i forbrugeraftalelovens bestemmelser er der behov for at ændre henvisningerne i pensionsbeskatningslovens § 22 b, stk. 1, til den gældende forbrugeraftalelov.

Ændringen af, er en konsekvensændring som følge af det samtidig fremsatte forslag til lov om forbruger-aftaler, som der i øvrigt henvises til.

Til § 6

(lov om markedsføring)

Til nr. 1 (§ 12, stk. 2, 3. og 4. pkt.)

Forslaget til ændring af markedsføringslovens § 12, stk. 2, 3. og 4. pkt., tilsigter at bringe markedsfø-ringslovens regler om garantier i overensstemmelse med forbrugeraftalelovens oplysningskrav. Endvidere fastslås det udtrykkeligt i loven, at garantien skal gives på dansk.

Efter den foreslåede bestemmelse i forslag til lov om forbrugeraftaler § 8, stk. 1, skal den erhvervsdriven-de ved aftaler indgået ved fjernsalg eller uden for den erhvervsdrivendes forretningssted give forbrugeren en række oplysninger inden aftaleindgåelsen, herunder oplysninger om eventuelle garantier.

Ved aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted, skal oplysningerne gives på papir eller, hvis forbrugeren samtykker, på andet varigt medium, mens oplysningerne ved fjernsalg kan gives på anden måde afhængigt af den anvendte kommunikationsteknik. Dog skal fjernsalgsaftaler følges op af en bekræftelse på varigt medium indeholdende de pågældende oplysninger, jf. det samtidig fremsatte forslag til lov om forbrugeraftaler § 13, stk. 2. Oplysningerne, som den erhvervsdrivende skal give forbrugeren i medfør af den foreslåede bestemmelse i forbrugeraftalelovens § 8, stk. 1, skal gives på dansk, såfremt markedsføringen er sket på dansk, jf. den foreslåede bestemmelse i forslag til lov om forbrugeraftaler § 8, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.2.2.6 og 6.2.2.7.6 i betænkningen.

Til § 7

Det foreslås, at lovens §§ 1-3, § 4, nr. 4, og §§ 5-6 træder i kraft den 13. juni 2014 og finder anvendelse på forbrugeraftaler indgået efter denne dato, svarende til den dato fra hvilken forbrugerretsdirektivet skal finde anvendelse, jf. direktivets artikel 28, stk. 1. Det præciseres endvidere, at de hidtidigt gældende regler fortsat finder anvendelse på forbrugeraftaler indgået før lovens ikrafttræden.

Det foreslås, at ændringerne i kreditaftaleloven i lovforslagets § 4, nr. 1-3, træder i kraft den 1. januar 2014, da disse ændringer ikke følge af forbruger kreditdirektivet.

Til § 8

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale anvendelsesområde.

Det foreslås i stk. 1, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Det foreslås i stk. 2, at §§ 1, 2 og 4 ved kongelig anordning helt eller delvist skal kunne sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger. Idet retsplejeloven, pensionsbeskat-ningsloven og markedsføringsloven ikke gælder for Grønland og heller ikke indeholder bestemmelser,

hvorefter disse love kan sættes i kraft for Grønland, bør ændringerne af disse love heller ikke kunne sættes i kraft for Grønland.

Færøerne har pr. 1. januar 2010 overtaget formueretten for Færøerne, og loven skal derfor ikke kunne sættes i kraft for Færøerne.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I købeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 237 af 28. marts 2003, som ændret ved § 1 i lov nr. 523 af 6. juni 2007 og § 7 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. Som fodnote til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed, EU-Tidende 1999, nr. L 171, side 13, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, EU-Tidende 2011, nr. L 304, side 64.«

§ 1. ...

Stk. 2. I forbrugerkøb, jf. § 4 a, kan § 2, stk. 1, § 4 a, § 50, §§ 55-58, §§ 74 og 75, § 76, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2 og 3, §§ 77-79, § 80, stk. 1, og §§ 81-87 dog ikke fraviges til skade for køberen.

...

§ 1 a. ...

...

Stk. 3. §§ 5, 10 og 11, § 17, stk. 2, § 42, § 43, stk. 1 og 2, § 44, §§ 47-49 og 52-54 gælder ikke i forbrugerkøb.

Stk. 4. ...

§ 17. Sælgeren bærer faren for salgsgenstandens hændelige undergang eller forringelse, indtil levering har fundet sted (jf. §§ 9-11).

Stk. 2. ...

§ 73. Skal sælgeren sende salgsgenstanden, anses levering for sket, når genstanden er kommet i køberens besiddelse.

§ 74. Leveres salgsgenstanden ikke i rette tid, og skyldes dette ikke køberen eller en omstændighed, som han bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse.

2. I § 1, *stk. 2*, indsættes efter »§§ 55-58,«: »§ 73, stk. 1 og 2,«.

3. I § 1 a, *stk. 3*, ændres »§§ 5, 10 og 11,« til: »§ 5, §§ 10-13,«, og efter »§ 17, stk. 2,« indsættes: »§ 21, stk. 2,«.

4. I § 17, *stk. 1*, udgår »(jf. §§ 9-11)«.

5. I § 73 indsættes som stk. 2:

Stk. 2. Hvis salgsgenstanden er overdraget til en fragtfører, som køberen har indgået aftale med, og som ikke var blandt dem, der blev tilbudt af sælgeren, anses leveringen for sket, når genstanden er kommet i fragtførerens besiddelse.«

6. § 74 affattes således:

»§ 74. Medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, skal sælgeren levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse, dog senest 30 dage efter aftalens indgåelse. Leveres salgsgenstanden ikke i rette tid, jf. 1. pkt., og skyldes dette ikke køberen eller en omstændighed, som køberen bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse.

Stk. 2. I tilfælde af forsinkelse kan køberen hæve købet, såfremt forsinkelsen er af væsentlig betydning for ham og sælgeren måtte forudsætte dette. Det samme gælder, hvis sælgeren ikke efter påkrav leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist, som køberen har fastsat, eller, hvis der ikke er fastsat en sådan frist, inden rimelig tid.

§ 75. Har sælgeren på grundlag af et forbehold i aftalen udsendt leveringstiden, kan køberen hæve købet, hvis sælgeren ikke efter påkrav leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist, som køberen har fastsat, eller, hvis der ikke er fastsat en sådan frist, inden rimelig tid.

Stk. 2. I tilfælde af forsinkelse kan køberen hæve købet, såfremt forsinkelsen er af væsentlig betydning for denne, og sælgeren måtte forudsætte dette, eller såfremt sælgeren har nægtet levering. Det samme gælder, hvis sælgeren ikke efter påkrav fra køberen leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist.

Stk. 3. Ved ophævelse af aftalen skal sælgeren uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.«

7. I § 75 udgår », eller, hvis der ikke er fastsat en sådan frist, inden rimelig tid«.

§ 2

I lov om betalingstjenester og elektroniske penge, jf. lovbekendtgørelse nr. 365 af 26. april 2011, som ændret ved senest lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

§ 44. ...

...

Stk. 3. Ved forbrugeraftaler om betalingstjenester indgået ved fjernsalg skal udbyder endvidere give forbrugeren oplysninger i henhold til forbrugeraftalelovens § 13, stk. 1, jf. § 11, stk. 1, nr. 3-7, samt § 13, stk. 1, nr. 3-5 og 8. For så vidt angår oplysningskravet i § 11, stk. 1, nr. 3, skal der alene gives oplysninger om, at der kan være andre afgifter eller omkostninger, der ikke betales af den erhvervsdrivende eller pålægges af denne.

§ 48. ...

Stk. 2. Ved forbrugeraftaler om betalingstjenester indgået ved fjernsalg skal udbyder endvidere give forbrugeren oplysninger i henhold til forbrugeraftalelovens § 13, stk. 1, jf. § 11, stk. 1, nr. 3-7, samt § 13, stk. 1, nr. 3-5 og 8. For så vidt angår oplysningskravet i § 11, stk. 1, nr. 3, skal der alene gives oplysninger om, at der kan være andre afgifter eller omkostninger, der ikke betales af den erhvervsdrivende eller pålægges af denne.

1. § 44, stk. 3, affattes således:

»*Stk. 3.* Ved forbrugeraftaler om betalingstjenester indgået ved fjernsalg skal udbyder endvidere give forbrugeren oplysninger i henhold til lov om forbrugeraftaler § 14, stk. 1, nr. 2-5, 10-12 og 15-16. For så vidt angår oplysningskravet i § 14, stk. 1, nr. 2, i lov om forbrugeraftaler skal der alene gives oplysninger om, at der kan være andre afgifter eller omkostninger, der ikke betales af den erhvervsdrivende eller pålægges af denne.«

2. § 48, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Ved forbrugeraftaler om betalingstjenester indgået ved fjernsalg skal udbyder endvidere give forbrugeren oplysninger i henhold til lov om forbrugeraftaler § 14, stk. 1, nr. 2-5, 10-12 og 15-16. For så vidt angår oplysningskravet i § 14, stk. 1, nr. 2, i lov om forbrugeraftaler skal der alene gives oplysninger om, at der kan være andre afgifter eller omkostninger, der ikke betales af den erhvervsdrivende eller pålægges af denne.«

§ 3

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1139 af 24. september 2013, som ændret ved lov nr. 1242 af 18. december 2012, foretages følgende ændring:

§ 501. ...

...

Stk. 3. Indsigelser mod veksler og checks kan kun gøres gældende, såfremt

...

- 4) indsigelsen fremsættes af en forbruger og angår en veksel, der er benyttet i forbindelse med en forbrugeraftale, jf. § 3 i lov om visse forbrugeraftaler, eller en check, der er benyttet til opnåelse af kredit i forbindelse med en forbrugeraftale.

...

Stk. 4. ...

Stk. 5. ...

§ 5. (Ophævet)

Lovens fravigelighed

§ 7. ...

§ 8. ...

...

Stk. 5. I forbindelse med kreditaftaler i form af kassekredit i henhold til § 3, stk. 2, skal følgende angives klart og tydeligt:

...

8) ...

Stk. 6. ...

Stk. 7. ...

§ 19. ...

...

Stk. 6. Hvis forbrugeren har fortrydelsesret i henhold til stk. 1-5, finder kapitel 4 i lov om visse forbrugeraftaler ikke anvendelse.

Stk. 7. ...

§ 22 b. Er der indgået en aftale om en pensionsordning, og den forsikrede eller kontohaveren træder tilbage fra denne aftale i medfør af lov om visse forbrugeraftaler § 17 eller lov om forsikringsaftaler § 34 i, betragtes en tilbagebetaling

1. I § 501, stk. 3, nr. 4, ændres »jf. § 3 i lov om visse forbrugeraftaler,« til: »jf. § 2 i lov om forbrugeraftaler,«.

§ 4

I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 761 af 11. juni 2011, som senest ændret ved lov nr. 1243 af 18. december 2012, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 4 indsættes før overskriften før § 7:

»Visse lovvalgsaftaler og lovens fravigelighed

§ 5. Er det i en aftale bestemt, at lovgivningen i et land uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde skal finde anvendelse på aftalen, kan forbrugeren tillige påberåbe sig ufravigelige bestemmelser i lovgivningen i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, hvis det uden lovvalgsaftalen ville være dette lands lovgivning, der gjaldt for aftalen.«

2. Overskriften før § 7 ophæves.

3. I § 8, stk. 5, indsættes som nr. 9:

»9) Proceduren for udøvelse af retten til at opsigte kreditaftalen.«

4. I § 19, stk. 6, ændres »kapitel 4 i lov om visse forbrugeraftaler« til: »kapitel 4 i lov om forbrugeraftaler«.

§ 5

I pensionsbeskatningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 586 af 24. maj 2013, som ændret ved § 6 i lov nr. 513 af 7. juni 2006, foretages følgende ændring:

1. I § 22 b, stk. 1, ændres »lov om visse forbrugeraftaler § 17« til: »lov om forbrugeraftaler § 18«.

af det modtagne beløb ikke som en afgiftspligtig udbetaling, ligesom der ikke er fradragsret eller bortseelsesret for bidragene eller præmierne til pensionsordningen.

Stk. 2. ...

§ 6

I lov om markedsføring, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 20. januar 2012, som ændret ved § 33 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, § 5 i lov nr. 1387 af 23. december 2012 og § 1 i lov nr. 378 af 17. april 2013, foretages følgende ændring:

§ 12. ...

Stk. 2. Ydes der garanti, skal den erhvervsdrivende på klar og tydelig måde informere forbrugeren om dens indhold og give de oplysninger, der er nødvendige for at gøre garantien gældende. Endvidere skal den erhvervsdrivende på en klar og tydelig måde oplyse, at forbrugers ufravigelige rettigheder efter lovgivningen ikke berøres af garantien. Efter anmodning skal den erhvervsdrivende udlevere garantien skriftligt. Skriftlige garantier skal være affattet på dansk.

1. § 12, stk. 2, 3. og 4. pkt. affattes således:

»Garantien skal meddeles forbrugeren i overensstemmelse med reglerne i forbrugeraftaleloven. Garantien skal være affattet på dansk.«

§ 7

Stk. 1. §§ 1-3, § 4, nr. 4, og §§ 5 og 6 træder i kraft den 13. juni 2014.

Stk. 2. § 4, nr. 1-3, træder i kraft den 1. januar 2014.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på forbrugeraftaler indgået før lovens ikrafttræden. For sådanne aftaler finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 8

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens §§ 1, 2 og 4 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2011/83/EU af 25. oktober 2011

om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget²⁾

efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted⁴⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg⁵⁾ omhandler en række aftalemæssige rettigheder for forbrugere.
- (2) De pågældende direktiver er gennemgået i lyset af erfaringer med henblik på at forenkle og opdatere de gældende bestemmelser, fjerne uoverensstemmelser og lukke uønskede huller i bestemmelserne. Gennemgangen har vist, at det er hensigtsmæssigt at erstatte de pågældende to direktiver med et enkelt direktiv. Dette direktiv bør derfor fastlægge standardbestemmelser for de fælles aspekter af aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted ved at bevæge sig bort fra tilgangen med minimumsharmonisering i de tidligere direktiver, samtidig med at medlemsstaterne får lov til at beholde eller vedtage nationale bestemmelser i forbindelse med visse aspekter.
- (3) Efter artikel 169, stk. 1, og stk. 2, litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) skal Unionen bidrage til virkeliggørelsen af et højt forbruger-beskyttelsesniveau ved foranstaltninger, som det vedtager i henhold til artikel 114.
- (4) I overensstemmelse med artikel 26, stk. 2, i TEUF skal det indre marked udgøre et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser samt etableringsfrihed. For at kunne fremme et reelt indre marked for forbrugerne og sikre den rette balance mellem et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og virksomhedernes konkurrenceevne samtidig med, at nærhedsprincip-

pet overholdes, er det imidlertid nødvendigt at harmonisere visse aspekter af lovgivningen om forbrugeraftaler om fjernsalg og forbrugeraftaler indgået uden for fast forretningssted.

- (5) Det potentiale, der ligger i fjernsalg på tværs af grænser, og som burde være et af de mest håndgribelige resultater af det indre marked, udnyttes ikke fuldt ud. Sammenlignet med den betydelige vækst i fjernsalg på hjemmemarkedet i de seneste par år har væksten i fjernsalg på tværs af grænser været begrænset. Forskellen er særlig markant i forbindelse med salg over internettet, hvor der er et stort vækstpotentiale. Det vækstpotentiale for handel på tværs af grænserne, der ligger i aftaler indgået uden for fast forretningssted (direkte salg), begrænses af en række faktorer, herunder de forskellige nationale bestemmelser om forbrugerbeskyttelse, som erhvervslivet skal overholde. Sammenlignet med væksten i direkte salg på hjemmemarkedet i de seneste par år, navnlig inden for servicesektoren f.eks. forsyningsvirksomhed, er antallet af forbrugere, som benytter denne kanal til at gøre indkøb på tværs af grænser, forblevet konstant. Med stadig flere forretningsmuligheder i mange medlemsstater burde små og mellemstore virksomheder (herunder selvstændige erhvervsdrivende) eller mellemmand for virksomheder med direkte salg i højere grad være tilbøjelige til at lede efter forretningsmuligheder i andre medlemsstater, navnlig i grænseområder. Derfor vil fuld harmonisering af visse aspekter af forbrugeroplysning og fortrydelsesret i forbindelse med aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted bidrage til et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og til at sikre, at det indre marked for erhvervsdrivende og forbrugere fungerer bedre.
- (6) Visse forskelle skaber væsentlige hindringer på det indre marked og påvirker de erhvervsdrivende og forbrugerne. Disse forskelle øger de omkostninger, de erhvervsdrivende har, fordi de skal overholde forskellige bestemmelser, når de ønsker at sælge varer eller udføre tjenesteydelser på tværs af grænser. Den uforholdsmæssige opsplitning underminerer også forbrugernes tillid til det indre marked.
- (7) Fuld harmonisering af visse nøgleaspekter af lovgivningen bør give både forbrugerne og de erhvervsdrivende væsentligt større retssikkerhed. Forbrugerne og de erhvervsdrivende bør for begge parter vedkommende kunne henholde sig til en enkelt reguleringsmæssig ramme baseret på klart definerede juridiske begreber, som regulerer visse aspekter af aftaler mellem virksomheder og forbrugere i hele Unionen. Med en sådan harmonisering bør de hindringer, der skyldes de opsplittede bestemmelser, blive fjernet og gennemførelsen af det indre marked på dette område afsluttet. Disse hindringer kan kun fjernes ved at indføre ensartede bestemmelser på EU-niveau. Endvidere bør forbrugerne nyde godt af et højt fælles beskyttelsesniveau i hele Unionen.
- (8) De lovgivningsmæssige aspekter, der harmoniseres, bør kun vedrøre aftaler indgået mellem erhvervsdrivende og forbrugere. Dette direktiv bør derfor ikke berøre national lovgivning om aftaler vedrørende beskæftigelse, aftaler vedrørende arverettigheder, aftaler vedrørende familieret og aftaler vedrørende virksomheders stiftelse og organisation eller partnerskabsaftaler.
- (9) I dette direktiv fastsættes bestemmelser vedrørende oplysninger, som skal gives i forbindelse med aftaler om fjernsalg, aftaler indgået uden for fast forretningssted og andre aftaler end aftaler om

fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted. Dette direktiv regulerer ligeledes fortrydelsesretten for aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted og harmoniserer visse bestemmelser vedrørende opfyldelse og andre aspekter af aftaler mellem erhvervsdrivende og forbrugere.

- (10) Dette direktiv bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)⁶⁾
- (11) Dette direktiv bør ikke berøre EU-bestemmelser vedrørende specifikke sektorer, som f.eks. human-medicinske lægemidler, medicinsk udstyr, beskyttelse af privatlivets fred inden for elektronisk kommunikation, patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser, føde-varemærkning og det indre marked for elektricitet og naturgas.
- (12) De oplysningskrav, der er fastsat i dette direktiv, bør supplere oplysningskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked⁷⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»Direktivet om elektronisk handel«)⁸⁾. Medlemsstaterne bør bevare muligheden for at pålægge yderligere oplysningskrav for tjenesteydere, der er etableret på deres område.
- (13) Medlemsstaterne bør fortsat i overensstemmelse med EU-lovgivningen have kompetence til at anvende bestemmelserne i dette direktiv på områder, der ikke er omfattet af dets anvendelsesområde. Medlemsstaterne kan derfor opretholde eller indføre national lovgivning, der svarer til bestemmelserne eller visse bestemmelser i dette direktiv, for så vidt angår aftaler, der falder uden for dette direktivs anvendelsesområde. F.eks. kan medlemsstaterne beslutte at udvide anvendelsen af reglerne i dette direktiv til fysiske eller juridiske personer, der ikke er forbrugere i dette direktivs forstand, såsom ikke-statslige organisationer, nyetablerede virksomheder eller små og mellemstore virksomheder. Tilsvarende kan medlemsstaterne anvende bestemmelserne i dette direktiv på aftaler, der ikke i dette direktivs forstand er aftaler om fjernsalg, f.eks. fordi de ikke indgås som led i et organiseret system for fjernsalg eller levering af fjernydelser. Ydermere kan medlemsstaterne også opretholde eller indføre nationale bestemmelser om spørgsmål, der ikke specifikt er behandlet i dette direktiv, som f.eks. supplerende regler vedrørende købsaftaler, herunder i forbindelse med levering af varer eller oplysningskrav under en aftales levetid.
- (14) Dette direktiv bør ikke berøre de aftaleretlige bestemmelser i national ret for så vidt angår aftaleretlige aspekter, der ikke er reguleret af dette direktiv. Dette direktiv bør derfor ikke berøre national ret, der f.eks. regulerer aftalers indgåelse eller gyldighed (såsom i tilfælde af manglende samtykke). Dette direktiv bør heller ikke berøre national ret vedrørende de generelle aftaleretlige retsmidler, reglerne om offentlig økonomisk orden, f.eks. regler om urimeligt høje priser eller ågerpriser, eller reglerne om uetiske retshandler.

- (15) Dette direktiv bør ikke harmonisere de sprogkrav, der stilles til forbrugeraftaler. Medlemsstaterne kan derfor opretholde eller indføre sprogkrav vedrørende aftalemæssige oplysninger og aftalevilkår i deres nationale lovgivning.
- (16) Dette direktiv bør ikke berøre national lovgivning om juridisk repræsentation, som f.eks. regler vedrørende den person, der handler i den erhvervsdrivendes navn eller på dennes vegne (som f.eks. en agent eller en administrator). Medlemsstaterne bør forblive kompetente på dette område. Dette direktiv bør finde anvendelse på alle erhvervsdrivende, såvel offentlige som private.
- (17) Definitionen af forbruger bør dække fysiske personer, der ikke handler som led i deres erhverv. I tilfælde af aftaler med dobbelt formål, hvor aftalen indgås dels som led i og dels ikke som led i den pågældende persons erhverv, og det erhvervsmæssige formål er så begrænset, at det ikke er fremherskende i forbindelse med aftalen, bør den pågældende person imidlertid ligeledes betragtes som en forbruger.
- (18) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes frihed til i overensstemmelse med EU-retten at definere, hvad der anses som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, hvordan disse tjenesteydelser bør organiseres og finansieres i overensstemmelse med statsstøtteregele, og hvilke specifikke forpligtelser de bør være underlagt.
- (19) Digitalt indhold betyder data, der er produceret og leveret i digital form, såsom computerprogrammer, applikationer, spil, musik, videoer eller tekster, uanset om der opnås adgang hertil via downloading eller streaming, fra et fysisk medium eller på nogen anden måde. Aftaler vedrørende levering af digitalt indhold bør være omfattet af dette direktiv. Hvis digitalt indhold leveres via et fysisk medium såsom en cd eller en dvd, bør det betragtes som varer i henhold til dette direktiv. Ligesom for aftaler om levering af vand, gas eller elektricitet, som ikke udbydes til salg i et begrænset volumen eller i en bestemt mængde, eller af fjernvarme bør aftaler med digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, i relation til dette direktiv hverken klassificeres som købsaftaler eller tjenesteydelsesaftaler. I forbindelse med sådanne aftaler bør forbrugeren have en fortrydelsesret, medmindre forbrugeren har givet sit samtykke til, at leveringen i medfør af aftalen påbegyndes inden fortrydelsesfristen udløber, og har anerkendt, at vedkommende dermed vil miste sin fortrydelsesret. Ud over de generelle oplysningskrav bør den erhvervsdrivende informere forbrugeren om det digitale indholds funktionalitet og relevante interoperabilitet. Begrebet funktionalitet bør referere til de måder, hvorpå digitalt indhold kan anvendes, f.eks. til sporing af forbrugeres adfærdsmønstre; begrebet bør ligeledes referere til, hvorvidt der findes eller ikke findes nogen form for tekniske begrænsninger, f.eks. via forvaltning af digitale rettigheder eller regionskodning. Det er hensigten, at begrebet relevant interoperabilitet skal beskrive informationen vedrørende det standard hardware- og software-miljø, som det digitale indhold er kompatibelt med, f.eks. styresystemet, den nødvendige version og visse hardware features. Kommissionen bør undersøge, om der er behov for yderligere harmonisering af bestemmelser med hensyn til

digitalt indhold, og om nødvendigt fremlægge et lovgivningsmæssigt forslag til behandling af dette spørgsmål.

- (20) Definitionen af aftaler om fjernsalg bør omfatte alle tilfælde, hvor en aftale indgås mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren i henhold til et organiseret system for fjernsalg eller levering af fjernydelser, udelukkende ved brug af en eller flere fjernkommunikationsteknikker (f.eks. postordre, internet, telefon eller fax) til og med det tidspunkt, hvor aftalen indgås. Denne definition bør også dække situationer, hvor forbrugeren alene besøger det faste forretningssted med henblik på at indsamle information om varerne eller tjenesteydelserne, og aftalen efterfølgende forhandles og indgås via fjernkommunikation. I modsætning hertil bør en aftale, der forhandles på den erhvervsdrivendes faste forretningssted og indgås endeligt ved hjælp af fjernkommunikation, ikke betragtes som en aftale om fjernsalg. Tilsvarende bør en aftale, der indledes ved hjælp af fjernkommunikation, men indgås endeligt på den erhvervsdrivendes faste forretningssted, heller ikke betragtes som en aftale om fjernsalg. Ligeledes bør begrebet aftale om fjernsalg ikke omfatte reservationer foretaget af en forbruger ved hjælp af en fjern-kommunikationsteknik med henblik på levering af en tjenesteydelse fra en erhvervsdrivende, som f.eks. i det tilfælde, hvor en forbruger ringer for at bestille tid hos en frisør. Begrebet et organiseret system for fjernsalg eller levering af fjernydelser bør omfatte systemer, der tilbydes af en tredjemand, der ikke er den erhvervsdrivende, men som anvendes af den erhvervsdrivende, f.eks. en onlineplatform. Det bør imidlertid ikke omfatte tilfælde, hvor websider udelukkende tilbyder information om den erhvervsdrivende, vedkommendes varer og/eller tjenesteydelser og kontaktoplysninger.
- (21) Aftaler indgået uden for fast forretningssted bør defineres som aftaler indgået med den erhvervsdrivendes og forbrugerens samtidige fysiske tilstedeværelse på et sted, der ikke er den erhvervsdrivendes faste forretningssted, f.eks. i forbrugerens hjem eller på forbrugerens arbejdsplads. I en kontekst uden for fast forretningssted kan forbrugeren komme under potentielt psykisk pres eller blive udsat for et overraskelsesmoment, uanset om forbrugeren har anmodet om den erhvervsdrivendes besøg eller ej. Definitionen af en aftale indgået uden for fast forretningssted bør også omfatte de situationer, hvor forbrugeren kontaktes personligt og individuelt i en kontekst uden for fast forretningssted, men hvor aftalen indgås umiddelbart efter på den erhvervsdrivendes faste forretningssted eller ved hjælp af en fjernkommunikationsteknik. Definitionen af en aftale indgået uden for fast forretningssted bør ikke dække situationer, hvor den erhvervsdrivende først kommer til forbrugerens hjem udelukkende med henblik på at tage mål eller afgive en vurdering uden forpligtelse for forbrugeren, og hvor aftalen så først indgås på et senere tidspunkt på den erhvervsdrivendes faste forretningssted eller ved hjælp af fjernkommunikationsteknikker på grundlag af den erhvervsdrivendes vurdering. I de tilfælde, anses aftalen ikke for indgået umiddelbart efter, at den erhvervsdrivende har henvendt sig til forbrugeren, hvis forbrugeren har haft tid til at overveje den erhvervsdrivendes vurdering inden indgåelse af aftalen. Køb foretaget under en udflugt arrangeret af den erhvervsdrivende, hvor de erhvervede produkter markedsføres og tilbydes til salg, bør betragtes som aftaler indgået uden for fast forretningssted.
- (22) Et fast forretningssted bør omfatte alle forretningssteder, uanset form (f.eks. forretninger, boder eller varevogne), der fungerer som den erhvervsdrivendes faste eller sædvanlige forretningssted. Markedsboder og messestande bør behandles som faste forretningssteder, hvis de opfylder

denne betingelse. Detailforretningssteder, hvor den erhvervsdrivende driver forretning på sæsonbasis, f.eks. i turistsæsonen på et vintersportssted eller badested, bør betragtes som faste forretningssteder, eftersom den erhvervsdrivende på disse steder udøver sin virksomhed på sædvanligt grundlag. Steder, der er offentligt tilgængelige, som f.eks. gader, indkøbscentre, strande, sportsfaciliteter og offentlige transportmidler, som den erhvervsdrivende undtagelsesvis anvender til sine forretningsaktiviteter, samt private hjem og arbejdspladser, bør ikke betragtes som faste forretningssteder. De faste forretningssteder for en person, der optræder i den erhvervsdrivendes navn eller på dennes vegne som defineret i dette direktiv, bør betragtes som faste forretningssteder i dette direktivs forstand.

- (23) Varige medier bør sætte forbrugeren i stand til at lagre oplysninger så længe, som det er nødvendigt for forbrugeren at beskytte sine interesser som følge af vedkommendes forhold til den erhvervsdrivende. Sådanne medier bør navnlig omfatte papir, USB-nøgler, cd-rom'er, dvd'er, memory cards eller harddiske på computere samt e-mail.
- (24) En offentlig auktion indebærer, at erhvervsdrivende og forbrugere personligt er til stede eller får mulighed for personligt at være til stede under auktionen. Varerne eller tjenesteydelserne tilbydes af den erhvervsdrivende til forbrugerne gennem en budprocedure, som ved udbud af varer eller tjenesteydelser i nogle medlemsstater kræver tilladelse. Den tilbudsgiver, hvis bud antages, er forpligtet til at købe varerne eller tjenesteydelserne. Anvendelsen af onlineplatforme til auktionsformål, som er til rådighed for forbrugerne og de erhvervsdrivende, bør ikke betragtes som offentlige auktioner i dette direktivs forstand.
- (25) Aftaler vedrørende fjernvarme bør omfattes af dette direktiv, ligesom det er tilfældet med aftaler om levering af vand, gas eller elektricitet. Fjernvarme refererer til varmeforsyning, f.eks. i form af damp eller opvarmet vand, fra en central produktionskilde gennem et transmissions- og distributionssystem til flere bygninger med henblik på opvarmning.
- (26) Aftaler vedrørende overdragelse af fast ejendom eller af rettigheder over fast ejendom eller stiftelse eller erhvervelse af sådan fast ejendom eller sådanne rettigheder, aftaler om opførelse af nye ejendomme, om omfattende ombygning af eksisterende ejendomme samt aftaler om leje af ejendomme til boligformål er allerede underlagt en række specifikke krav i national lovgivning. Disse aftaler omfatter f.eks. projektsalg af fast ejendom og leje med køberet. Dette direktivs bestemmelser er ikke hensigtsmæssige i relation til disse aftaler, som derfor bør udelukkes fra dets anvendelsesområde. En omfattende ombygning er en ombygning, der kan sammenlignes med opførelsen af en ny ejendom, f.eks. når kun facaden på en gammel bygning bevares. Aftaler om tjenesteydelser, især vedrørende opførelse af tilbygninger til ejendomme (f.eks. en garage eller en veranda) og reparation og renovering af ejendomme, der ikke udgør en omfattende ombygning, bør være omfattet af anvendelsesområdet for dette direktiv i lighed med aftaler i forbindelse med ejendomsmæglervirksomhed og aftaler vedrørende leje af ejendomme til andre formål end boligformål.

- (27) Transportydelser omfatter passagertransport og godstransport. Passagertransport bør ikke være omfattet af anvendelsesområdet for dette direktiv, da den allerede er underlagt anden EU-lovgivning eller, for så vidt angår offentlige transportmidler og taxaer, er underlagt nationale regler. Imidlertid bør de bestemmelser i dette direktiv, der beskytter forbrugere mod for store gebyrer for anvendelse af betalingsmidler eller mod skjulte omkostninger, også gælde for aftaler om passagertransport. I forbindelse med godstransport og biludlejning, som er tjenesteydelser, bør forbrugerne være omfattet af beskyttelsen i henhold til dette direktiv, dog med undtagelse af fortrydelsesretten.
- (28) For at undgå en administrativ byrde for de erhvervsdrivende kan medlemsstaterne beslutte ikke at anvende dette direktiv i tilfælde, hvor varer eller tjenesteydelser til en lav værdi sælges uden for fast forretningssted. Beløbsgrænsen bør fastsættes så tilstrækkeligt lavt, at kun køb af ringe betydning udelukkes. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte denne værdi i deres nationale lovgivning, forudsat at den ikke overstiger 50 EUR. Hvis to eller flere aftaler med beslægtet indhold indgås samtidig af forbrugeren, bør den samlede udgift tages i betragtning ved anvendelsen af denne grænse.
- (29) Sociale tjenesteydelser har grundlæggende karakteristiske træk, der afspejles i sektorspecifik lovgivning, dels på EU- plan og dels på nationalt plan. Sociale tjenesteydelser omfatter på den ene side såvel tjenesteydelser for særligt dårligt stillede personer eller personer med lav indkomst som tjenesteydelser for personer og familier, der har brug for hjælp til at klare rutinemæssige, dagligdags opgaver, og på den anden side tjenesteydelser til alle de mennesker, der har særligt brug for hjælp, støtte, beskyttelse eller opmuntring på et bestemt tidspunkt i livet. Sociale tjenesteydelser omfatter bl.a. tjenesteydelser for børn og unge, hjælpetjenesteydelser for familier, enlige forældre og ældre, samt tjenesteydelser for migranter. Sociale tjenesteydelser dækker såvel korttids- som langtidsplejeydelser, f.eks. tjenesteydelser, der leveres af hjemmeplejetjenester eller i beskyttede boligkomplekser og i plejehjem eller andre ældreinstitutioner. Sociale tjenesteydelser omfatter ikke kun dem, der leveres af staten på nationalt, regionalt eller lokalt plan af tjenesteydere med opdrag fra staten eller af statsanerkendte velgørende organisationer, men også dem, der leveres af private virksomheder. Bestemmelserne i dette direktiv er ikke hensigtsmæssige i relation til sociale tjenesteydelser, som derfor ikke bør være omfattet af direktivets anvendelsesområde.
- (30) Sundhedsydelser kræver særlig regulering på grund af deres tekniske kompleksitet, deres betydning som tjenesteydelser af almen interesse samt omfattende offentlige finansiering. Sundhedsydelser er defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser⁹⁾ som »sundhedsydelser, der leveres af sundhedsprofessionelle til patienter for at vurdere, bevare eller genetablere deres sundhedstilstand, herunder ordinering, udlevering og levering af lægemidler og medicinsk udstyr«. Sundhedsprofessionelle defineres i dette direktiv som en læge, en sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, en tandlæge, en jordemoder eller en farmaceut, som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer¹⁰⁾, eller en anden, der udøver en form for erhvervsmæssig virksomhed i sundhedssektoren, der er begrænset til et lovreguleret erhverv, jf. artikel 3, stk. 1, litra a), i direktiv 2005/36/EF, eller en person, der betragtes som sundhedsprofessionel i henhold til lovgivningen i

behandlingsmedlemsstaten. Bestemmelserne i dette direktiv er ikke hensigtsmæssige i forbindelse med sundhedsyndelser, som derfor ikke bør være omfattet af direktivets anvendelsesområde.

- (31) Hasardspil bør ikke være omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. Hasardspil er de aktiviteter, som indebærer, at der gøres indsats med penge i spil, som indeholder et element af tilfældighed, herunder lotterier, kasinospil og væddemål. Medlemsstaterne bør have mulighed for at indføre andre og strengere forbrugerbeskyttelsesforanstaltninger i relation til sådanne aktiviteter.
- (32) Gældende EU-lovgivning bl.a. vedrørende finansielle tjenesteydelser til forbrugerne, pakkerejser og timeshare indeholder talrige bestemmelser om forbrugerbeskyttelse. Af denne grund bør dette direktiv ikke finde anvendelse på aftaler på disse områder. Med hensyn til finansielle tjenesteydelser bør medlemsstaterne tilskyndes til at hente inspiration fra eksisterende EU-lovgivning på dette område, når der lovgives på områder, som ikke er reguleret på EU-plan, på en sådan måde, at der er sikret lige vilkår for alle forbrugere og alle aftaler vedrørende finansielle tjenesteydelser.
- (33) Den erhvervsdrivende bør være forpligtet til på forhånd at oplyse forbrugeren om eventuelle ordninger, som indebærer, at forbrugeren betaler et forskud til den erhvervsdrivende, herunder ordninger om, at et beløb blokeres på forbrugers kredit- eller hævekort.
- (34) Den erhvervsdrivende bør give forbrugeren klare og forståelige oplysninger, inden forbrugeren er bundet af en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted, en anden aftale end en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted, eller et tilsvarende tilbud. I forbindelse med at den erhvervsdrivende giver disse oplysninger, bør vedkommende tage hensyn til de specifikke behov for forbrugere, som er særligt sårbare på grund af deres mentale, fysiske eller psykiske handicap, alder eller godtroenhed på en måde, som den erhvervsdrivende med rimelighed kan forventes at gennemskue. Dog bør hensynet til sådanne særlige behov ikke føre til forskellige niveauer for forbrugerbeskyttelse.
- (35) De oplysninger, der skal gives til forbrugeren af den erhvervsdrivende, bør være obligatoriske og bør ikke ændres. Imidlertid bør de kontraherende parter udtrykkelig kunne aftale at ændre indholdet af den aftale, der efterfølgende indgås, f.eks. forholdene vedrørende levering.
- (36) I forbindelse med aftaler om fjernsalg bør oplysningskravene tilpasses, således at der tages hensyn til visse mediers tekniske begrænsninger, såsom de begrænsninger, der er forbundet med antal tegn på visse mobiltelefonskærme, eller tidsbegrænsningen for salgsspot på tv. I sådanne tilfælde bør den erhvervsdrivende opfylde et minimum af oplysningskrav og henvise forbrugeren til en anden informationskilde, f.eks. ved at opgive et frikaldsnummer eller anføre et hyperlink til en af den erhvervsdrivendes websider, hvor der gives direkte og let adgang til de relevante oplysninger. For så vidt angår kravet om at informere forbrugeren om udgifterne i forbindelse med tilbagelevering af varer, der i kraft af deres art ikke kan returneres med normal post, anses kravet for at være opfyldt,

f.eks. hvis den erhvervsdrivende angiver én befragter (f.eks. den, den erhvervsdrivende har overdraget leverancen af varen til) og én pris vedrørende udgifterne til tilbagelevering af varerne. Hvis den erhvervsdrivende ikke med rimelighed kan beregne udgifterne til tilbagelevering af varerne på forhånd, f.eks. fordi den erhvervsdrivende ikke tilbyder selv at forestå tilbageleveringen af varerne, bør den erhvervsdrivende tilvejebringe en erklæring om, at en sådan udgift skal betales, og at den kan blive stor, sammen med en rimelig vurdering af den maksimale udgift, der vil kunne baseres på udgiften til levering til forbrugeren.

- (37) Da forbrugeren i forbindelse med fjernsalg ikke kan se varerne, inden aftalen indgås, bør forbrugeren have en fortrydelsesret. Af samme grund bør forbrugeren have lov til at afprøve og besigtige de varer, vedkommende har købt, i nødvendigt omfang til at fastslå varernes art, egenskaber og den måde, de fungerer på. I forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted bør forbrugeren have fortrydelsesret på grund af det potentielle overraskelsesmoment og/eller psykiske pres. Hvis fortrydelsesretten gøres gældende, bør dette indebære, at de kontraherende parter forpligtelse til at opfylde aftalen ophører.
- (38) Websteder med elektronisk handel bør senest ved bestillingsprocessens begyndelse klart og let læseligt angive, om der gælder nogen leveringsbegrænsninger, og hvilke betalingsmidler der accepteres.
- (39) Det er vigtigt at sikre, at forbrugeren ved aftaler om fjernsalg, der indgås via websteder, er i stand til fuldt ud at læse og forstå de vigtigste elementer i aftalen, før vedkommende afgiver sin ordre. Med dette formål for øje bør det i dette direktiv sikres, at disse elementer angives i nærhed af den bekræftelse, der kræves for at afgive ordren. Det er ligeledes vigtigt at sikre, at forbrugeren i sådanne situationer er i stand til at afgøre, på hvilket tidspunkt vedkommende påtager sig forpligtelsen til at betale den erhvervsdrivende. Derfor bør forbrugeren opmærksomhed ved hjælp af en utvetydig formulering specifikt henledes på den kendsgerning, at afgivelse af en ordre medfører en forpligtelse til at betale den erhvervsdrivende.
- (40) Den nuværende forskel på fortrydelsesfristens længde både i medlemsstaterne og mellem aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted skaber retsusikkerhed og giver anledning til omkostninger i forbindelse med overholdelse af forskellige bestemmelser. Fortrydelsesfristen bør være den samme for alle aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted. Ved tjenesteydelsesaftaler bør fortrydelsesfristen udløbe 14 dage efter indgåelsen af aftalen. Ved købsaftaler bør fortrydelsesfristen udløbe 14 dage efter den dag, hvor forbrugeren eller en af forbrugeren udpeget tredjemand, dog ikke befragteren, har taget varerne i fysisk besiddelse. Desuden bør forbrugeren kunne udøve sin fortrydelsesret, inden varerne er taget i fysisk besiddelse. Har forbrugeren bestilt flere varer i en ordre, og disse varer leveres særskilt, bør fortrydelsesfristen udløbe 14 dage efter den dag, hvor forbrugeren har taget den sidste vare i fysisk besiddelse. Leveres varer i flere partier eller dele, bør fortrydelsesfristen udløbe 14 dage efter den dag, hvor forbrugeren har taget det sidste parti eller den sidste del i fysisk besiddelse.

- (41) For at skabe retssikkerhed bør fristerne i dette direktiv beregnes i overensstemmelse med Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter¹¹⁾. Derfor bør alle frister i dette direktiv opfattes som udtrykt i kalenderdage. Såfremt en frist, der er udtrykt i dage, skal regnes fra det tidspunkt, hvor en begivenhed indtræffer, eller en handling foretages, bør den dag, hvor begivenheden indtræffer, eller handlingen foretages, ikke medregnes ved beregningen af fristen.
- (42) Bestemmelserne vedrørende fortrydelsesretten bør ikke berøre medlemsstaternes love og forskrifter om ophævelse eller opsigelse eller om, at en aftale kan anfægtes, eller om forbrugerens ret til at opfylde sine aftalemæssige forpligtelser inden den frist, som er fastsat i aftalen.
- (43) Hvis den erhvervsdrivende ikke har informeret forbrugeren tilstrækkeligt forud for indgåelse af en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted, bør fortrydelsesfristen forlænges. Med henblik på retssikkerheden vedrørende fortrydelsesfristens længde bør der dog indføres en 12-månedersfrist.
- (44) Fortrydelsesretten gøres gældende på forskellig måde i medlemsstaterne, og det har medført omkostninger for erhvervsdrivende, som sælger på tværs af grænser. Indførelse af en harmoniseret standardfortrydelsesformular, som forbrugerne kan anvende, burde kunne forenkle fortrydelsesprocessen og skabe retssikkerhed. Derfor bør medlemsstaterne undlade at indføre yderligere krav til udformningen af EU-standardformularen, f.eks. at den skal udfyldes med en særlig skriftstørrelse. Forbrugeren bør imidlertid fortsat have mulighed for at gøre sin fortrydelsesret gældende med egne ord, forudsat at vedkommendes erklæring om at have besluttet at anvende aftalens fortrydelsesret over for den erhvervsdrivende er utvetydig. Et brev, et telefonopkald eller returnering af varerne med en klar erklæring vil kunne opfylde dette krav, men det bør være forbrugeren, der har bevisbyrden for udøvelse af fortrydelsesretten inden for de i direktivet fastsatte frister. Derfor er det i forbrugerens interesse at anvende et varigt medium, når forbrugeren giver den erhvervsdrivende meddelelse om, at vedkommende ønsker at udøve sin fortrydelsesret.
- (45) Erfaringerne viser, at mange forbrugere og erhvervsdrivende foretrækker at kommunikere med hinanden via den erhvervsdrivendes websted, og derfor bør den erhvervsdrivende kunne give forbrugeren mulighed for at udfylde en webbaseret fortrydelsesformular. I så fald bør den erhvervsdrivende omgående kvittere for modtagelse, f.eks. pr. e-mail.
- (46) I tilfælde af at forbrugeren udøver fortrydelsesretten, bør den erhvervsdrivende godtgøre alle de betalinger, vedkommende har modtaget fra forbrugeren, herunder dem, der omfatter den erhvervsdrivendes udgifter i forbindelse med varernes levering til forbrugeren. Godtgørelsen bør ikke ske i form af tilgodebevis, medmindre forbrugeren har anvendt tilgodebevis til den oprindelige transaktion eller udtrykkeligt har accepteret dette. Hvis forbrugeren udtrykkeligt vælger en bestemt

form for levering (f.eks. 24-timers ekspreslevering), selv om den erhvervsdrivende havde tilbudt en almindelig og generelt accepteret leveringsform, som ville have medført lavere leveringsomkostninger, bør forbrugeren betale udgiftsforskellen mellem disse to former for levering.

- (47) Visse forbrugere gør fortrydelsesretten gældende efter at have brugt varerne mere end, hvad der er nødvendigt for at fastslå varernes art, egenskaber og den måde, de fungerer på. I sådanne tilfælde bør forbrugeren ikke miste sin fortrydelsesret, men bør hæfte for eventuel forringelse af varernes værdi. For at fastslå varernes art, egenskaber og den måde, de fungerer på, bør forbrugeren kun håndtere og besigtige dem på samme måde, som vedkommende ville have fået lov til i en forretning. Forbrugeren bør f.eks. kun prøve en beklædningsgenstand og bør ikke have lov til at have den på i længere tid. Forbrugeren bør derfor håndtere og besigtige varerne med behørig omhu indtil fortrydelsesfristens udløb. Forbrugers forpligtelser i tilfælde af fortrydelsesrettens udnyttelse bør ikke afskrække forbrugeren fra at udøve sin fortrydelsesret.
- (48) Forbrugeren bør være forpligtet til at sende varerne tilbage senest 14 dage efter, at forbrugeren har givet den erhvervsdrivende meddelelse om, at vedkommende har besluttet at gøre aftalens fortrydelsesret gældende. I situationer, hvor den erhvervsdrivende eller forbrugeren ikke opfylder betingelserne vedrørende udøvelsen af fortrydelsesretten, bør såvel de sanktioner, der er fastsat i national lovgivning i overensstemmelse med dette direktiv, som de aftaleretlige bestemmelser finde anvendelse.
- (49) Der bør være visse undtagelser fra bestemmelserne om fortrydelsesret for såvel aftaler om fjernsalg som aftaler indgået uden for fast forretningssted. Fortrydelsesret vil kunne være uhensigtsmæssig, f.eks. på grund af bestemte varers eller tjenesteydelsers karakter. Det gælder f.eks. i forbindelse med vin, som leveres længe efter en aftales indgåelse, og hvor aftalen er genstand for spekulation, idet værdien afhænger af markedskonjunkturerne (»vin en primeur«). Fortrydelsesretten bør hverken finde anvendelse for varer, der er fremstillet efter forbrugers specifikationer, eller som har fået et tydeligt personligt præg, såsom gardiner syet efter mål, eller for f.eks. levering af brændstof, der er en vare, som det i sagens natur ikke er muligt efter leveringen at adskille fra andre varer. Giver forbrugeren en fortrydelsesret, vil det endvidere kunne være uhensigtsmæssig for så vidt angår visse tjenesteydelser, hvor aftalens indgåelse indebærer, at der afsættes kapacitet, som den erhvervsdrivende kunne finde det vanskeligt at anvende, hvis en fortrydelsesret udøves. Dette ville f.eks. være tilfældet, når der foretages reservationer på hoteller eller i forbindelse med ferieboliger eller kulturelle begivenheder eller sportsbegivenheder.
- (50) På den ene side bør forbrugeren kunne udøve sin fortrydelsesret, selv om vedkommende har anmodet om tjenesteydelsens levering inden udløbet af fortrydelsesfristen. På den anden side bør den erhvervsdrivende, hvis forbrugeren udøver sin fortrydelsesret, have sikkerhed for at få en rimelig betaling for den tjenesteydelse, vedkommende har leveret. Beregningen af det forholdsmæssige beløb bør baseres på den pris, der er fastsat i aftalen, medmindre forbrugeren påviser, at den samlede pris i sig selv er uforholdsmæssig, i hvilket tilfælde det beløb, der skal betales, beregnes på grundlag af markedsværdien af den leverede tjenesteydelse. Markedsværdien bør fastsættes ved at sammenligne prisen på en tilsvarende tjenesteydelse ydet af andre erhvervsdrivende på tidspunktet

for aftalens indgåelse. Forbrugeren bør derfor anmode om levering af tjenesteydelserne inden udløbet af fortrydelsesfristen i form af en udtrykkelig anmodning herom og, i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted, på et varigt medium. Ligeledes bør den erhvervsdrivende på et varigt medium oplyse forbrugeren om eventuelle forpligtelser til at betale de forholdsmæssige omkostninger for de allerede leverede tjenesteydelser. For aftaler, der både omfatter varer og tjenesteydelser, bør reglerne i dette direktiv om tilbagelevering af varer finde anvendelse på aspekter vedrørende varer, og godtgørelsesordningen for tjenesteydelser bør finde anvendelse på aspekter vedrørende tjenesteydelser.

- (51) Forbrugernes største vanskeligheder og en af de vigtigste kilder til tvister med erhvervsdrivende vedrører levering af varer, herunder varer, som går tabt eller bliver beskadiget under transporten, og forsinket eller delvis levering. Derfor er det hensigtsmæssigt at præcisere og harmonisere de nationale bestemmelser om, hvornår leveringen bør finde sted. Leveringssted og -vilkår og bestemmelserne om fastlæggelse af vilkårene og tidspunktet for overgangen af ejendomsretten til varerne er fortsat underlagt national ret og bør derfor ikke berøres af dette direktiv. Dette direktivs regler om levering bør omfatte muligheden for, at forbrugeren lader en tredjemand tage varerne i fysisk besiddelse eller få kontrol med varerne på forbrugerenes vegne. Forbrugeren bør anses for at have kontrol med varerne, hvis forbrugeren eller en af forbrugeren udpeget tredjemand har adgang til at anvende varerne som ejer, eller kan videresælge varerne (f.eks. når forbrugeren har modtaget nøgler eller er i besiddelse af dokumenter, der beviser ejerskabet).
- (52) I forbindelse med købsaftaler kan vareleveringen finde sted på forskellig måde enten omgående eller på et senere tidspunkt. Hvis parterne ikke har aftalt en bestemt leveringsdato, skal den erhvervsdrivende levere varerne så hurtigt som muligt, men under alle omstændigheder ikke senere end 30 dage fra datoen for indgåelsen af aftalen. Bestemmelserne om forsinket levering bør også tage hensyn til varer, som først skal tilvirkes eller indkøbes specielt til forbrugeren, og som den erhvervsdrivende ikke kan genbruge uden et betydeligt tab. Der bør derfor i dette direktiv medtages en bestemmelse, der giver den erhvervsdrivende en yderligere rimelig frist under visse omstændigheder. Hvis den erhvervsdrivende ikke har leveret varerne inden for den periode, der er aftalt med forbrugeren, bør forbrugeren, inden forbrugeren kan ophæve aftalen, opfordre den erhvervsdrivende til at foretage levering inden for en rimelig yderligere frist og være berettiget til at ophæve aftalen, hvis den erhvervsdrivende ikke leverer varerne inden for den yderligere frist. Denne bestemmelse bør dog ikke finde anvendelse, hvis den erhvervsdrivende i en utvetydig erklæring har nægtet at levere varerne. Den bør heller ikke finde anvendelse under visse omstændigheder, hvor leveringsfristen er afgørende, f.eks. for en bryllupskjole, der skulle leveres før brylluppet. Den bør heller ikke finde anvendelse under omstændigheder, hvor forbrugeren oplyser den erhvervsdrivende om, at det er væsentligt, at leveringen finder sted på en nærmere angivet dato. Forbrugerne kan til dette formål anvende den erhvervsdrivendes kontaktoplysninger, der er givet i overensstemmelse med dette direktiv. Hvis den erhvervsdrivende ikke leverer varerne til tiden i sådanne specifikke tilfælde, bør forbrugeren være berettiget til at ophæve aftalen straks efter udløbet af den leveringsfrist, der oprindeligt var aftalt. Dette direktiv bør ikke berøre nationale bestemmelser om måden, hvorpå forbrugeren kan meddele den erhvervsdrivende sin ophævelse af aftalen.

- (53) Ud over forbrugerens ret til at ophæve aftalen, hvis den erhvervsdrivende ikke har opfyldt sine forpligtelser om levering af varerne i overensstemmelse med dette direktiv, kan forbrugeren i overensstemmelse med gældende national ret anvende andre retsmidler, f.eks. give den erhvervsdrivende en yderligere leveringsfrist, fastholde opfyldelsen af aftalen, tilbageholde betaling eller søge erstatning
- (54) Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med artikel 52, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked¹²⁾ kunne forbyde eller begrænse den erhvervsdrivendes ret til at opkræve gebyrer fra forbrugere under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter. Under alle omstændigheder bør det forbydes de erhvervsdrivende at pålægge forbrugerne gebyrer, der overstiger de udgifter, som afholdes af den erhvervsdrivende i forbindelse med anvendelsen af visse betalingsmidler.
- (55) Når den erhvervsdrivende sender varerne til forbrugeren, kan tidspunktet for risikoens overgang give anledning til tvister, hvis varerne går tabt eller bliver beskadiget. Det bør derfor i dette direktiv fastsættes, at forbrugeren beskyttes mod enhver risiko for tab eller beskadigelse af varerne, der forekommer, før vedkommende har taget varerne i fysisk besiddelse. Forbrugeren bør beskyttes i forbindelse med transport arrangeret eller foretaget af den erhvervsdrivende, selv når forbrugeren har valgt en særlig leveringsmetode fra en række muligheder, som den erhvervsdrivende har tilbudt. Dog bør denne bestemmelse ikke finde anvendelse på aftaler, hvor det er op til forbrugeren selv at afhente varerne eller få en befragter til at afhente varerne. For så vidt angår tidspunktet for risikoens overgang bør en forbruger anses for at have taget varerne i fysisk besiddelse, når vedkommende har modtaget dem.
- (56) Personer eller organisationer, der i henhold til national ret anses for at have en legitim interesse i at beskytte forbrugernes aftalemæssige rettigheder, bør have ret til at indbringe sager enten for en domstol eller en administrativ myndighed, der er kompetent til at træffe afgørelse om klager eller indlede passende retsskridt.
- (57) Det er nødvendigt, at medlemsstaterne fastsætter regler for, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af dette direktiv, og sikrer, at de iværksættes. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning.
- (58) Forbrugeren bør ikke berøves den beskyttelse, der tilkommer vedkommende i medfør af dette direktiv. Er den lov, der finder anvendelse på aftalen, loven i et tredjeland, bør forordning (EF) nr. 593/2008 anvendes til at fastlægge, om forbrugeren bevarer den beskyttelse, der tilkommer vedkommende i medfør af dette direktiv.

- (59) Kommissionen bør efter høring af medlemsstaterne og de interesserede parter tage skridt til at finde den mest hensigtsmæssige måde til at sikre, at alle forbrugere gøres bekendt med deres rettigheder på salgsstedet.
- (60) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked («Direktivet om urimelig handelspraksis»)¹³⁾ indeholder et forbud mod levering uden forudgående anmodning, dvs. levering af varer eller tjenesteydelser til forbrugere uden anmodning, men fastsætter ikke bestemmelser om aftalemæssige beføjelser i den forbindelse, og derfor er det nødvendigt at indføre bestemmelser om aftalemæssige beføjelser i dette direktiv, der fritager forbrugeren for forpligtelsen til modydelse i tilfælde af sådan levering uden forudgående anmodning.
- (61) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation)¹⁴⁾ regulerer allerede uanmodet kommunikation og sikrer et højt forbrugerbeskyttelsesniveau. De tilsvarende bestemmelser om samme emne i direktiv 97/7/EF er derfor ikke nødvendige.
- (62) Det er hensigtsmæssigt, at Kommissionen tager dette direktiv op til revision, hvis der konstateres hindringer på det indre marked. I sin revision bør Kommissionen sætte særlig fokus på de muligheder, medlemsstaterne har for at opretholde eller indføre specifikke nationale bestemmelser, herunder på visse områder i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler¹⁵⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed¹⁶⁾. Denne revision vil kunne føre til et forslag fra Kommissionen om ændring af dette direktiv; dette forslag kan omfatte ændringer af anden forbrugerbeskyttelseslovgivning som udtryk for Kommissionens tilsagn i strategien for forbrugerpolitikken om at tage gældende EU-ret op til revision for at sikre et højt fælles forbrugerbeskyttelsesniveau.
- (63) Direktiv 93/13/EØF og direktiv 1999/44/EF bør ændres, således at det pålægges medlemsstaterne at informere Kommissionen om vedtagelse af specifikke nationale bestemmelser på bestemte områder.
- (64) Direktiv 85/577/EØF og 97/7/EF bør ophæves.
- (65) Målet for dette direktiv, nemlig ved opnåelse af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau at bidrage til et velfungerende indre marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse

med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

- (66) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- (67) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning¹⁷⁾ opfordres medlemsstaterne til, både i egen og i Unionens interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENSTAND, DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Genstand

Formålet med dette direktiv er ved at opnå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau at bidrage til et velfungerende indre marked gennem indbyrdes tilnærmelse af visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler indgået mellem forbrugere og erhvervsdrivende.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forbruger«: enhver fysisk person, der i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler ikke handler som led i sit erhverv
- 2) »erhvervsdrivende«: enhver fysisk person eller enhver juridisk person, uanset om der er tale om offentligt eller privat ejerskab, der handler, herunder via en anden person, der optræder i dennes navn eller på dennes vegne, som led i sit erhverv i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler

- 3) »vare«: enhver løsøregenstand undtagen genstande, som sælges på tvangsauktion eller i øvrigt i henhold til lov; vand, gas og elektricitet betragtes som varer i henhold til dette direktiv, når det udbydes til salg i et afgrænset volumen eller en bestemt mængde
- 4) »vare, som er fremstillet efter forbrugerens specifikationer«: enhver vare, som ikke er præfabrikeret, og hvis færdiggørelse afhænger af forbrugerens individuelle valg eller beslutning
- 5) »købsaftale«: enhver aftale, i henhold til hvilken den erhvervsdrivende overdrager eller påtager sig at overdrage ejerskabet til varer til forbrugeren, og forbrugeren betaler eller påtager sig at betale prisen herfor, herunder enhver aftale, der omfatter både varer og tjenesteydelser
- 6) »tjenesteydelsesaftale«: enhver aftale, dog ikke en købsaftale, i henhold til hvilken den erhvervsdrivende leverer eller påtager sig at levere en tjenesteydelse til forbrugeren, og forbrugeren betaler eller påtager sig at betale prisen herfor
- 7) »aftale om fjernsalg«: enhver aftale, der indgås mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren i henhold til et organiseret system for fjernsalg eller levering af fjernydelser uden den erhvervsdrivendes og forbrugerens samtidige fysiske tilstedeværelse, og hvor der til og med tidspunktet for aftalens indgåelse udelukkende anvendes en eller flere former for fjernkommunikationsteknikker
- 8) »aftale indgået uden for fast forretningssted«: enhver aftale mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren
 - a) indgået med den erhvervsdrivendes og forbrugerens samtidige fysiske tilstedeværelse på et sted, der ikke er den erhvervsdrivendes faste forretningssted
 - b) som forbrugeren har afgivet tilbud på under de samme omstændigheder, som nævnt under litra a)
 - c) indgået på den erhvervsdrivendes faste forretningssted eller ved brug af en fjernkommunikationsteknik, umiddelbart efter at forbrugeren er blevet kontaktet personligt og individuelt af den erhvervsdrivende på et sted, som ikke er den erhvervsdrivendes faste forretningssted, med samtidig fysisk tilstedeværelse af den erhvervsdrivende og forbrugeren eller
 - d) indgået under en udflugt arrangeret af den erhvervsdrivende med det formål at præsentere og sælge varer eller tjenesteydelser til forbrugeren

- 9) »fast forretningssted«:
- a) ethvert ubevægeligt detailforretningssted, hvor den erhvervsdrivende fast udøver sin aktivitet, eller
 - b) ethvert bevægeligt detailforretningssted, hvor den erhvervsdrivende udøver sin aktivitet på sædvanligt grundlag
- 10) »varigt medium«: ethvert middel, som sætter forbrugeren eller den erhvervsdrivende i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger
- 11) »digitalt indhold«: data, der er produceret og leveret i digital form
- 12) »finansiel tjenesteydelse«: enhver tjenesteydelse, der vedrører bankvirksomhed, långivning, forsikringer, individuelle pensionsordninger, investeringer eller betalinger
- 13) »offentlig auktion«: en salgsmetode, hvor den erhvervsdrivende tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere, som selv er eller har mulighed for at være til stede under auktionen, gennem en gennemsigtig konkurrencebaseret budprocedure, som styres af en auktionsholder, og hvor den tilbudsgiver, hvis bud antages, er forpligtet til at købe varerne eller tjenesteydelserne
- 14) »handelsmæssig garanti«: enhver forpligtelse, som den erhvervsdrivende eller en producent (»garantigiveren«) har påtaget sig over for forbrugeren, ud over sin retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved varerne, hvis de ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed
- 15) »tilknyttet aftale«: en aftale i henhold til hvilken forbrugeren erhverver varer eller tjenesteydelser, som er omfattet af en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted, og hvor disse varer eller tjenesteydelser leveres af den erhvervsdrivende eller af tredjemand på grundlag af et arrangement mellem nævnte tredjemand og den erhvervsdrivende.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på enhver aftale indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger på de vilkår og i det omfang, der følger af direktivets bestemmelser. Det finder også anvendelse på aftaler om forsyning af vand, gas, elektricitet eller fjernvarme, herunder fra offentlige leverandører, for så vidt forsyningen sker på aftalebasis.

2. Hvis en bestemmelse i dette direktiv er i konflikt med en bestemmelse i en anden EU-retsakt vedrørende specifikke sektorer, har bestemmelsen i den pågældende anden EU- retsakt forrang og gælder for de pågældende specifikke sektorer.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på aftaler:

- a) om sociale tjenesteydelser, herunder socialt boligbyggeri, børnepasning og støtte til familier og enkeltpersoner, som har permanent eller midlertidigt behov herfor, herunder langtidspleje
- b) om sundhedsydelser som defineret i artikel 3, litra a), i direktiv 201 1/24/EU, uanset om de ydes via sundhedsfaciliteter eller ej
- c) om hasardspil, som indebærer, at der gøres indsats med penge i spil, som indeholder et element af tilfældighed, herunder lotterier, kasinospil og væddemål
- d) om finansielle tjenesteydelser
- e) om stiftelse, erhvervelse eller overdragelse af fast ejendom eller af rettigheder over fast ejendom
- f) om opførelse af nye ejendomme, omfattende ombygning af eksisterende ejendomme og leje af ejendomme til boligformål
- g) som er omfattet af Rådets direktiv 90/31 4/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure¹⁸⁾

- h) som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/122/EF af 14. januar 2009 om beskyttelse af forbrugerne i forbindelse med visse aspekter ved timeshareaftaler, aftaler om længerevarende ferieprodukter, videresalgs- og bytteaftaler¹⁹⁾
- i) som i overensstemmelse med medlemsstaternes lovgivninger oprettes under medvirken af en offentlig embedsmand, der er juridisk forpligtet til at være uafhængig og upartisk, og som ved omfattende juridisk oplysning skal sikre, at forbrugeren kun indgår aftalen efter moden overvejelse af de retlige aspekter og med kendskab til dens juridiske rækkevidde
- j) om levering af fødevarer, drikkevarer eller andre varer til husholdningens løbende forbrug, som leveres fysisk til forbrugers hjem, bopæl eller arbejdsplads af en erhvervsdrivende, der ofte og regelmæssigt betjener faste ruter
- k) om personbefordring, med undtagelse af artikel 8, stk. 2, og artikel 19 og 22
- l) indgået ved hjælp af vareautomater eller automatiserede forretningslokaler
- m) indgået med teleoperatører ved brug af offentlige telefonbokse eller indgået ved brug af en enkelt telefon-, internet- eller faxforbindelse etableret af en forbruger.

4. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende dette direktiv eller ikke at opretholde eller indføre tilsvarende nationale bestemmelser om aftaler indgået uden fast forretningssted, for hvilke prisen, som forbrugeren skal betale, ikke overstiger 50 EUR. Medlemsstaterne kan fastsætte en lavere værdi i national lovgivning.

5. Dette direktiv berører ikke den nationale lovgivnings almindelige aftaleret såsom bestemmelserne om aftalers gyldighed, indgåelse og virkning, eftersom almindelige aftaleretlige aspekter ikke reguleres i dette direktiv.

6. Dette direktiv er ikke til hinder for, at erhvervsdrivende kan tilbyde forbrugere aftalemæssige ordninger, som er mere vidtgående end den beskyttelse, der gives i dette direktiv.

Artikel 4

Harmoniseringsniveau

Medlemsstaterne må ikke i national ret opretholde eller indføre bestemmelser, der fraviger dem, der er fastsat i dette direktiv, herunder strengere eller lempeligere bestemmelser, for at sikre et andet forbrugerbeskyttelsesniveau, medmindre andet er fastsat i dette direktiv.

KAPITEL II

FORBRUGEROPLYSNING VEDRØRENDE ANDRE AFTALER END AFTALER OM FJERN-SALG ELLER AFTALER INDGÅET UDEN FOR FAST FORRETNINGSSTED

Artikel 5

Oplysningskrav vedrørende andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted

1. Inden forbrugeren er bundet af en anden aftale end en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted eller et tilsvarende tilbud, skal den erhvervsdrivende, hvis oplysningerne ikke allerede fremgår af konteksten, orientere forbrugeren på klar og forståelig vis om følgende:

- a) varernes eller tjenesteydelsesternes vigtigste egenskaber i et omfang, der svarer til kommunikationsteknikken og til varerne eller tjenesteydelserne
- b) den erhvervsdrivendes navn, f.eks. firmanavn, den fysiske adresse, hvor vedkommende er etableret og dennes telefonnummer
- c) den samlede pris for varerne eller tjenesteydelserne inklusive afgifter, eller, hvis varernes eller tjenesteydelsesternes art gør, at prisen ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, den måde, hvorpå prisen skal udregnes, samt, hvor det er relevant, alle yderligere omkostninger vedrørende fragt, levering eller porto eller, hvor disse omkostninger ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, oplysninger om, at der kan forekomme sådanne yderligere omkostninger
- d) hvor det er relevant, forholdene vedrørende betaling, levering, opfyldelse, det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende forpligter sig til at levere varerne eller yde tjenesteydelsen, samt den erhvervsdrivendes politik for klagebehandling
- e) foruden påmindelsen om eksistensen af en lovbestemt garanti for varernes kontraktmæssighed, eventuel eftersalgs-service og handelsmæssige garantier samt betingelserne herfor, hvor det er relevant

- f) aftalens gyldighedsperiode, hvor det er relevant, eller for tidsubestemte aftaler, eller for aftaler, der forlænges automatisk, betingelserne for at opsige aftalen
 - g) hvor det er relevant, funktionaliteten, herunder gældende tekniske beskyttelsesforanstaltninger for digitalt indhold
 - h) hvor det er relevant, det digitale indholds interoperabilitet med hardware og software i henhold til, hvad den erhvervsdrivende ved eller med rimelighed burde have vidst.
2. Stk. 1 finder også anvendelse på aftaler om forsyning af vand, gas eller elektricitet, når disse varer ikke sælges i en afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, på fjernvarme eller digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium.
3. Der stilles ikke krav til medlemsstaterne om at anvende stk. 1 på aftaler, der omfatter dagligdags transaktioner, som opfyldes umiddelbart på tidspunktet for deres indgåelse.
4. Medlemsstaterne kan vedtage eller bibeholde yderligere oplysningskrav forud for indgåelsen af aftalen i forbindelse med aftaler, for hvilke denne artikel finder anvendelse.

KAPITEL III

FORBRUGEROPLYSNING OG FORTRYDELSESRET I FORBINDELSE MED AFTALER OM FJERNALG OG AFTALER INDGÅET UDEN FOR FAST FORRETNINGSSTED

Artikel 6

Oplysningskrav for aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted

1. Inden forbrugeren bindes af en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted eller et tilsvarende tilbud, giver den erhvervsdrivende på en klar og forståelig måde forbrugeren følgende oplysninger:
- a) varernes eller tjenesteydelseernes vigtigste egenskaber i et omfang, der svarer til kommunikationsteknikken og til varerne eller tjenesteydelserne
 - b) den erhvervsdrivendes identitet, f.eks. vedkommendes firmanavn
 - c) den fysiske adresse, hvor den erhvervsdrivende er etableret, og den erhvervsdrivendes eventuelle telefon- og faxnummer og e-mail-adresse, så forbrugeren kan kontakte den erhvervsdrivende hurtigt og kommunikere effektivt med vedkommende, og, hvor det er relevant, den fysiske adresse og identitet på den erhvervsdrivende, på hvis vegne vedkommende handler

- d) den fysiske adresse på den erhvervsdrivendes faste forretningssted og, hvor det er relevant, på det faste forretningssted for den erhvervsdrivende, på hvis vegne vedkommende handler, hvis den er forskellig fra den adresse, der er opgivet i overensstemmelse med litra c), og hvortil forbrugeren kan indgive eventuelle klager
- e) den samlede pris for varerne eller tjenesteydelserne inklusive afgifter, eller, hvis varernes eller tjenesteydelsernes art gør, at prisen ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, den måde, hvorpå prisen skal udregnes, samt, hvor det er relevant, alle yderligere omkostninger vedrørende fragt, levering eller porto og enhver anden omkostning eller, hvor disse omkostninger ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, oplysninger om, at der kan forekomme sådanne yderligere omkostninger. I forbindelse med tidsbestemte aftaler eller abonnementsaftaler skal den samlede pris omfatte de samlede udgifter pr. afregningsperiode. Hvis sådanne aftaler betales med et fast beløb, skal den samlede pris også forstås som de samlede månedlige udgifter. Hvor de samlede udgifter ikke kan udregnes på forhånd, oplyses hvordan prisen skal udregnes
- f) omkostningerne ved anvendelse af fjernkommunikationsteknikken til indgåelse af aftalen, når de beregnes efter en anden sats end grundsatsen
- g) forholdene vedrørende betaling, levering, opfyldelse, det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende forpligter sig til at levere varerne eller yde tjenesteydelsen, samt, hvor det er relevant, den erhvervsdrivendes politik for klagebehandling
- h) i tilfælde af eventuel fortrydelsesret, betingelser, tidsfrist og procedurer for at gøre nævnte ret gældende, jf. artikel 11, stk. 1, samt den standardfortrydelsesformular, der findes i bilag I(B)
- i) hvor det er relevant, at forbrugeren skal betale udgifterne til tilbagelevering af varerne i tilfælde af fortrydelse, og, i forbindelse med aftaler om fjernsalg, hvis varerne i kraft af deres art ikke kan returneres med normal post, udgifterne til returnering af varerne
- j) at forbrugeren, såfremt vedkommende gør sin fortrydelsesret gældende efter i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, eller artikel 8, stk. 8, at have fremsat en anmodning, er ansvarlig for at betale den erhvervsdrivende for rimelige omkostninger i henhold til artikel 14, stk. 3
- k) såfremt fortrydelsesretten ikke finder anvendelse i henhold til artikel 16, oplysninger om, at forbrugeren ikke vil kunne gøre sin fortrydelsesret gældende, eller, hvor det er relevant, under hvilke omstændigheder forbrugeren mister sin fortrydelsesret

- l) påmindelse om eksistensen af en lovbestemt garanti for varernes kontraktmæssighed
- m) hvor det er relevant, eftersalgskundebistand og betingelserne herfor, eftersalgsservice og handelsmæssige garantier
- n) relevante adfærdskodeks som defineret i artikel 2, litra f), i direktiv 2005/29/EF og oplysninger om, hvordan eksemplarer heraf kan fremskaffes, hvor det er relevant
- o) hvor det er relevant, aftalens gyldighedsperiode, eller for tidsubestemte aftaler eller for aftaler, der forlænges automatisk, betingelserne for at opsige aftalen
- p) hvor det er relevant, minimumsvarigheden af forbrugerens forpligtelser i henhold til aftalen
- q) hvor det er relevant, forskud eller andre finansielle garantier, som forbrugeren skal betale eller stille efter anmodning fra den erhvervsdrivende, samt betingelserne herfor
- r) hvor det er relevant, funktionaliteten, herunder gældende tekniske beskyttelsesforanstaltninger for digitalt indhold
- s) hvor det er relevant, det digitale indholds interoperabilitet med hardware og software i henhold til, hvad den erhvervsdrivende ved eller med rimelighed burde have vidst
- t) hvor det er relevant, mulighed for adgang til en udenretslig procedure for klageadgang og bilæggelse af tvister, som den erhvervsdrivende er underkastet, og forudsætningerne for denne adgang.

2. Stk. 1 finder også anvendelse på aftaler om forsyning af vand, gas eller elektricitet, når disse varer ikke sælges i en afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, samt på fjernvarme eller af digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium.

3. I forbindelse med offentlige auktioner kan oplysningerne i stk. 1, litra b), c), og d), udskiftes med de tilsvarende oplysninger om auktionarius.

4. Oplysningerne i stk. 1, litra h), i), og j) kan gives ved hjælp af standardfortrydelsesformularen, jf. bilag I(A). Den erhvervsdrivende har opfyldt oplysningskravene i stk. 1, litra h), i) og j), hvis vedkommende har leveret disse oplysninger til forbrugeren og udfyldt formularen korrekt.

5. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, udgør en integreret del af aftalen om fjernsalg eller aftalen indgået uden for fast forretningssted og må ikke ændres, medmindre andet udtrykkeligt aftales mellem de kontraherende parter.

6. Hvis den erhvervsdrivende ikke har opfyldt kravene om oplysninger vedrørende yderligere omkostninger eller andre udgifter, jf. stk. 1, litra e), eller om udgifter til returnering af varerne, jf. stk. 1, litra i), skal forbrugeren ikke betale disse omkostninger eller udgifter

7. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre sprogkrav vedrørende aftalemæssige oplysninger i deres nationale lovgivning for at sikre, at sådanne oplysninger let kan forstås af forbrugeren.

8. De i dette direktiv fastsatte oplysningskrav supplerer oplysningskravene i direktiv 2006/123/EF og i direktiv 2000/31/EF og er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan fastsætte yderligere oplysningskrav i overensstemmelse med disse direktiver.

Hvis en bestemmelse i direktiv 2006/123/EF eller direktiv 2000/31/EF om indholdet af og den måde, oplysningerne skal leveres på, er i modstrid med det foreliggende direktiv, har bestemmelserne i dette direktiv forrang uanset første afsnit.

9. Bevisbyrden for opfyldelsen af de i dette kapitel fastlagte oplysningskrav påhviler den erhvervsdrivende.

Artikel 7

Formelle krav for aftaler indgået uden for fastforretningssted

1. For så vidt angår aftaler indgået uden for fast forretningssted, skal den erhvervsdrivende give de i artikel 6, stk. 1, omhandlede oplysninger til forbrugeren på papir eller, hvis forbrugeren samtykker, på et andet varigt medium. Disse oplysninger skal være letlæselige og udfærdiget på et klart og forståeligt sprog.

2. Den erhvervsdrivende giver forbrugeren en kopi af den underskrevne aftale eller bekræftelsen af aftalen på papir, eller, hvis forbrugeren samtykker, på et andet varigt medium, herunder, hvor det er relevant, bekræftelsen af forbrugersens forudgående udtrykkelige samtykke og anerkendelse, jf. artikel 16, litra m).

3. Hvis en forbruger ønsker, at udførelsen af tjenesteydelser eller leveringen af vand, gas eller elektricitet, når disse varer ikke sælges i en afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, eller af fjernvarme skal påbegyndes, inden fortrydelsesfristen udløber, jf. artikel 9, stk. 2, skal den erhvervsdrivende kræve, at forbrugeren fremsætter en sådan udtrykkelig anmodning på et varigt medium

4. Med hensyn til aftaler indgået uden for fast forretningssted, hvor forbrugeren udtrykkeligt har anmodet om den erhvervsdrivendes tjenesteydelser med henblik på at udføre reparationer eller vedligeholdelse, og hvor den erhvervsdrivende og forbrugeren umiddelbart udfører deres kontraktlige forpligtelser, og forbrugeren straks betaler en sum, der ikke må overstige 200 EUR:

- a) giver den erhvervsdrivende forbrugeren de oplysninger, der er nævnt i artikel 6, stk. 1, litra b) og c), samt oplysninger om prisen eller den måde, som prisen skal beregnes på, tillige med en vurdering af den samlede pris, på papir eller, hvis forbrugeren samtykker, på et andet varigt medium. Den erhvervsdrivende skal give de oplysninger, der er nævnt i artikel 6, stk. 1, litra a), h) og k), men kan vælge ikke at give dem på papir eller et andet varigt medium, hvis forbrugeren udtrykkeligt giver sit samtykke
- b) skal den bekræftelse af aftalen, der gives i henhold til stk. 2 i denne artikel, indeholde de i artikel 6, stk. 1, omhandlede oplysninger.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende dette stykke.

5. Medlemsstaterne må ikke stille yderligere formelle krav i forbindelse med opfyldelsen af de i dette direktiv omhandlede oplysningskrav forud for indgåelsen af aftaler.

Artikel 8

Formelle krav for aftaler om fjernsalg

1. For så vidt angår aftaler om fjernsalg, skal den erhvervsdrivende give de i artikel 6, stk. 1, omhandlede oplysninger eller stille disse oplysninger til rådighed for forbrugeren under anvendelse af midler, der er tilpasset den anvendte fjernkommunikationsteknik, på en klar og forståelig måde. For så vidt disse oplysninger gives på et varigt medium, skal de være letlæselige.

2. Hvis en fjernsalgsaftale, der indgås ved hjælp af elektroniske midler, pålægger forbrugeren en betalingsforpligtelse, gør den erhvervsdrivende tydeligt og i fremhævet form, og direkte før forbrugeren afgiver sin ordre, denne opmærksom på de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), e), o) og p).

Den erhvervsdrivende skal sikre, at forbrugeren, når denne afgiver sin ordre, udtrykkeligt erkender, at vedkommende er opmærksom på, at ordren medfører en betalingsforpligtelse. Hvis afgivelse af en ordre indebærer aktivering af en knap eller en tilsvarende funktion, skal knappen eller den tilsvarende funktion på let læselig måde være mærket »ordre med betalingsforpligtelse« eller en tilsvarende utvetydig formulering, som angiver, at afgivelsen af ordren medfører en forpligtelse til at betale den erhvervsdrivende. Hvis den erhvervsdrivende ikke overholder dette afsnit, er forbrugeren ikke bundet af aftalen eller ordren.

3. Websteder med elektronisk handel skal senest ved bestillingsprocessens begyndelse klart og let læseligt angive, om der gælder nogen leveringsbegrænsninger, og hvilke betalingsmidler der accepteres.

4. Hvis aftalen indgås ved anvendelse af en fjernkommunikationsteknik, som kun giver begrænset plads eller tid til at formidle oplysningerne, skal den erhvervsdrivende ved anvendelse af nævnte særlige teknik forud for en sådan aftales indgåelse mindst give de oplysninger om varernes eller tjenesteydesernes vig-

tigste egenskaber, den erhvervsdrivendes identitet, den samlede pris, fortrydelsesretten, aftalens varighed og for tidsubegrænsede aftaler bestemmelserne for opsigelse af aftalen, jf. artikel 6, stk. 1, litra a), b), e), h) og o). De øvrige oplysninger, som er omhandlet i artikel 6, stk. 1, formidles af den erhvervsdrivende til forbrugeren på passende måde i overensstemmelse med stk. 1 i denne artikel.

5. Hvis den erhvervsdrivende kontakter forbrugeren telefonisk med henblik på indgåelse af en aftale om fjernsalg, skal den erhvervsdrivende ved begyndelsen af samtalen med forbrugeren opgive sit navn og eventuelt navnet på den person på hvis vegne vedkommende foretager opkaldet og opkaldets kommercielle sigte, jf. dog stk. 4.

6. Hvis en aftale om fjernsalg skal indgås pr. telefon, kan medlemsstaterne bestemme, at den erhvervsdrivende skal bekræfte tilbuddet til forbrugeren, der først er forpligtet, når vedkommende har underskrevet tilbuddet eller sendt sit skriftlige samtykke. Medlemsstaterne kan også bestemme, at sådanne bekræftelser skal foretages på et varigt medium.

7. Den erhvervsdrivende skal give forbrugeren bekræftelsen af den indgåede aftale på et varigt medium inden for rimelig tid efter indgåelsen af aftalen om fjernsalg og senest ved leveringen af varerne, eller før leveringen af tjenesteydelsen begynder. Bekræftelsen skal indeholde:

- a) alle de i artikel 6, stk. 1, nævnte oplysninger, medmindre den erhvervsdrivende allerede har givet oplysningerne til forbrugeren på et varigt medium forud for indgåelsen af aftalen om fjernsalg
- b) når det er relevant, bekræftelse af forbrugers forudgående udtrykkelige samtykke og anerkendelse, jf. artikel 16, litra m).

8. Hvis en forbruger ønsker, at udførelsen af tjenesteydelser eller leveringen af vand, gas eller elektricitet, når disse varer ikke sælges i en afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, eller af fjernvarme skal påbegyndes, inden fortrydelsesfristen udløber, jf. artikel 9, stk. 2, skal den erhvervsdrivende kræve, at forbrugeren fremsætter en udtrykkelig anmodning.

9. Denne artikel berører ikke reglerne om e-kontrakter og e-ordrer i artikel 9 og 11 i direktiv 2000/31/EF.

10. Medlemsstaterne må ikke stille yderligere formelle krav i forbindelse med opfyldelsen af de i dette direktiv omhandlede oplysningskrav forud for indgåelsen af aftaler.

Artikel 9

Fortrydelsesret

1. Medmindre undtagelserne i artikel 16 finder anvendelse, har forbrugeren en frist på 14 dage til at fortryde en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted uden angivelse af årsag og uden at pådrage sig andre omkostninger end dem, der er fastsat i artikel 13, stk. 2, og artikel 14.

2. Med forbehold af artikel 10 udløber den i nærværende artikels stk. 1 nævnte fortrydelsesfrist 14 dage fra:

- a) dagen for aftalens indgåelse, når det drejer sig om tjenesteydelsesaftaler
- b) den dato, hvor forbrugeren eller den af forbrugeren angivne tredjemand, dog ikke befragteren, får varerne i fysisk besiddelse, når det drejer sig om købsaftaler, eller
 - i) den dag, hvor forbrugeren eller den af forbrugeren angivne tredjemand, dog ikke befragteren, får den sidste vare i fysisk besiddelse, når det drejer sig om flere forskellige varer, som forbrugeren har bestilt i én ordre, og som leveres enkeltvis
 - ii) den dato, hvor forbrugeren eller den af forbrugeren angivne tredjemand, dog ikke befragteren, får det sidste parti eller den sidste del i fysisk besiddelse, når det drejer sig om levering af en vare, der består af flere partier eller dele
 - iii) den dato, hvor forbrugeren eller den af forbrugeren angivne tredjemand, dog ikke befragteren, får den første vare i fysisk besiddelse, når det drejer sig om aftaler om regelmæssig levering af varer over en bestemt periode
- c) dagen for indgåelse af aftalen, når det drejer sig om aftaler om forsyning af vand, gas eller elektricitet, når disse varer ikke sælges i en afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, samt på fjernvarme eller digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium.

3. Medlemsstaterne må ikke forbyde de kontraherende parter at opfylde deres aftalemæssige forpligtelser, inden fortrydelsesfristen udløber. Ikke desto mindre kan medlemsstaterne for aftaler indgået uden for fast forretningssted opretholde eksisterende national lovgivning, der forbyder erhvervsdrivende at indkræve betaling fra forbrugeren i løbet af en given periode efter aftalens indgåelse.

Artikel 10

Manglende oplysning om fortrydelsesretten

1. I det tilfælde hvor den erhvervsdrivende, i strid med artikel 6, stk. 1, litra h), ikke har oplyst forbrugeren om fortrydelsesretten, udløber fortrydelsesfristen 12 måneder efter udløbet af den oprindelige fortrydelsesfrist, som fastsat i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2.
2. Hvis den erhvervsdrivende har givet forbrugeren oplysningerne i henhold til stk. 1 i nærværende artikel inden 12 måneder fra den dato, der er nævnt i artikel 9, stk. 2, udløber fortrydelsesfristen 14 dage efter den dato, hvor forbrugeren modtager oplysningerne.

Artikel 11

Udøvelse af fortrydelsesretten

1. Forbrugeren skal forud for fortrydelsesfristens udløb underrette den erhvervsdrivende om sin beslutning om at gøre fortrydelsesretten gældende. Forbrugeren kan til dette formål enten:

- a) benytte standardfortrydelsesformularen i bilag I(B) eller
- b) afgive en anden utvetydig erklæring om sin beslutning om at fortryde aftalen.

Medlemsstaterne må ikke indføre bestemmelser om formelle krav til standardfortrydelsesformularen ud over de i bilag I(B) anførte.

2. Forbrugeren har gjort fortrydelsesretten gældende inden for den i artikel 9, stk. 2, og artikel 10 omhandlede fortrydelsesfrist, hvis forbrugeren har sendt meddelelsen om udøvelse af fortrydelsesretten, inden fortrydelsesfristen er udløbet.

3. Den erhvervsdrivende kan i tillæg til de i stk. 1 omhandlede muligheder også give forbrugeren mulighed for elektronisk at udfylde og indsende enten standardfortrydelsesformularen i bilag I(B), eller en anden utvetydig erklæring på den erhvervsdrivendes websted. I så fald skal den erhvervsdrivende omgående på et varigt medium kvittere for modtagelse af en sådan meddelelse om udøvelse af fortrydelsesretten.

4. Forbrugeren har bevisbyrden for udøvelse af fortrydelsesretten i overensstemmelse med denne artikel.

Artikel 12

Følgerne af udøvelse af fortrydelsesretten

Ved udøvelse af fortrydelsesretten ophører parternes forpligtelse til:

- a) at opfylde aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted, eller
- b) at indgå aftalen om fjernsalg eller aftalen indgået uden for fast forretningssted i det tilfælde, hvor forbrugeren har afgivet tilbud.

Artikel 13

Den erhvervsdrivendes forpligtelser i tilfælde af udøvelse af fortrydelsesretten

1. Den erhvervsdrivende refunderer alle beløb, inklusive eventuelle leveringsomkostninger, modtaget fra forbrugeren, uden unødigt forsinkelse og senest 14 dage fra den dato, hvor den erhvervsdrivende modtager meddelelse om forbrugers beslutning om at udøve fortrydelsesretten i overensstemmelse med artikel 11.

Den erhvervsdrivende foretager den i første afsnit nævnte tilbagebetaling under anvendelse af det samme betalingsmiddel, som forbrugeren har benyttet til den oprindelige transaktion, medmindre forbrugeren udtrykkeligt har accepteret noget andet, og forudsat at forbrugeren ikke bliver pålagt nogen former for gebyrer som følge af tilbagebetalingen.

2. Uanset stk. 1 skal den erhvervsdrivende ikke refundere ekstra omkostninger, hvis forbrugeren udtrykkeligt har valgt en anden leveringsform end den mindst bekostelige standardlevering, som den erhvervsdrivende har tilbudt.

3. Medmindre den erhvervsdrivende har tilbudt at afhente varerne selv, kan den erhvervsdrivende ved aftaler om salg af varer tilbageholde beløbet, indtil vedkommende har modtaget varerne, eller indtil forbrugeren har fremlagt dokumentation for at have returneret varerne, alt efter hvilket tidspunkt der er tidligst.

Artikel 14

Forbrugerens forpligtelser i tilfælde af udøvelse af fortrydelsesretten

1. Medmindre den erhvervsdrivende har tilbudt selv at hente varerne, returnerer forbrugeren varerne eller afleverer dem til den erhvervsdrivende eller til en person, som den erhvervsdrivende har bemyndiget til at modtage varerne, uden unødigt forsinkelse og under ingen omstændigheder senere end 14 dage efter den dato, hvor vedkommende i overensstemmelse med artikel 11 har givet den erhvervsdrivende meddelelse om sin beslutning om at gøre brug af sin fortrydelsesret. Fristen er overholdt, hvis forbrugeren returnerer varerne inden udløbet af de 14 dage.

Forbrugeren afholder de direkte udgifter i forbindelse med tilbagelevering af varerne, medmindre den erhvervsdrivende har indvilliget i at afholde disse, eller hvis den erhvervsdrivende har undladt at oplyse forbrugeren om, at forbrugeren skal betale disse.

I tilfælde af aftaler indgået uden for fast forretningssted, hvor varerne er blevet leveret til forbrugers hjem ved aftalens indgåelse, henter den erhvervsdrivende varerne for egen regning, hvis varerne i kraft af deres art normalt ikke kan returneres med post.

2. Forbrugeren hæfter kun for eventuel forringelse af varernes værdi, som skyldes anden håndtering af varerne, end hvad der er nødvendigt for at fastslå varernes art, egenskaber og den måde, de fungerer på. Forbrugeren hæfter under ingen omstændigheder for eventuel forringelse af varerne i det tilfælde, hvor den erhvervsdrivende ikke har givet meddelelse om fortrydelsesretten i henhold artikel 6, stk. 1, litra h).

3. Udøver en forbruger sin fortrydelsesret efter at have fremsat en anmodning herom i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, eller artikel 8, stk. 8, betaler forbrugeren den erhvervsdrivende et beløb, der står i et rimeligt forhold til det leverede indtil det tidspunkt, hvor forbrugeren har underrettet den erhvervsdrivende om sin udøvelse af fortrydelsesretten, sammenlignet med fuld opfyldelse af aftalen. Beregningen

af det forholdsmæssige beløb, som forbrugeren skal betale til den erhvervsdrivende, sker på grundlag af den samlede pris, der er fastsat i aftalen. Er den samlede pris urimelig høj, beregnes det forholdsmæssige beløb på grundlag af markedsværdien af det leverede.

4. Forbrugeren hæfter ikke for:

- a) udførelse af tjenesteydelser eller levering af vand, gas eller elektricitet, når disse varer ikke sælges i en afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, eller af fjernvarme, helt eller delvist, inden fortrydelsesfristen udløber, såfremt:
 - i) den erhvervsdrivende har undladt at give oplysninger i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, litra h) eller j), eller
 - ii) forbrugeren ikke udtrykkeligt har anmodet om, at udførelsen skulle påbegyndes inden udløbet af fortrydelsesfristen, jf. artikel 7, stk. 3, og artikel 8, stk. 8, eller
- b) hel eller delvis levering af digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, såfremt:
 - i) forbrugeren ikke på forhånd har givet sit udtrykkelige samtykke til, at udførelsen kan påbegyndes inden udløbet af den 14-dages frist, der er nævnt i artikel 9
 - ii) forbrugeren ikke har anerkendt, at vedkommende mister sin fortrydelsesret, når vedkommende giver sit samtykke; eller
 - iii) den erhvervsdrivende har undladt at give bekræftelse i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, eller artikel 8, stk. 7.

5. Forbrugeren pådrager sig intet ansvar ved at gøre brug af fortrydelsesretten, ud over hvad der fremgår af artikel 13, stk. 2, og i nærværende artikel.

Artikel 15

Følgerne af udøvelse af fortrydelsesretten for tilknyttede aftaler

1. Udøver forbrugeren sin fortrydelsesret i forbindelse med aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted, jf. artikel 9-14 i dette direktiv, ophører enhver tilknyttet aftale automatisk uden udgifter for forbrugeren, medmindre andet er fastsat i artikel 13, stk. 2, og artikel 14 i dette direktiv, jf. dog artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkredit-aftaler²⁰).

2. Medlemsstaterne fastlægger de nærmere bestemmelser om sådanne aftalers ophør.

Artikel 16

Undtagelser fra bestemmelserne om fortrydelsesret

Medlemsstaterne må ikke give mulighed for at udøve fortrydelsesretten som omhandlet i artikel 9-15 i forbindelse med aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted for så vidt angår følgende:

- a) tjenesteydelsesaftaler, efter at tjenesteydelsen er blevet fuldt udført, hvis udførelsen er påbegyndt med forbrugers forudgående udtrykkelige samtykke og med anerkendelse af, at vedkommende vil miste sin fortrydelsesret, når aftalen er fuldstændig opfyldt af den erhvervsdrivende
- b) levering af varer eller tjenesteydelser, hvis pris er afhængig af udsving på kapitalmarkedet, som den erhvervsdrivende ikke har indflydelse på, og som kan optræde inden fortrydelsesfristens udløb
- c) levering af varer, som er fremstillet efter forbrugers specifikationer eller har fået et tydeligt personligt præg
- d) levering af varer, som må antages at blive forringet eller forældet hurtigt
- e) levering af forseglede varer, som af sundhedsbeskyttelses- eller hygiejnemæssige årsager ikke er egnede til at blive returneret, og hvor forseglingen er blevet brudt efter leveringen
- f) levering af varer som efter levering i henhold til deres art bliver uløseligt blandet sammen med andre varer
- g) levering af alkoholholdige drikkevarer, hvor prisen blev fastsat ved købsaftalens indgåelse og levering først kan finde sted efter 30 dage, og hvor den faktiske værdi afhænger af markedskonjunkturer, som den erhvervsdrivende ikke har indflydelse på

- h) aftaler, hvor forbrugeren udtrykkeligt har anmodet den erhvervsdrivende om at besøge forbrugeren med henblik på at foretage hastende reparations- eller vedligeholdelsesarbejde. Hvis den erhvervsdrivende i forbindelse med et sådant besøg leverer tjenesteydelser ud over dem, forbrugeren specifikt har anmodet om, eller andre varer end de reservedele, der er nødvendige til at udføre vedligeholdelsen eller reparationen, skal fortrydelsesretten finde anvendelse på nævnte yderligere tjenesteydelser eller varer
- i) levering af plomberede lyd- eller billedoptagelser eller computer-software, som forbrugeren har brudt plomberingen på
- j) levering af aviser, tidsskrifter eller magasiner, med undtagelse af abonnementsaftaler for levering af sådanne publikationer
- k) aftaler, der indgås på en offentlig auktion
- l) levering af tjenesteydelser i form af logi undtagen til beboelsesformål, transport af varer, biludlejning, forplejning eller tjenesteydelser i forbindelse med fritidstilbud, når aftalen vedrører levering på en forud fastlagt dato eller i et nærmere bestemt tidsrum
- m) levering af digitalt indhold, som ikke leveres på et fysisk medium, hvis udførelsen er påbegyndt med forbrugers forudgående udtrykkelige samtykke og anerkendelse af, at vedkommende dermed mister sin fortrydelsesret.

KAPITEL IV

ANDRE FORBRUGERRETTIGHEDER

Artikel 17

Anvendelsesområde

1. Artikel 18 og 20 finder anvendelse på købsaftaler. Disse artikler finder ikke anvendelse på aftaler om forsyning af vand, gas eller elektricitet, når disse varer ikke sælges i et afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, samt på fjernvarme eller levering af digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium.
2. Artikel 19, 21 og 22 finder anvendelse på købsaftaler og tjenesteydelsesaftaler og på aftaler om levering af vand, gas, elektricitet, fjernvarme eller digitalt indhold.

Artikel 18

Levering

1. Medmindre parterne har aftalt andet vedrørende leveringstidspunktet, skal den erhvervsdrivende levere varerne ved at lade den fysiske besiddelse af eller kontrol med varerne overgå til forbrugeren uden unødigt forsinkelse, men ikke senere end 30 dage efter aftalens indgåelse.

2. Hvis den erhvervsdrivende ikke opfylder sin forpligtelse til at levere varerne på det tidspunkt, der er aftalt med forbrugeren, eller inden for fristen i stk. 1, skal forbrugeren kræve, at den erhvervsdrivende leverer inden for et yderligere tidsrum, der er tilpasset omstændighederne. Hvis den erhvervsdrivende ikke leverer varerne inden for dette yderligere tidsrum, er forbrugeren berettiget til at ophæve aftalen.

Første afsnit finder ikke anvendelse på købsaftaler, hvor den erhvervsdrivende har nægtet at levere varerne, eller hvor levering inden for den aftalte leveringsperiode under hensyntagen til alle omstændighederne er afgørende for aftalens indgåelse, eller hvor forbrugeren inden indgåelse af aftalen oplyser den erhvervsdrivende om, at levering inden eller på en nærmere angivet dato er afgørende. Hvis den erhvervsdrivende ikke leverer varerne på det tidspunkt, der er aftalt med forbrugeren, eller inden for fristen i stk. 1, har forbrugeren i så fald ret til at ophæve aftalen straks.

3. Ved ophævelse af aftalen skal den erhvervsdrivende uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.

4. Ud over ophævelse af aftalen, jf. stk. 2, kan forbrugeren benytte andre retsmidler i den nationale lovgivning.

Artikel 19

Gebyrer for anvendelse af betalingsmidler

Medlemsstaterne skal forbyde erhvervsdrivende at opkræve gebyrer af forbrugerne i forbindelse med anvendelsen af et givet betalingsmiddel, der overstiger de udgifter, som afholdes af den erhvervsdrivende i forbindelse med anvendelsen af disse betalingsmidler.

Artikel 20

Risikoens overgang

I aftaler, hvor den erhvervsdrivende afsender varerne til forbrugeren, overgår risikoen for tab eller beskadigelse af varer til forbrugeren, når denne eller den af forbrugeren angivne tredjemand, dog ikke befragteren, har fået varerne i fysisk besiddelse. Risikoen overgår dog til forbrugeren, når varen overdrages til befragteren, hvis forbrugeren har anmodet befragteren om at foretage transporten, og den valgte befragter ikke var blandt dem, der blev tilbudt af den erhvervsdrivende, uden at dette berører forbrugers rettigheder i forhold til befragteren.

Artikel 21

Kommunikation pr. telefon

Medlemsstaterne skal sikre, at forbrugeren, hvis den erhvervsdrivende har en telefontjeneste med henblik på at kunne blive kontaktet per telefon i forbindelse med den indgåede aftale, når forbrugeren kontakter den erhvervsdrivende, ikke er forpligtet til at betale mere end basistelefontaksten.

Første afsnit berører ikke teletjenesteudbyderes ret til at opkræve gebyr for sådanne opkald.

Artikel 22

Yderligere betalinger

Inden forbrugeren er bundet af aftalen eller tilbuddet, anmoder den erhvervsdrivende om forbrugers udtrykkelige samtykke til eventuelle ekstra betalinger ud over betalingen for den erhvervsdrivendes vigtigste kontraktlige forpligtelse. Hvis den erhvervsdrivende ikke har opnået forbrugers udtrykkelige samtykke, men formoder samtykke ved brug af standardløsninger, som forbrugeren skal forkaste for at undgå yderligere betalinger, er forbrugeren berettiget til at få betalingen refunderet.

KAPITEL V

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 23

Håndhævelse

1. Medlemsstaterne sørger for, at der findes tilstrækkelige og effektive midler til kontrol med overholdelsen af bestemmelserne i dette direktiv.

2. De i stk. 1 nævnte midler omfatter bestemmelser, i henhold til hvilke et eller flere af nedennævnte organer efter national ret kan indbringe en sag for domstolene eller for de kompetente administrative myndigheder med henblik på at sikre anvendelsen af de nationale gennemførelsesbestemmelser til dette direktiv:

- a) offentlige organer eller deres repræsentanter
- b) forbrugerorganisationer, der har en legitim interesse i at beskytte forbrugerne
- c) erhvervsorganisationer, der har en legitim interesse i at indbringe en sådan sag.

Artikel 24

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning
2. Medlemsstaterne giver senest 13. december 2013 Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser og meddeler omgående senere ændringer af betydning for bestemmelserne.

Artikel 25

Direktivets ufravigelige karakter

Hvis det er loven i en medlemsstat, der er gældende lov for aftalen, kan forbrugeren ikke give afkald på de rettigheder, der tilkommer vedkommende i forbindelse med nationale foranstaltninger til dette direktivs gennemførelse.

Aftalevilkår, der direkte eller indirekte giver afkald på eller begrænser de rettigheder, som følger af dette direktiv, er ikke bindende for forbrugeren.

Artikel 26

Information

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger med henblik på at informere forbrugere og erhvervsdrivende om national gennemførelseslovgivning til dette direktiv og tilskynder, hvor det er relevant, erhvervsdrivende og kodeksindehavere, jf. artikel 2, litra g), i direktiv 2005/29/EF, til at oplyse forbrugerne om deres adfærdscodekser.

Artikel 27

Levering uden forudgående anmodning

Forbrugeren fritages for forpligtelsen til modydelse i tilfælde af levering uden forudgående anmodning af varer, vand, gas, elektricitet, fjernvarme eller digitalt indhold eller udførelse af tjenesteydelser uden forudgående anmodning, jf. artikel 5, stk. 5, og punkt 29 i bilag I til direktiv 2005/29/EF. I sådanne tilfælde er manglende respons fra forbrugeren efter en sådan levering eller udførelse uden forudgående anmodning ikke ensbetydende med samtykke.

Artikel 28

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 13. december 2013 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen

disse foranstaltninger i form af dokumenter. Kommissionen anvender disse dokumenter med henblik på den i artikel 30 nævnte rapport.

De anvender disse foranstaltninger fra den 13. juni 2014.

Foranstaltningerne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Direktivets bestemmelser finder anvendelse på aftaler indgået efter den 13. juni 2014.

Artikel 29

Indberetningskrav

1. Når en medlemsstat gør brug af de lovgivningsmæssige valg, der er omtalt i artikel 3, stk. 4, artikel 6, stk. 7, artikel 6, stk. 8, artikel 7, stk. 4, artikel 8, stk. 6 og artikel 9, stk. 3, underretter den Kommissionen herom senest den 13. december 2013 samt om alle eventuelle senere ændringer.

2. Kommissionen sikrer, at de i stk. 1 nævnte oplysninger er let tilgængelige for forbrugerne og de erhvervsdrivende, bl.a. på et dertil indrettet websted.

3. Kommissionen fremsender de i stk. 1 omhandlede oplysninger til de andre medlemsstater og til Europa-Parlamentet. Kommissionen hører de interesserede parter om disse oplysninger.

Artikel 30

Kommissionens rapportering samt evaluering

Senest den 13. december 2016 forelægger Kommissionen en rapport om anvendelsen af dette direktiv for Europa-Parlamentet og Rådet. Rapporten skal navnlig omfatte en evaluering af dette direktivs bestemmelser om digitalt indhold, herunder fortrydelsesret. Denne rapport ledsages om nødvendigt af lovgivningsmæssige forslag med henblik på at tilpasse direktivet til udviklingen på forbrugerretsområdet.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 31

Ophævelser

Direktiv 85/577/EØF og direktiv 97/7/EF, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/6 5/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne²¹⁾ og ved direktiv 2005/29/EF og 2007/64/EF, ophæves med virkning fra den 13. juni 2014.

Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses i overensstemmelse med den i bilag II anførte sammenligningstabel.

Artikel 32

Ændring af direktiv 93/13/EØF

I direktiv 93/13/EØF indsættes følgende artikel:

»Artikel 8a

1. Hvis en medlemsstat vedtager bestemmelser i overensstemmelse med artikel 8, skal den underrette Kommissionen herom samt om alle eventuelle senere ændringer, navnlig hvis disse bestemmelser:

- udvider vurderingen på grundlag af kriterierne for urimelige kontraktvilkår til også at gælde for individuelt forhandlede kontraktvilkår eller for prisens eller betalingens tilstrækkelighed
- indeholder fortegnelser om kontraktvilkår, der betragtes som urimelige.

2. Kommissionen sikrer, at de i stk. 1 nævnte oplysninger er let tilgængelige for forbrugerne og de erhvervsdrivende, bl.a. på et dertil indrettet websted.

3. Kommissionen fremsender de i stk. 1 omhandlede oplysninger til de andre medlemsstater og til Europa-Parlamentet. Kommissionen hører de interesserede parter om disse oplysninger.«

Artikel 33

Ændring af direktiv 1999/44/EF

I direktiv 1999/44/EF indsættes følgende artikel:

»Artikel 8a

Indberetningskrav

1. Vedtager en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2, strengere bestemmelser om forbrugerbeskyttelse end dem, der fremgår af artikel 5, stk. 1–3, og artikel 7, stk. 1, skal den underrette Kommissionen herom samt om alle eventuelle senere ændringer.

2. Kommissionen gør de i stk. 1 nævnte oplysninger let tilgængelige for forbrugerne og de erhvervsdrivende, bl.a. på et dertil indrettet websted.

3. Kommissionen fremsender de i stk. 1 omhandlede oplysninger til de andre medlemsstater og til Europa-Parlamentet. Kommissionen hører de interesserede parter om disse oplysninger.«

Artikel 34

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 35

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 25. oktober 2011.

På Europa-Parlamentets vegne

J. BUZEK

Formand

På Rådets vegne

M. DOWGIELEWICZ

Formand

- 1) EUT C 317 af 23.12.2009, s. 54.
- 2) EUT C 200 af 25.8.2009, s. 76.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 23.6.2011 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 10.10.2011.
- 4) EFT L 372 af 31.12.1985, s. 31.
- 5) EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19.
- 6) EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6.
- 7) EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36.
- 8) EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.
- 9) EUT L 88 af 4.4.2011, s. 45.
- 10) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.
- 11) EFT L 124 af 8.6.1971, s. 1.
- 12) EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1.
- 13) EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.
- 14) EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37.
- 15) EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.
- 16) EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12.
- 17) EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.
- 18) EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59.
- 19) EUT L 33 af 3.2.2009, s. 10.
- 20) EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66.
- 21) EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16.

Oplysninger om udøvelse af fortrydelsesretten

A. Standardvejledning om fortrydelsesret

Fortrydelsesret

De har ret til at træde tilbage fra denne aftale uden begrundelse inden for 14 dage.

Fortrydelsesfristen udløber 14 dage efter den dag, [1]

For at udøve fortrydelsesretten skal De meddele os [2] Deres beslutning om at gøre fortryde denne aftale i en utvetydig erklæring (f.eks. ved postbesørget brev, fax eller e-mail). De kan benytte den vedhæftede standardfortrydelsesformular, men det er ikke obligatorisk. [3]

Fortrydelsesfristen er overholdt, hvis De sender Deres meddelelse om udøvelse af fortrydelsesretten, inden fortrydelsesfristen er udløbet.

Følger af fortrydelse

Hvis De udøver Deres fortrydelsesret i denne aftale, refunderer vi Dem alle betalinger modtaget fra Dem, herunder leveringsomkostninger (dog ikke ekstra omkostninger som følge af Deres eget valg af en anden leveringsform end den billigste form for standardlevering, som vi tilbyder) uden unødigt forsinkelse og under alle omstændigheder senest 14 dage fra den dato, hvor vi har modtaget meddelelse om Deres beslutning om at fortryde denne aftale. Vi gennemfører en sådan tilbagebetaling med samme betalingsmiddel, som De benyttede ved den oprindelige transaktion, medmindre De udtrykkeligt har indvilget i noget andet. Under alle omstændigheder pålægges De ingen former for gebyrer som følge af tilbagebetalingen. [4]

[5]

[6]

Instrukser med henblik udfyldelse:

[1] Indføj en af følgende tekster i anførselstegn:

- a) »hvor aftalen blev indgået«, når det drejer sig om aftaler om forsyning af vand, gas og elektricitet, når disse varer ikke sælges i en begrænset mængde eller i en bestemt mængde, fjernvarme eller digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium
- b) »hvor De eller en af Dem angiven tredjemand, dog ikke befragteren, får varerne i fysisk besiddelse«, når det drejer sig om købsaftaler

- c) »hvor De eller en af Dem angiven tredjemand, dog ikke befragteren, får den sidste vare i fysisk besiddelse«, når det drejer sig om en aftale om flere forskellige varer, som forbrugeren har bestilt i én ordre, og som leveres enkeltvis
- d) »hvor De eller en af Dem angiven tredjemand, dog ikke befragteren, får den sidste parti eller den sidste del i fysisk besiddelse«, når det drejer sig om en aftale om levering af en vare, der består af flere partier eller dele
- e) »hvor De eller en af Dem angiven tredjemand, dog ikke befragteren, får den første vare i fysisk besiddelse«, når det drejer sig om aftaler om regelmæssig levering af varer over en bestemt periode.

[2] Indsæt Deres navn, fysiske adresse og i givet fald Deres telefonnummer, faxnummer og e-mail-adresse.

[3] Indføj følgende, hvis De giver forbrugeren mulighed for at udfylde og indsende oplysningerne om udøvelsen af fortrydelsesretten elektronisk på Deres websted: »De har også mulighed for at udfylde og indsende fortrydelsesformularen eller en hvilken som helst anden utvetydig meddelelse på vores websted [indføj internetadresse]. Hvis De anvender denne mulighed, kvitterer vi omgående på et varigt medium (f.eks. pr. e-mail) for modtagelse af en sådan meddelelse om udøvelse af fortrydelsesretten.«

[4] Indføj følgende, når det drejer sig om en varekøbsaftale, hvori De ikke har tilbudt selv at hente varerne i tilfælde af fortrydelse: »Vi kan tilbageholde tilbagebetalingen, indtil vi har modtaget varerne retur, eller De har fremlagt dokumentation for at have returneret varerne, alt efter hvad der er tidligst.«

[5] Hvis forbrugeren har modtaget varer i forbindelse med aftalen:

a) indføj:

– »Vi henter varerne.« eller

– »De returnerer varerne eller afleverer dem til os eller til ... [indsæt, hvis det er relevant, navn og fysisk adresse på den person, som De har bemyndiget til at modtage varerne] uden unødigt forsinkelse og senest 14 dage fra den dato, hvor De har informeret os om udøvelsen af aftalens fortrydelsesret. Fristen er overholdt, hvis De returnerer varerne inden udløbet af de 14 dage.«

b) indføj:

– »Vi afholder udgifterne i forbindelse med tilbagelevering af varerne.«

- »De skal afholde de direkte udgifter i forbindelse med tilbagelevering af varerne.«
 - såfremt De i forbindelse med aftaler om fjernsalg ikke tilbyder at afholde udgifterne til tilbagelevering af varerne, og varerne i kraft af deres art ikke kan tilbageleveres med normal post: »De skal afholde de direkte udgifter i forbindelse med tilbagelevering af varerne, i alt ... EUR [indsæt beløb].« eller hvis udgifterne til tilbagelevering af varerne ikke med rimelighed kan beregnes på forhånd: »De skal afholde de direkte udgifter i forbindelse med tilbagelevering af varerne. Udgifterne forventes højst at beløbe sig til ca. ... EUR [indsæt beløb].« eller
 - i tilfælde af aftaler indgået uden for fast forretningssted, hvor varerne er blevet leveret til forbrugers hjem ved aftalens indgåelse og i kraft af deres art ikke kan tilbageleveres med normal post: »Vi afhenter varerne for egen regning.« og
- c) indføj »De hæfter kun for eventuel forringelse af varernes værdi, som skyldes anden håndtering, end hvad der er nødvendigt for at fastslå varernes art, egenskaber og den måde, de fungerer på.«

[6.] Når det drejer sig om aftaler om levering af tjenesteydelser eller forsyning af vand, gas og elektricitet, når dette ikke sælges i en begrænset mængde eller i en bestemt mængde, samt fjernvarme, indsættes følgende: »Hvis De ønsker, at levering af tjenesteydelser eller forsyning af vand/gas/elektricitet/fjernvarme (det ikke relevante overstreges) skal påbegyndes, inden fortrydelsesfristen er udløbet, skal De betale os et beløb, som står i forhold til omfanget af de ydelser, der er leveret indtil det tidspunkt, hvor De informerede os om Deres udøvelse af aftalens fortrydelsesret, sammenlignet med fuld opfyldelse af aftalen«.

B. Standardfortrydelsesformular

(denne formular udfyldes og returneres kun, hvis fortrydelsesretten gøres gældende)

- Til lher indsættes den erhvervsdrivendes navn, fysiske adresse og i givet fald faxnummer og e-mail-adresse af den erhvervsdrivende selva:
- Jeg/vi^{*)} meddeler herved, at jeg/vi [*] ønsker at gøre fortrydelsesretten gældende i forbindelse med min/vores [*] købsaftale om følgende varer [*]/levering af følgende tjenesteydelser [*]
- Bestilt den [*]/modtaget den [*]

- Forbrugerens navn (Forbrugernes navne)
- Forbrugerens adresse (Forbrugernes adresse)
- Forbrugerens underskrift (Forbrugernes underskrifter) (kun hvis formularens indhold meddeles på papir)
- Dato

*) Det ikke relevante udstreges.

Sammenligningstabel

Direktiv 85/577/EØF	Direktiv 97/7/EF	Dette direktiv
Artikel 1		Artikel 3 sammenholdt med artikel 2, nr. 8) og 9), og artikel 16, litra h)
	Artikel 1	Artikel 1 sammenholdt med artikel 2, nr. 7)
Artikel 2		Artikel 2, nr. 1) og 2)
	Artikel 2, nr. 1)	Artikel 2, nr. 7)
	Artikel 2, nr. 2)	Artikel 2, nr. 1)
	Artikel 2, nr. 3)	Artikel 2, nr. 2)
	Artikel 2, nr. 4), første punktum	Artikel 2, nr. 7)
	Artikel 2, nr. 4), andet punktum	—
	Artikel 2, nr. 5)	—
Artikel 3, stk. 1		Artikel 3, stk. 4
Artikel 3, stk. 2, litra a)		Artikel 3, stk. 3, litra e) og f)
Artikel 3, stk. 2, litra b)		Artikel 3, stk. 3, litra j)
Artikel 3, stk. 2, litra c)		
Artikel 3, stk. 2, litra d)		Artikel 3, stk. 3, litra d)
Artikel 3, stk. 2, litra e)		Artikel 3, stk. 3, litra d)
Artikel 3, stk. 3		—
	Artikel 3, stk. 1, første led	Artikel 3, stk. 3, litra d)
	Artikel 3, stk. 1, andet led	Artikel 3, stk. 3, litra l)
	Artikel 3, stk. 1, tredje led	Artikel 3, stk. 3, litra m)
	Artikel 3, stk. 1, fjerde led	Artikel 3, stk. 3, litra e) og f)
	Artikel 3, stk. 1, femte led	Artikel 6, stk. 3, og artikel 16, litra k), sammenholdt med artikel 2, nr. 13)
	Artikel 3, stk. 2, første led	Artikel 3, stk. 3, litra j)
	Artikel 3, stk. 2, andet led	Artikel 3, stk. 3, litra f) (for leje af ejendomme til boligformål), litra g) (for pakkerejser), litra h) (for timeshare-aftaler), litra k) (for personbefordring med visse undtagelser) og artikel 16, litra l) (undtagelser fra fortrydelsesretten)
Artikel 4, første punktum		Artikel 6, stk. 1, litra b), c) og h), og artikel 7, stk. 1 og 2
Artikel 4, andet punktum		Artikel 6, stk. 1, litra a), og artikel 7, stk. 1
Artikel 4, tredje punktum		Artikel 6, stk. 1
Artikel 4, fjerde punktum		Artikel 10
	Artikel 4, stk. 1, litra a)	Artikel 6, stk. 1, litra b) og c)
	Artikel 4, stk. 1, litra b)	Artikel 6, stk. 1, litra a)
	Artikel 4, stk. 1, litra c)	Artikel 6, stk. 1, litra e)
	Artikel 4, stk. 1, litra d)	Artikel 6, stk. 1, litra e)

	Artikel 4, stk. 1, litra e)	Artikel 6, stk. 1, litra g)
	Artikel 4, stk. 1, litra f)	Artikel 6, stk. 1, litra h)
	Artikel 4, stk. 1, litra g)	Artikel 6, stk. 1, litra f)
	Artikel 4, stk. 1, litra h)	—
	Artikel 4, stk. 1, litra i)	Artikel 6, stk. 1, litra o) og p)
	Artikel 4, stk. 2	Artikel 6, stk. 1, sammenholdt med artikel 8, stk. 1, 2 og 4
	Artikel 4, stk. 3	Artikel 8, stk. 5
	Artikel 5, stk. 1	Artikel 8, stk. 7
	Artikel 5, stk. 2	Artikel 3, stk. 3, litra m)
	Artikel 6, stk. 1	Artikel 9, stk. 1 og 2, artikel 10, artikel 13, stk. 2, og artikel 14
	Artikel 6, stk. 2	Artikel 13 og artikel 14, stk. 1, andet og tredje afsnit
	Artikel 6, stk. 3, først led	Artikel 16, litra a)
	Artikel 6, stk. 3, andet led	Artikel 16, litra b)
	Artikel 6, stk. 3, tredje led	Artikel 16, litra c) og d)
	Artikel 6, stk. 3, fjerde led	Artikel 16, litra i)
	Artikel 6, stk. 3, femte led	Artikel 16, litra j)
	Artikel 6, stk. 3, sjette led	Artikel 3, stk. 3, litra c)
	Artikel 6, stk. 4	Artikel 15
	Artikel 7, stk. 1	Artikel 18, stk. 1, (for købsaftaler)
	Artikel 7, stk. 2	Artikel 18, stk. 2, 3 og 4
	Artikel 7, stk. 3	—
	Artikel 8	—
	Artikel 9	Artikel 27
	Artikel 10	— (se dog artikel 13 i direktiv 2002/58/EF)
	Artikel 11, stk. 1	Artikel 23, stk. 1
	Artikel 11, stk. 2	Artikel 23, stk. 2
	Artikel 11, stk. 3, litra a)	Artikel 6, stk. 9, for bevisbyrden vedrørende oplysningskrav forud for indgåelsen af aftalen; for resten: —
	Artikel 11, stk. 3, litra b)	Artikel 24, stk. 1
	Artikel 11, stk. 4	—
	Artikel 12, stk. 1	Artikel 25
	Artikel 12, stk. 2	—
	Artikel 13	Artikel 3, stk. 2
	Artikel 14	Artikel 4

Bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (»forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde«) [1]	Forstås som en henvisning til
Punkt 2 og 11	Dette direktiv
(1) EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1.	